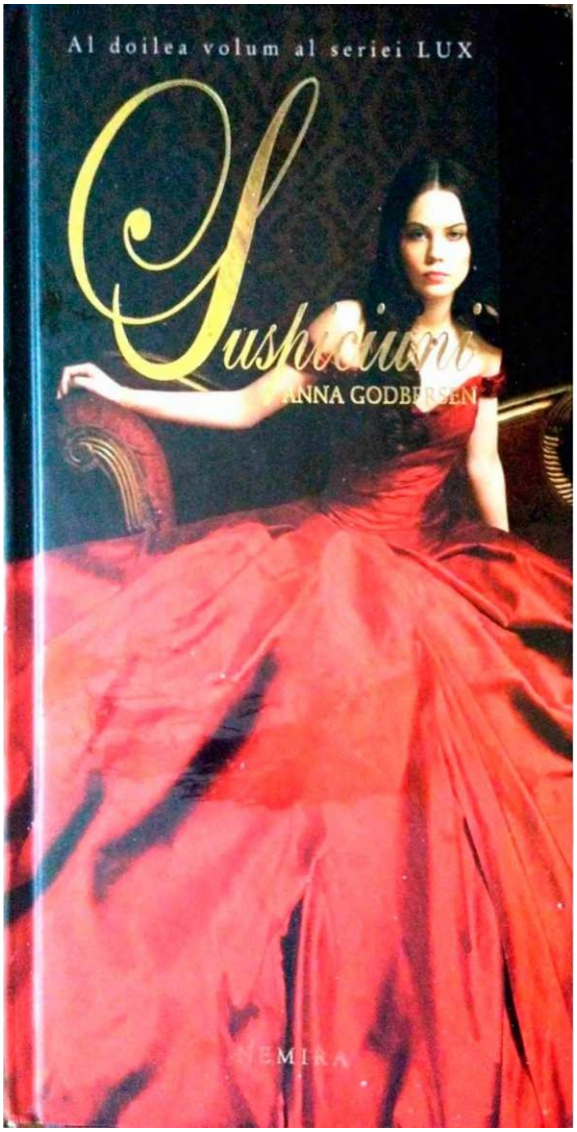

ANNA GODBERSEN s-a născut în 1980 în Berkley, California, și a studiat la Barnard College. Locuiește în Brooklin, New York. Romanul său de debut, *Lux,* a inaugurat în 2007 seria cu același nume, devenită în scurt timp un fenomen internațional. După al doilea volum, *Suspiciuni,* a fost lansat la începutul anului 2009 *Invidie* (în pregătire la Editura Nemira). În prezent, Anna lucrează la al patrulea și ultimul roman al seriei, intitulat *Splendoare.*

Traducere din limba engleză **Iris Manuela Anghel**

NEMIR

APentru Jake și Nick

Am fost invitat la una dintre cele mai exclusiviste, dar elaborate petreceri din Tuxedo Park, sponsorizată de una dintre cele mai prestigioase familii din Manhattan. Am jurat să păstrez secretul, dar le promit cititorilor mei fideli că le voi satisface curiozitatea la sfârșitul săptămânii, când vestea se va răspândi în oraș...

Din rubrica „Curtezanul vesel" a ziarului ***New York Imperial*, duminică, 31 decembrie 189**

9A devenit o obişnuinţă pentru newyorkezii obişnuiţi să-i zărească pe străzi pe membrii nativi ai aristocraţiei noastre, ducându-se să ia micul dejun la Sherry's după una dintre petrecerile lor somptuoase sau participând la cursele cu sănii din Central Park, un loc de întâlnire atât de popular. Dar aici, la ţară, lucrurile stau cu totul altfel. Aici, oamenii bogaţi nu mai sunt nevoiţi să îndure umilinţa de a fi spionaţi de mii de ochi indiscreţi. Aici, printre dealurile înzăpezite aflate la şaizeci şi patru de kilometri de Manhattan, afacerile, escrocheriile sau actele de violenţă din oraş nu mai au nici o însemnătate. Căci locurile acestea sunt numai şi numai apanajul lor.

În acele ultime zile extrem de reci ale anului 1899, membrii nobilimii citadine au părăsit pe furiş oraşul, în grupuri mici, aşa cum i-au instruit gazdele lor. În ajunul Anului Nou, au sosit în Tuxedo Park, cu un tren special, şi ultimii dintre ei, coborând în gara exclusivistă a unui club privat. Toată ziua au circulat trenuri speciale: unul a adus orhidee, altul caviar şi carne de vânat, iar un al treilea cutii cu şampanie Ruinart. Şi acum veneau familiile Schermerhorn, Schuyler, Vanderbilt şi Jonese. Erau întâmpinaţi de trăsuri proaspăt vopsite în nuanţe de verde şi auriu, culorile din Tuxedo, şi împodobite pentru această ocazie deosebită cu clopoţei din argint de la Tiffany & Co. Acestea îi

purtau pe oaspeţi prin ţinutul acoperit cu zăpadă spre sala de bal unde urma să aibă loc nunta.

Cei care aveau propriile lor reşedinţe rustice - căsuţe cu şindrile, presărate cu muşchi şi licheni - se retrăgeau acolo ca să se refacă după drum. Doamnele şi-au adus cu ele bijuteriile de familie, penele de egretă prinse într-un diamant pentru păr şi mănuşile de mătase. Şi-au luat cele mai noi şi mai frumoase ţinute, deşi unele dintre ele se plângeau că vor fi văzute în rochii pe care le-au mai purtat deja pe parcursul acelui sezon nefericit. Cea mai fermecătoare dintre personalităţile mondene din oraş, domnişoara Elizabeth Holland, îşi găsise sfârşitul în apele râului Hudson şi tristeţea s-a aşternut de atunci asupra tuturor. Elita societăţii a aşteptat cu nerăbdare luna ianuarie, când putea, în sfârşit, să evadeze în croazierele de pe Mediterana şi în alte locuri din est. Acum, în ajunul Anului Nou, când la orizont se profila o petrecere binecuvântată, dar cu totul neaşteptată, moralul oamenilor părea să prindă din nou aripi. Unele dintre invitate şuşoteau, în timp ce îşi dădeau cu parfum după ureche, că mireasa avea să poarte la ceremonie rochia mamei ei, lucru care va conferi evenimentului o nuanţă de modestie. Dar acesta era un obicei frumos, care nu justifica însă lipsa eleganţei din partea oaspeţilor.Lacheii în livrea îi pofteau deja în sala de bal a clădirii principale a clubului. Erau serviţi cu punch fierbinte şi aromatizat în

ceşcuţe din cristal şlefuit şi observau cu surprindere transformările pe care le suferise sala de bal din Tuxedo.

În mijlocul ringului de dans parchetat, se afla un culoar conturat din petale albe de tradafir, în care ţi se adânceau picioarele câţiva centimetri. Arcadele nupţiale, împodobite cu crizanteme şi lăcrămioare, dominau centrul camerei. În timp ce oaspeţii începeau să umple sala, vorbeau cu admiraţie despre splendoarea etalată şi despre importanţa covârşitoare a nuntaşilor, care au făcut tot ce le-a stat în putinţă să nu lipsească de la acest eveniment, chiar dacă nu au fost înştiinţaţi din timp, căci primiseră invitaţiile doar cu câteva zile în urmă prin intermediul unui curier. Una dintre invitate era, aşadar, doamna Astor, ascunsă în spatele voalului ei negru, care participa la ceremonie în ciuda sănătăţii ei precare, ce o ţinuse în casă pe parcursul sezonului, şi a zvonurilor potrivit cărora se pregătea să abdice de pe tronul ei de regină a societăţii newyorkeze. Se rezema de braţul lui Harry Lehr, un celibatar fermecător, renumit pentru vorbele sale de duh, dar şi pentru talentul său de dansator, pe care şi-l punea în valoare în timpul cadrilului.

Alţi invitaţi de seamă erau soţii William Schoon- maker, care îşi croiau drum spre rândul din faţă; tânăra doamnă Schoonmaker - era a doua care se bucura de această onoare - trimitea bezele în stânga şi-n dreapta,

aranjându-şi în tot acest timp buclele blonde şi diadema cu rubine. Urma apoi familia Frank Cutting, al cărei unic fiu, Edward „Teddy" Cutting, era bun prieten cu fiul lui William, Henry Schoonmaker, deşi cam de la mijlocul lui decembrie au fost văzuţi împreună doar de câteva ori. Pe lista celebrităţilor mondene se aflau apoi Cornelius „Neily" Vanderbilt al III-lea şi soţia lui, născută
Grace Wilson, despre care se spunea că şi-a făcut prea repede debutul în înalta societate, motiv pentru care soţul ei s-a aflat la un pas de a fi dezmoştenit. Arăta magnific, îmbrăcată într-o rochie din catifea panne şi dantelă şi având o coafură elaborată, aşa cum îi stătea bine unui Vanderbilt. Dar în ciuda elitei care îşi ocupa acum locurile, lipsa unor invitaţi de prestigiu nu a trecut neobservată. Căci dintre cei o sută şi ceva de oaspeţi - o listă mult mai selectivă decât numărul invitaţilor pe care ar fi putut să-l cuprindă sala de bal a doamnei Astor (patru sute) - o familie de renume nu avea nici un reprezentant.

Absenţa acestora era considerată ciudată şi, printre acordurile line ale instrumentelor cu coarde, care anunţau că ceremonia avea să înceapă în curând, câţiva nuntaşi comentau în şoaptă acest lucru. Afară, vântul şuiera mânios. Ţurţurii care atârnau de streaşină străluceau în bătaia razelor reci de soare. Ultimii oaspeţi care au mai sosit au fost invitaţi să se aşeze pe

scaune, apoi câțiva cavaleri de onoare îmbrăcați în frac - nu în smoching, care era ținuta clasică a nuntașilor - s-au îndreptat spre locurile lor, conștienți de importanța rolului pe care îl jucau.

Ultimul dintre ei, Teddy Cutting, a aruncat o privire în urma sa ca să vadă dacă prietenul lui era pregătit. În timp ce acordurile muzicii se întețeau, mulțimea a dat aprobator din cap la vederea lui Henry Schoonmaker, care - cu părul său gelat și pieptănat într-o parte și cu chipul ușor maturizat - își ocupa locul din fața altarului. Trăsăturile sale dezinvolte trădau oare o ușoară nuanță de iritare? De încântare sau neliniște? Apoi el, dar și celelalte perechi de ochi din sală s-au îndreptat spre culoarul pe care pășeau acum cele mai frumoase dintre debutantele societății newyorkeze, îmbrăcate în rochii din șifon în nuanțe reci de albastru. Mergeau cu pași domoli, una câte una, pe covorul din petale de trandafir, îndrep- tându-se spre partea din față a sălii și încercând - pe cât le stătea în putință - să-și ascundă zâmbetele fecioreInice.

Când acordurile muzicii solemne a lui Wagner au umplut sala, mireasa, grațioasă ca o silfidă, și-a făcut apariția în cadrul primei arcade împodobite cu flori. Frumusețea fetei i-a lăsat fără grai chiar și pe membrii familiei și pe prietenii ei, care murmurau admirativ din locurile lor. Purta rochia din dantelă a mamei ei, iar un buchet de flori albe ca spuma laptelui îi tremura în mâi- nile-i încleștate. Își ascundea emoția în

spatele voalului ei brodat şi se îndrepta spre altar cu paşi siguri.

În clipa în care a ajuns lângă Henry, uşa s-a deschis deodată, iar în prag a apărut un tânăr din cadrul personalului, care abia mai respira şi care i-a şoptit ceva femeii de la intrare. Un val de aer rece a cuprins sala, urmat de un murmur aproape imperceptibil. Şoaptele intermitente de la început s-au intensificat, transformându-se treptat într-un freamăt domol, care nu a încetat nici atunci când preotul şi-a dres glasul şi a început ceremonia. Mirele scruta sala cu ochii săi întunecaţi. Chiar şi mireasa s-a crispat.

Preotul a continuat slujba, dar pe chipurile celor prezenţi nu se mai citeau calmul şi nici bucuria. O senzaţie de nelinişte a pogorât asupra acestei clase

privilegiate - chiar şi aici, în tainicul palat de iarnă, chiar în pragul celebrării căsătoriei a doi dintre membrii ei de vază. Oaspeţii priveau ceremonia cu sprâncenele ridicate şi cu gura căscată. Nebunia oraşului pe care îl lăsaseră în urmă părea să pună dintr-odată stăpânire pe ei. S-a întâmplat ceva - ceva ce va

schimba pentru
totdeauna amintirile
legate de ultimele
zile ale anului 1899

.În acele câteva luni, tristeţea provocată de moartea domnişoarei Elizabeth Holland, una dintre personalităţile atât de îndrăgite de societate, dar şi de viscolul care s-a abătut asupra oraşului la sfârşitul lui noiembrie, sufocându-l - zile de-a rândul - sub o pătură groasă de zăpadă a pus stăpânire pe New York. Dar arbitrii eleganţei din NewYork nu au renunţat la speranţa unui nou sezon de spectacole de operă şi dansuri de societate. Iar atenţia ne-a fost atrasă - nu o dată - de manierele elegante ale domnişoarei Penelope Hayes, care a fost cea mai bună prietenă a domnişoarei Holland în timpul scurtei sale treceri prin această viaţă. Dar oare domnişoara Hayes va putea menţine la acelaşi nivel ştacheta rafinamentului şi a unei conduite impecabile?

Din rubrica „Taifasul", vineri, 13 decembrie 1899

/

- Iertaţi-mă, domnişoară, dar sunteţi chiar dumneavoastră, în carne şi oase?

Ziua era senină şi rece, iar când Penelope Hayes s-a întors încet spre stânga, unde mulţimea se adunase pe străduţa îngustă şi pavată cu bolovani, i-au ieşit aburi din gură. Şi-a aţintit ochii mari şi albaştri asupra chipului entuziasmat al unei fete care nu avea mai mult de paisprezece ani. Ieşise, probabil, dintr-una din clădirile de locuinţe, care se înălţau inegal în spatele maselor de oameni. Un păienjeniş de sârme negre, întinse de la un acoperiş la altul, brăzda cerul, creând fâşii albastre prin văzduh. Fata purta o haină neagră şi ponosită, care se

decolorase în timp, iar obrajii ei trandafirii deveniseră roşii din cauza frigului. Penelope i-a întâlnit privirea şi i-a dăruit, cu buzele ei senzuale, un zâmbet generos.

- Da, eu sunt.

Şi-a îndreptat ţinuta, mizând pe efectul copleşitor pe care îl creau silueta ei zveltă, chipul irezistibil şi pielea roşie şi catifelată ca petalele de trandafir. Fusese cândva etichetată drept fiica frumoasă şi elegantă a unui *nouveau riche,* dar în ultimul timp a adoptat ţinuta modestă, în nuanţe albe şi pastelate, a fetelor de vârsta ei, conştiente de conotaţiile lor matrimoniale - deşi în ziua aceea, ţinând seama de starea jalnică a străzilor pe care le traversa, a ales haine în tonuri mai închise. I-a întins mâna înmănuşată, spunându-i:

- Sunt domnişoara Hayes.

- Lucrez la atelierul de blănuri Weingarten, a continuat, timidă, fata. V-am văzut de câteva ori din camera din spate a magazinului.

- Atunci trebuie să-ţi mulţumesc pentru serviciile tale, a răspuns Penelope amabilă. S-a înclinat puţin, făcând aproape o reverenţă, deşi gulerul rigid, în stilul familiei Medici, al mantoului ei bleumarin, tivit cu paspoal auriu, o împiedica să-şi mişte capul într-o manieră prea curtenitoare. Când privirile li s-au întâlnit din nou, Penelope a întrebat-o în grabă: Vrei un curcan?

Procesiunea se îndepărta deja, lăsând-o în urmă. Orchestra care cânta colinde ajunsese la următoarea clădire şi auzea, prin megafon, vocea domnului William Schoonmaker, care mergea în spate. Le ura oamenilor, care se îmbulzeau pe trotuare, un an fericit, rea-mintindu-le cât mai subtil cu putinţă cine plătise pentru această paradă. Căci ideea festivităţii îi aparţinea, şi tot el a fost cel care a plătit orchestra şi scena mobilă a naşterii Domnului, dar şi păsările de curte oferite în dar celor săraci de diverse doamne din înalta societate şi de debutantele cunoştinţelor sale. Ele reprezentau adevărata atracţie, se gândea Penelope, întorcându-se spre prietenul ei fidel, Isaac Phillips Buck, şi luând din mâinile lui sacul pe care acesta îl căra.

Chiar şi prin mănuşile din piele de câine şi prin ziarele în care îl înveliseră, a simţit cum pasărea o strângea cu putere. Era grea şi o ţinea cu stângăcie, încercând să-şi reprime repulsia pe care o simţea în timp ce îi oferea fetei curcanul de Crăciun. Aceasta privea cadoul cu chipul lipsit de expresie. Zâmbetul îi pierise de pe buze.

- Uite! a spus Penelope, pe un ton cât mai calm cu putinţă, deşi îşi dorea cu ardoare ca fata să ia curcanul şi să plece cât mai repede. Pentru tine şi familia ta. De Crăciun. Din partea familiei Schoonmaker... şi din partea *mea*.

Momentul părea să nu se mai sfârşească, apoi zâmbetul a reapărut pe chipul fetei. Râdea, bucuroasă, cu gura până la urechi.

- O, vă mulţumesc, domnişoară Hayes! Eu... şi... şi... familia mea! Apoi, a luat pasărea grea din braţele lui Penelope şi s-a întors spre prietenii ei din mulţime. Priviţi! a ciripit ea. Curcanul acesta este un dar special din partea domnişoarei Penelope Hayes!

Prietenii ei au rămas cu gura căscată în faţa unui cadou atât de generos, aruncându-i priviri timide fetei îmbrăcate în mantoul elegant. Li se părea că o cunosc deja doar pentru că i-au citit adeseori numele în paginile revistelor mondene. Se prezenta acum în faţa lor ca regina neîncoronată a inimilor publicului, loc pe care îl ocupase cea mai bună prietenă a ei, Elizabeth Holland, înainte ca aceasta să-şi găsească sfârşitul cu câteva luni în urmă. Firește, Elizabeth nu se înecase în apele râului Hudson, bucurându-se de fapt din plin de viaţă - lucru pe care Penelope îl ştia foarte bine, de vreme ce chiar ea o ajutase pe „neprihănita" domnişoară Holland să dispară pentru a-şi reuni destinul cu cel al bărbatului de care se îndrăgostise (vizitiul familiei sale). Penelope putea, astfel, să-şi ceară drepturile: logodnicul pe care Elizabeth l-a părăsit. Ascensiunea ei urmase un drum atât de lin, încât atât doamnele importante din înalta societate, cât şi gazetarii observau cu

surprindere asemănarea din ce în ce mai mare dintre ea şi Elizabeth.

În trecut, comparaţia nu i s-ar fi părut atât de măgulitoare lui Penelope - generozitatea nu era punctul ei forte - dar îi oferea şi unele avantaje.

Penelope a răsplătit cuvintele linguşitoare ale fetei, zăbovind încă puţin şi dăruindu-i acelaşi zâmbet mărinimos. Apoi s-a întors spre Buck, a cărui ţinută - costumul gri, cămaşa de culoarea ambrei şi haina din blană de castor - îi scotea în evidenţă trupul impunător.

- Trebuie să mă ajuţi să plec de aici, i-a şoptit ea. Nu l-am văzut deloc pe Henry astăzi şi mi-e frig, iar dacă mai trebuie să mai pun mâna pe un alt...

S-a oprit, văzând privirea atotştiutoare a lui Buck.

- Mă ocup eu de toate.

Părea un individ blând, trăsătură accentuată de chipul său cărnos, dar sprâncenele bogate îi confereau - prin felul în care erau modelate - un aspect uşor viclean. Au trecut apoi pe lângă ei câteva doamne, cu pălării largi şi haine cu revere elaborate, urmate de o orchestră. Penelope şi-a ridicat privirea în direcţia de unde se auzea vocea bătrânului Schoonmaker, ştiind că fiul lui, Henry, cu ochii lui întunecaţi şi mersul său provocator, străbătea străzile alături de el. Inima i s-a întristat puţin.

Apoi, s-a întors spre prietenul ei, care îşi făcuse deja un plan.

Buck avea peste un metru optzeci înălţime şi o statură impunătoare, aşa că s-a transformat, la fel ca în alte dăţi, în bodyguard pentru cea care beneficia de loialitatea lui necondiţionată. Nu se născuse un om bogat - deşi pretindea că se înrudea cu celebra familie Buck, care locuia acum în vechile conace dărăpănate din Hudson Valley - dar se dovedea un ajutor nepreţuit când era vorba de organizarea unei petreceri, lucru pentru care era răsplătit pe măsură. Penelope şi-a acoperit chipul cu voalul prins de pălărie şi l-a urmat prin mulţime. După ce şi-au croit drum prin puzderia de oameni, Buck s-a debarasat de sacul greu cu curcani şi a ajutat-o pe Penelope să se urce într-un cupeu ce-şi aştepta clienţii.

În timp ce Buck îi spunea câteva cuvinte vizitiului, ea s-a aşezat comod pe bancheta din pluş, acoperită cu catifea neagră, şi a respirat adânc. Înăuntru, totul purta amprenta eleganţei - totul era confecţionat din puf şi aur. Penelope s-a simţit copleşită de o senzaţie de uşurare: totul revenise la normal. Şi-a scos mănuşile cu o mişcare rapidă şi apoi le-a aruncat pe uşa deschisă a trăsurii. Buck a privit balta în care au aterizat, apoi s-a urcat şi el pe banchetă, lângă Penelope. Când roţile trăsurii s-au pus în mişcare, scârţând pe caldarâmul denivelat, el s-

a aplecat şi a scos de sub banchetă o cutie şlefuită din lemn.

- Mănuşi din piele de ied? a întrebat-o el. Sau le preferi pe cele din mătase?

Penelope şi-a studiat degetele albe şi subţiri în timp ce îşi freca mâinile. Majoritatea fetelor asemeni ei, ai căror taţi erau industriaşi, directori de bănci sau preşedinţi ai propriilor lor imperii de asigurări, îşi schimbau mănuşile de trei sau de patru ori pe zi când plecau de la petrecerile unde se servea ceai la dineuri sau serate muzicale. Dar Penelope considera că mâinile ei erau superioare, aşa că îşi schimba mănuşile de zece sau chiar de unsprezece ori. Nu purta niciodată aceeaşi pereche de două ori, iar recent, îşi descoperise o nouă virtute - plăcerea de a le face uneori cadou.

- Din piele de ied. Este frig afară şi nu ştii niciodată cu cine te întâlneşti pe drum.

- Da, ai dreptate, a răspuns Buck, scoţând o pereche de mănuşi lucrate de mână. Mai ales atunci când *eu* sunt cel care îi dă instrucţiuni vizitiului.

- Îţi mulţumesc.

Penelope şi-a pus mănuşile, trăgându-le peste încheieturi, lucru care a făcut-o să se simtă din nou în largul ei.

- Te-au adorat astăzi, a continuat Buck, pe un ton visător.

- De n-ar fi atât de greu de suportat! a spus Penelope, rezemându-şi capul frumos de speteaza din catifea. Câţi oameni sărmani poate să înghită New Yorkul? Şi nu se satură niciodată de curcani? Şi-a mângâiat obrajii fini. Mă dor maxilarele de câte zâmbete am împărţit în stânga şi-n dreapta.

- Este plictisitor să te prefaci tot timpul generos, a spus Buck, ezitant. Dar tu nu pierzi niciodată din vedere scopul pe care îl urmăreşti, a continuat el diplomat.

- Nu, a încuviinţat Penelope. Ai dreptate.

Trăsura s-a oprit tocmai atunci, iar Buck a pus
mâna pe mânerul din aur ca să deschidă fereastra. Penelope s-a aplecat peste el şi a văzut că au ajuns înaintea paradei în intersecţia de unde îi puteau zări pe cei care se aflau în fruntea procesiunii. De departe domina statura impunătoare a lui William Schoonma- ker, îmbrăcat într-un costum negru. Lângă el stătea cea de a doua doamnă Schoonmaker, născută Isabelle De Ford, care era încă tânără şi care oferea o privelişte de vis, îmbrăcată toată în blănuri şi dantelă. Erau încadraţi de clădirile de locuinţe şi s-au oprit la vederea trăsurii care le stătea în cale. Henry a apărut ca prin minune în faţa lor.

Penelope a rămas fără suflare când l-a văzut. Într-o vreme, se întâlnea cu Henry Schoonmaker aproape în fiecare zi când aveau relaţii intime la adăpostul cotloanelor tainice din conacele familiilor lor, care le permiteau un comportament nu tocmai potrivit pentru o domnişoară din înalta societate. Făceau lucruri la care fetele ca Elizabeth Holland nu cutezau nici măcar să viseze - până în ziua în care Henry şi-a anunţat logodna cu domnişoara Holland. La un dineu la care participase şi Penelope. Anunţul era suficient să te facă să vomiţi, lucru pe care Penelope l-a şi făcut de altfel.Fireşte, reacţia ei violentă la aflarea acelei veşti vrednice de dispreţ s-a mai domolit după multă muncă de convingere. Buck s-a dovedit un ajutor inestimabil în acest sens. El i-a explicat faptul că bătrânul Schoonma- ker era un om de afaceri ambiţios - râvnea la fotoliul de primar - şi agrea ideea ca fiul lui să aibă o mireasă neprihănită şi atât de iubită în înalta societate. Penelope era convinsă că - dacă Elizabeth reuşise să dea această impresie - atunci şi ea se putea transforma într-o posibilă noră ideală.

De atunci, îl văzuse doar de câteva ori pe Henry, iar priveliştea pe care i-o oferea acum avea efectul unei su- pradoze. Costumul negru îi scotea în evidenţă silueta zveltă, iar sub borurile largi ale pălăriei distingea conturul frumos al unui maxilar aristocratic. Purta încă pe braţul stâng o banderolă neagră în semn de doliu, pe

care Penelope a observat-o chiar şi atunci când l-a obligat pe Henry, cu puterea minţii, să-şi ridice privirea spre ea. Ştia că o va face. Şi aşa a şi fost. Penelope i-a susţinut privirea cu o modestie ieşită din comun, schiţând un zâmbet în colţul gurii şi apoi acoperindu-şi din nou chipul cu voalul de la pălărie.

- A fost o paradă minunată, domnule Schoonmaker! a strigat ea pe fereastră, rezemându-se cu mâna de geamul pe jumătate ridicat.

Elita societăţii din ace; st oraş este îngrijorată în ulti- mul timp din dintre membrii săi. cauza unuia Doamna Holland - ale cărei şi gusturi i bucurat opinii: s-ai cândva de aprecierea unor ide vază - >te în doliu oamen es după soţul ei de aproape un ., dar în care se an sărăcia zbate nu a trecut Unii spun . averea neobservată. 1 că clanului Holland s-a irosit de-a lungul r familia anilor, ia răposa- tului domn Edward ;ste la . subzistenţei trăi« limita în Gramercy Park. După >artea ile mai mari, mc fiicei sa fru- moaşa Elizabeth, care na să se orească uri] căsăt cudom- nul Henry , doamna Holland Schoonmaker, cântăreşte acum opţiunile dale ;ealaltă fiică a matrimoi] pentru c sa, Diana, care - la e ani-este ică foarte şaisprezec îi tânără

şi care a fost văzută în public fără rie.
pălă:

Din pagin;	i mondenă a *1*	*Wew York News* *of*
	„ vineri 1	5 decembrie 1899
the World Ga'.		

2

Crengile golaşe şi liliachii ale copacilor se roteau ameţitor în jurul lacului îngheţat din Central Park. Se mişcau orizontal între o fâşie de cer cenuşiu şi o masă de oameni cu obrajii îmbujoraţi de frig. Priveliştea se schimba tot mai repede până când Diana Holland a înfipt vârful patinei în gheaţă, oprindu-se brusc. A tras adânc aer în piept ca să se liniştească, simţindu-se puţin ameţită, dar fericită că se bucura de viaţă şi de aerul proaspăt de iarnă.

Apoi a dat cu ochii de însoţitorul ei, Percival Coddington.

- Domnişoară Holland! a spus el, venind împleticit spre ea.

Deşi Diana îşi dorea cu ardoare să fie cât mai departe de Percival, se temea puţin pentru el - şi pentru toţi cei care ar fi avut „norocul" să se afle în aria lui de acţiune - căci se clătina periculos pe vârfurile patinelor, lovind aerul cu braţele în încercarea disperată de a-şi regăsi echilibrul.

Diana se străduia nu râdă de el. Cad descoperise în ziua accea ca Percival nu Rusia glumele făcute pe **seama** lui, **manifestam!** o atitudine ostilă, lipsita total de simţul umorului. I-a atras chiar atenţia de câteva ori că nu se comporta aşa cum ar fi trebuit **să** se comporte o domnişoară care voia să se mărite. Dar în situaţii ca aceasta cu greu îţi puteai stăpâni râsul, deşi făcea tot ce-i stătea în

putinţă să se abţină. Ca să-i distragă atenţia de la expresia acră pe care o adoptase, Diana i-a întins mâna.

- Domnişoară Holland! a repetat Percival, strângând-o de mână.

Ea se bucura că mănuşile îi împiedicau să se atingă şi s-a rugat în taină să nu cadă amândoi.

Domnule Coddington, sora mea era - şi mai este încă pentru mine - domnişoara Holland. Aş prefera să-mi spuneţi domnişoara Diana

.Percival, care avea părul slinos şi îşi mişca nările într-un mod grotesc, şi-a lăsat ochii în jos în semn de respect. Nu era corect din partea Dianei să spună asta. În ciuda suferinţei şi melancoliei pe care le afişa de două luni, nu era nici tristă, nici demoralizată. Se simţea îndreptăţită să profite de pe urma aşa-zisei dispariţii a surorii ei mai mari şi să simuleze o tristeţe copleşitoare, deoarece tocmai plecarea prematură a lui Elizabeth din New York a obligat-o să petreacă nenumărate zile ca aceasta în compania celibatarilor bogaţi şi detestabili. Căci în momentul în care mama lor a trecut peste şocul iniţial, provocat de pierderea lui Elizabeth, şi-a canalizat asupra mezinei familiei dorinţa ambiţioasă de a indiciu o

uniune avani ajoaiâ, în pofida Unăt.1ţii ei precare,

Doar la insiHicnţcIc' dornuri I lolland a dt t rpt ,, Duna invitaţia lui Pcrt ival de a patina împreuna în ziua accca, idee tare îi aparţinea tot mamei ei - fata era siguri de asta. Perei val era o partida inacceptabila din multe puncte de vedere, dar motivul pentru care Diana îşi dorea cu ardoare s,1-$i elibereze mâna din strânsoarea lui îl constituia faptul că inima ci aparţinea altcuiva. Şi acesta nu era un motiv pe care o femeie ca doamna I lol- land să-l tolereze prea mult.

Şi tocmai acum Elizabcth dezertase din viaţa Dia- nei - exact în clipa în care Liz avea o poveste intere- santă de spus. Căci îşi înscenase propria-i moarte din dragoste pentru un băiat, Will Keller, care a fost cândva vizitiul familiei I Iolland - un individ

destul de chipeş încât Diana s-a întrebat de mai multe ori cum ar fi fost să-l sărute. Acţiunea s-a petrecut la râul Hudson şi a fost dusă la bun sfârşit cu ajutorul perfidei prietene a lui Elizabeth, Penelope I layes. După aceea, sora ei mai mare a plecat în California în căutarea împlinirii unei iubiri la început, chinuitoare, apoi, fascinante. Dar de când a aflat de farsa romantică a surorii ei, Diana a primit doar informaţii trunchiate cu privire la locul unde se afla aceasta.

Aşadar, chiar dacă Diana susţinea aventura surorii sale, aflate în căutarea dragostei adevărate şi în timp ce îşi stăpânea cu

greu curiozitatea referitor la idila acesteia, nu-şi putea reprima sentimentul că una dintre consecinţele nedorite ale evenimentului era expunerea ei l

a**o campanie matrimoniali** pentru care nu manifesta nici cel mai mic interes.

Şi-a pistrat expresia trista pe chip în timp ce patina **alături** de Perei val, printre mulţimea de oameni fericiţi, imbricaţi în haine groase, convinşi fiind ci - daci va continua şi poarte masca tristeţii - îi va zidirnici încerciriJe de a vorbi cu ea. Atunci, stand cu faţa ei ca o inimioară şi cu ochii sii strălucitori şi negri aţintiţi în

pimânt, a observat pentru prima dată că într-un loc gheaţa era cripati.

- îmi pare rău că v-am reamintit de domnişoara Holland, a spus Percival, împleticindu-se, în timp ce Diana îl trigea spre crăpătura de la marginea lacului. Îi simţea deja palma umeda prin mănuşa tricotată şi nu s-a putut abţine să nu-l compare cu alesul inimii sale - care îi era superior lui Percival din toate punctele de vedere - lucru care i-a accentuat dorinţa de a-şi smulge mâna dintr-a lui. Nu semănaţi prea mult cu ea, dar asta nu înseamnă că nu meritaţi compasiunea noastră. - Mulţumesc.

Diana şi-a mascat iritarea provocată de comentariul lui, spunându-şi încă o dată că probabilitatea ca Percival s-o mai însoţească vreodată undeva era

minimă. Deosebirile dintre ea şi sora ei nu l-au împiedicat însă să-i arunce de câteva ori priviri furişe, analizând-o din cap până-n picioare. Ea şi-a mărit viteza de alunecare, matahala de Percival Coddington împleticindu-se în spatele ei în timp ce înconjurau patinoarul. Diana l-a privit cu o expresie timidă, schiţând un zâmbet provocator.

- Puteţi, fără îndoială, să patinaţi mai repede decât atât, nu-i aşa, domnule Coddington

?Tatăl lui Percival fusese industriaş, iar mama lui - o femeie ştearsă, măcinată de tuberculoză - cea de a treia fiică dintr-una dintre ramurile familiei Livingston. Era evident pentru toţi cei care şi-ar fi bătut capul să observe acest amănunt că fiul lor cel mare moştenise personalitatea mamei lui. Deoarece Percival a intrat în posesia averii tatălui său, nu s-a remarcat nici în afaceri, nici în societate, deşi era renumit pentru pasiunea lui de a colecţiona arme din diverse culturi. Dar nu şi pentru curajul sau pentru talentul lui de patinator. În timp ce Diana patina în faţa lui, tot ceea ce o înconjura - copiii care ţipau, muzica ce se auzea în depărtare, copacii şi cerul - începea să se estompeze. înconjura acum patinoarul cu un scop bine determinat, simţind cum muşchii picioarelor se încălzesc tot mai tare. Se apropiau din nou de locul unde gheaţa era crăpată, dezvăluind privirilor ei apa întunecată.

Diana i-a dăruit lui Percival un alt zâmbet, a mai făcut doi paşi în faţă şi şi-a tras mâna dintr-a lui. Şi-a mascat însă mişcarea, întorcându-se cu faţa spre el şi făcând cu braţele o figură artistică. Apoi a început să patineze cu spatele. Percival o privea cu ochii lui înguşti şi depărtaţi, impresionat. În curând însă, a început să-şi fluture braţele ca să-şi regăsească echilibrul, dar era evident că nu ştia cum să schimbe direcţia. Patinele îl duceau înainte şi când şi-a dat seama unde va ajunge, pe chipul lui s-a putut citi spaima. Diana nu a stat să asiste la căzătura inevitabilă a lui Percival. A continuat să patineze cu spatele prin mulţime, în timp ce buclele castanii îi fluturau în aer, acoperindu-i bărbia mică şi ascuţită.

Când a auzit strigătele de ajutor şi a văzut mulţimea năpustindu-se spre locul unde crăpase gheaţa, a ştiut că Percival va scăpa viu şi nevătămat. Şi-a dus mâna la gură şi şi-a permis să chicotească. Se simţea mult mai uşoară acum

pe gheaţă, mulţumită că îi demonstra lui Percival că - deşi nu era o partidă la fel de bună ca sora ei - nu era de vânzare. O baie în apele reci ale lacului îi va reaminti că nu era de nasul surorilor Holland. Singurul regret care îl încerca era faptul că Henry Schoonmaker nu fusese acolo ca să aprecieze orchestrarea magnifică a acestei pedepse binemeritate.

Trecuse mai bine de o lună de când vorbise ultima dată cu Henry. Şi el era în doliu după Elizabeth şi - deşi logodna lor nu fusese rezultatul unei iubiri pasionale - nu ştia că ea trăia. Pentru el, moartea ei era palpabilă şi cât se poate de tristă. Dar pe Diana o iubea el cu adevărat. Cel puţin, aşa i s-a părut ei, cu o lună în urmă, când le-a făcut o vizită mamei şi mătuşii ei, Edith - una dintre acele vizite melancolice când nimeni nu rostea nici un cuvânt şi stăteau cu toţii cu privirile aţintite în ceaşca cu ceai. Şi el o iubea şi acum. Diana era sigură de asta.A ajuns la marginea lacului şi a urcat câteva trepte crăpate până la o bancă din lemn. Mulţimea forma un zid întunecat în jurul locului în care Percival căzuse în apă. în depărtare, peisajul alb părea încremenit în timp, iar clădirile de locuinţe Dakota se înălţau rigide deasupra copacilor. S-a aplecat şi şi-a desfăcut şireturile patinelor cu degete agile. înainte de a apuca să şi le scoată din picioare, un băiat a şi apărut dintr-o baracă, adu- cându-i ghetele din piele neagră. Şi-a îndesat mâna în buzunarul de la haini ca şi-i dea un bacsis, dar probabil ci nu voia şi piardă nume din spectacolul de pe gheaţă, cicî nu a mai aşteptat şi t-i dea. Dezastrul u fascinează pe oameni, şi-a spus ea.

Dupi ce şi-a Încheiat ghetele, a observat un bărbat cane se desprinsese din mulţime şi se îndrepta acum spre ea. Purta o căciuli rusească din blani şi un costum maro, care nu părea destul de călduros pentru o zi petrecută pe gheată. Patma cu mâinile la spate, ţinuţi care îi scotea în evidenţi

distincţia. îşi spuse Diana, o poza caracteristici poate doar lui Henry. Când şi-a dat seama că avea umerii prea laţi şi era prea corpolent ca şi fie iubitul ei, s-a simţit copleşiţi de tristeţe, de parei cineva ar fi trezit-o dintr-un vis frumos.

Când a ajuns la câţiva paşi de ea. bărbatul s-a oprit brusc, şi-a scos ciciula şi a salutat-o. înfăţişarea lui - pomeţii proeminenţi, nasul ascuţit *şi* sprâncenele ca nişte păianjeni păroşi şi încovrigaţi - i se părea cunoscută Dianei; avea pârul negru, tăiat scurt şi o privire pătrunzătoare. Si-a pus căciula pe ceafă, spunându-i:

- Mi-e teamă ci escorta dumneavoastri nu poate să vă însoţească acasă.
- O, da? a întrebat Diana, afişând un aer inocent. Bănuiesc că acesta este motivul întregii tevaturi.
- Sunt Davis Barnard. a continuat el, fără alte comentarii şi oferindu-i mâna. Vreţi să vă însoţesc eu?
- O!... Domnule Barnard! Când i-a pronunţat numele, a făcut imediat mai multe legături. Sunteţi autorul rubricii „Curtezanul vesel", nu-i asa?

Noua ei cunoştinţă a zâmbit vag şi încuviinţat din cap. După ce a schimbat patinele cu ghetele, s-au

îndreptat în tăcere spre trăsura lui. Diana ştia **că** nu se **cuvenea** să accepte să călătorească împreună cu bărbaţi pe care nu îi cunoştea, dar se considera o per**soană** nonconformistă şi în plus, se întrebase adesea cum arăta un gazetar. De abia când a văzut-o aşezată comod sub pătură pe bancheta din piele, a început să-i ofere explicaţii.

- Am fost întotdeauna un mare admirator al surorii dumneavoastre, domnişoara Holland..., a început el, când caii au pus trăsura în mişcare.
- Da, îmi amintesc. Diana ştia că nu trebuia să meargă mai departe, dar a continuat. Aţi scris lucruri

frumoase despre ea. Mama v-a apreciat întotdeauna pentru asta.

- A fost o tragedie, a spus el, lucru care a determinat-o pe Diana să adopte din nou expresia tristă pe care o afişa de câteva luni. îmi este foarte greu să scriu despre familia dumneavoastră de la moartea domnişoarei Holland. Neştiind cum să reacţioneze, Diana a preferat să păstreze tăcerea. Dar citesc tot ce-mi pică în mână, firește. Articolul din ediţia de astăzi a ziarului *Gazette,* care face speculaţii referitoare la...

S-a oprit pentru a vedea reacţia Dianei. Ea nu a putut să pună stavilă sângelui care i-a înroşit obrajii şi nici nu a încercat să-şi ascundă iritarea. Era adevărat că familia Holland, una dintre cele mai vechi şi mai nobile din Manhattan, se confrunta în prezent cu mari probleme financiare şi, deşi Diana nu se considera o persoană materialistă, nu suporta să fie compătimită

- .Speculaţii referitoare la ce? a întrebat ea pe un ton agresiv.

- Nu are nici o importanţă. Barnard şi-a rezemat bărbia în palma uriaşă şi a început s-o ridice în slăvi. Vă trageţi din două seminţii nobile şi, chiar dacă unii ziarişti scriu lucruri lipsite de fundament despre situaţia dumneavoastră, familia Holland continuă să fie una dintre cele mai distinse din oraş. De aceea, mă bucur că v-am cunoscut. Şi aş vrea să vă spun că - dacă auziţi poveşti interesante, poveşti care *mie* mi s-ar părea interesante - mi-ar face plăcere să vă *răsplătesc...* cu o vizită. S-a oprit pentru ca replica sa să obţină efectul scontat, susţinând în acelaşi timp privirea Dianei. Puteţi conta pe discreţia mea.

În timp ce trăsura ieşea din parc, Diana a schiţat un zâmbet amuzat. În curând, aveau să traverseze Fifth Avenue. Barnard i-a întors zâmbetul, iar ea şi-a dat capul pe spate, în stilul ei fermecător, şi a izbucnit în râs.

- Mă îndoiesc că vă pot fi de folos în această privinţă, domnule Barnard, deşi vă sunt recunoscătoare pentru că v-aţi oferit să mă însoţiţi. Sper să mă invitaţi la dans data viitoare când ne vom întâlni la acelaşi bal, a concluzionat ea, dându-i astfel de înţeles că nu avea de gând să-i spună nimic.

Şi asta în ciuda faptului că ştia multe despre unele idile pasionale, fiind surprinsă de faptul că reuşise să păstreze secretul atâta amar de vreme.

- Bine, domnişoară Diana, a răspuns el, cu acelaşi zâmbet misterios. Şi mă bucur să vă spun că - acum, după ce v-am văzut de aproape - sunteţi la fel de frumoasă ca sora dumneavoastră.

S-au **despărţit** în termeni amicali în faţa casei familiei Holland din Gramercy Park South, numărul 17; domnul

Barnard a ajutat-o pe Diana să coboare din trăsură, i-a sărutat mâna şi a rugat-o să nu-i uite propunerea. A insistat să-i dea cartea lui de vizită şi, înainte de a pleca, i-a reamintit că putea conta pe discreţia lui. Când Diana a urcat treptele din piatră spre veranda împrejmuită cu fier forjat, a zâmbit la gândul că ar putea să vândă bârfe pentru bani. Căci - deşi era adevărat că averea familiei se redusese la nişte venituri modeste - nu era singurul secret pe care Diana îl păstra cu sfinţenie.

Într-o scrisoare pe care Elizabeth i-a trimis-o imediat după dispariţia ei, i-a mărturisit Dianei că ştia ce sentimente nutreşte sora ei pentru Henry. Ştia de noaptea pe care o petrecuseră împreună în sera familiei Schoon- maker şi de bileţelele pe care şi le trimiteau unul celuilalt în timpul logodnei nefericite dintre Elizabeth şi Henry. Era chiar de acord cu idila lor.

Şi astfel, Diana ştia că - atunci când perioada de doliu va lua sfârşit - îl va putea vedea peste tot. La operă, la balurile de caritate şi la petrecerile de Crăciun organizate în New York. În curând, Henry o va cere de soţie, în condiţiile în care singura persoană care avea un cuvânt de spus în această poveste îi acordase deja permisiunea de a-i accepta propunerea.

Va scăpa astfel atât de privirile compătimitoare ale celor din jur, cât şi de aluziile vulgare conform cărora trebuia să găsească o soluţie prin care să facă rost de bani. De după-amiezile petrecute în compania unor indivizi

dezagreabili precum Percival Coddington şi de perspectiva tristă a unei lungi căsnicii cu unul dintre ei. Căci era un fapt bine cunoscut că Henry Schoonmaker nu era doar un bărbat chipeş şi fermecător, ci şi unul foarte bogat, ceea ce însemna că problemele ei se vor rezolva de la sine. Alături de Henry, viaţa ei va fi atât de frumoasă şi de incitantă,

încât nu va mai avea timp de griji şi probleme inutile.A fost un timp când stalul acesta era plin de mineri care căutau aur, dar acum nc apropiem de un nou secol, iar California este un cu totul alt loc decât cel din 1849. Noi hoarde sunt în căutarea aurujjfui negru. Un singip^vânt buzejp tuturor: Petrol!

Bal^f^eld Sun, vineri, 15 decembri^M^

?Câmpul acoperit cu un covor de iarbă aurie se întindea în faţa ei, jucându-i feste, astfel încât timp de o clipă Elizabeth Holland credea că o mai despart doar câţiva paşi de locul în care dorea să ajungă, ca apoi să-şi dea seama că se afla la câţiva kilometri depărtare. S-a oprit şi a privit orizontul pe sub borurile pălăriei, care nu reuşea să-i protejeze tenul ca de alabastru pentru care oamenii o invidiau cândva. Chipul ei în formă de inimă, cu trăsături fine şi o gură rotundă, căpătase o nuanţă cafenie, pe care nu o mai văzuse niciodată la o femeie, iar părul ei blond se decolorase din cauza soarelui. A privit în urma ei, în direcţia în care se afla orăşelul San Pedro, dotat cu cale ferată, de unde venise şi ea cândva. Îi era imposibil să spună cât de mult a mers sau cât mai avea până ajungea acasă.

Deşi „acasă" nu era un cuvânt tocmai potrivit. În toţi cei optsprezece ani ai săi, cuvântul „acasă" a fost sinonim cu clădirea impunătoare din Gramercy Park. Trei generaţii ale familiei Holland au trăit acolo, împodobindu-i **camerele** cu tot soiul de bibelouri şi obiecte de artă, **înveselind** şi îndulcind atmosfera cu discuţii elevate, dar şi cu **aromele** plăcute de ceai. Era casa în care tatăl ei şi-a trăit viaţa atât de scurtă. Prin ferestrele înalte ale salonului lor, puteai vedea parcul închis şi acoperit cu frunze, unde se plimbau în voie numai oameni îmbrăcaţi elegant. „Acasă" era acum un loc îndepărtat.

Dar Elizabeth a crescut în sânul familiei Holland şi a adus cu ea, în întinsurile nemărginite ale Californiei, trăsăturile distinse ale seminţiei ei nobile. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie din bumbac în dungi alb şi albastru pe care o purtase în ziua în care părăsise New Yorkul, cu talie îngustă, cu mâneci trei sferturi şi guler pătrat. Albul nu mai era alb, dar chiar şi în acest loc îndepărtat făcea tot ce-i stătea în putinţă ca s-o păstreze curată. încă mergea cu spatele drept şi cu umerii traşi înapoi ca o domnişoară din înalta societate. Elizabeth şi-a urmat glasul inimii şi nimeni nu regretă un asemenea gest. Cu toate acestea, se gândea încă la mama, la sora şi la mătuşa ei, Edith, pe care le-a abandonat în Gramercy Park, lăsându-le pradă sărăciei. Căci Elizabeth era cea care ar fi trebuit să le salveze, căsătorindu-se cu Henry Schoonmaker, renumit pentru averea sa impresionantă, dar ea a preferat să dispară pur şi simplu.

Dar nu era simplu - nu ar fi putut să fie simplu, o ştia prea bine. Deţinea prea puţine informaţii despre situaţia familiei ei, deoarece sora ei, Diana, îi scria rar. Cu toate acestea, ar fi fost periculos pentru Elizabeth să corespondeze frecvent cu sora ei mai mică. Şi-a permis, de fapt, să-i trimită doar două scrisori - ca s-o anunţe că era în viaţă şi ca să-i dea adresa oficiului poşta

lWestern Union din San Pedro. Diana i-a comunicat, într-una din misivele ei criptice, că mama lor nu se simţea prea bine. îngrijorată de această veste, Elizabeth se ducea în oraş ori de câte ori putea, şi tot de acolo se întorcea şi în ziua aceea, deşi nu primise nici o scrisoare din New York. A cumpărat în schimb ziarul *Bakersfteld* în eventualitatea că va găsi în paginile lui câteva informaţii despre situaţia din Est şi şi-a început lunga călătorie spre casă.

înainte de a ajunge în California, îl auzise pe Will vorbind doar de două oraşe din acest stat îndepărtat, Los Angeles şi San Francisco. A sosit în San Francisco, temătoare şi nesigură, dar hotărâtă să-l găsească cu orice preţ pe Will. Şi atunci l-a văzut - aşteptând în gară de parcă ar fi ştiut că ea avea să sosească exact cu acel tren. În realitate, i-a mărturisit el mai târziu, s-a dus în gară în fiecare zi, sperând că la un moment dat o va vedea pe Lizzy coborând dintr-un vagon negru şi îndreptându-se spre el printre maldăre de bagaje. Curând după aceea, au traversat Central Valley şi au trecut prin oraşe cu nume şi aspect prăfuit - Merced, Modesto şi San Joaquin - cu străduţe din şindrile şi trotuare din lemn. N-au ajuns nici măcar în Los Angeles.

La început, dorul de casă a mistuit-o fără milă. La New York, atingerea perfecţiunii în toate aspectele vieţii - ţinută, vestimentaţie, etichetă şi reputaţie - devenise un obicei pentru Elizabeth. Nu putea să renunţe prea uşor la aceste lucruri. Dar acum, după două luni petrecute în Vest, unde nici îmbrăcămintea, nici manierele nu erau dictate de reguli stricte şi complicate, simţea că trăieşte într-o stare de reverie. Cerul de unalbastru pur - cum nu mai văzuse vreodată în New York - se întindea spre orizonturi nemărginite şi singurul sunet pe care îl auzea era murmurul ierbii în nuanţe de ocru, care se agita în bătaia caldă a vântului. Dar asta era totul.

Nu se obişnuise încă să nu mai audă zgomotul roţilor de trăsură, şuieratul îndepărtat al trenurilor, glasurile gălăgioase ale spălătoreselor sau ale fetelor de la bucătărie. În timp ce mergea, îşi ţinea pe cap pălăria din paie cu boruri late şi scruta cu privirea două lucruri: arcada albastră a cerului şi dealurile galbene şi abrupte, care se ondulau în depărtare. Zgomotul pe care îl făcea Elizabeth zdrobind iarba cu picioarele şi călcând pietricele de pe drum părea aproape orchestral.

Un tropot de copite s-a auzit deodată în spatele ei. A simţit mirosul puternic de cal, iar cineva a strigat-o pe nume, alintând-o.

-Lizzy!

A tresărit, dar când şi-a ridicat privirea, l-a văzut pe Will, pe Will al ei, călărind calul bălţat pe care îl cumpărase în Lancaster. Când ochii li s-au întâlnit, a văzut că el zâmbea.

-Unde crezi că te duci? a întrebat-o Will, râzând.

Elizabeth şi-a muşcat buza, încercând să reziste impulsului de a izbucni în râs alături de el. Ironia, cu toate manifestările ei (de la zâmbetul vag la uşoara ezitare din glasul lui) nu a trecut neobservată - ironia generată de

faptul că o fată care făcea faţă oricărei situaţii din societate nu reuşea să se orienteze într-un ţinut rural. Ar fi trebuit să anticipeze venirea lui Will, dar nu o făcuse.

- - Mă duceam... acasă.Mă întrebam dacă nu cumva fugi de mine, a continuat el, cu acelaşi zâmbet pe buze, când te-am văzut trecând la câţiva metri de căsuţă şi îndreptându-te spre vest cu un pas hotărât.

Elizabeth s-a întors repede, protejându-şi ochii de soare cu ziarul împăturit. O putea vedea bine acum, dincolo de deal - căbănuţa provizorie, din pânză şi lemn, pe care o construise Will. O lăsase mult în urmă, dar o vedea foarte bine.

- Poate că ai mutat-o! a spus ea, întorcându-şi privirea spre el şi clătinând din cap acuzatoare şi uşor ironică. Nu era acolo acum douăzeci de minute. Sunt sigură de asta!

Ea a aşteptat răspunsul lui, dar după un moment îndelungat, a înţeles că nu avea de gând să spună nimic. O cerceta cu ochii lui de un albastru-deschis, depărtaţi, pe chipul lui ars de soare, buzele lui groase părând încremenite într-o grimasă aproape imperceptibilă. O privea cu atenţie, gândindu-se - Dumnezeu ştie la ce - uimit, poate, de cât de mult se schimbase. înainte de moartea tatălui ei, Will Keller a fost valetul lui, iar trăsăturile sale puternice îl distingeau de toţi Henry Schoonmaker din lume. Dar când au crescut, frumuseţea fizică a lui Will a atras-o şi mai mult pe Elizabeth, considerându-i chipul perfect modelat drept cel mai de preţ atu al lui, dar şi secretul ei inestimabil.

- Îţi place să te urmăresc, nu-i aşa? a întrebat-o el în cele din urmă.

- Da, i-a răspuns ea, zâmbind. El i-a dăruit, la rândul lui, un alt zâmbet. Ea a tras adânc aer în piept şi a făcut apoi un pas spre el. Atunci mă duci acasă?Nu, a răspuns Will, descălecând de pe cal. Mai întâi, vreau să-ţi arăt ceva.

A prins calul de căpăstru, apoi a luat-o şi pe ea de mână şi s-au îndreptat împreună spre un deal din nord. Ea mergea uşor în urma lui, ţinându-l strâns de mână şi rezemându-şi capul de umărul lui puternic.

- Am văzut locul acela alaltăieri când am cercetat împrejurimile, a continuat el, deşi Elizabeth nu avea nevoie de explicaţii.

II urmase într-un ţinut nemărginit, cunoscându-i doar vag planurile prin care dorea să-şi găsească norocul în Vest, şi cu atât mai puţin avea acum nevoie de cuvinte ca să urce un deal de unde avea să vadă terenul lor închiriat. A privit panta lină a colinei şi a văzut un câmp acoperit de maci portocalii, la fel de strălucitori ca vestitele candelabre de pe Fifth Avenue. Atunci, i-a strâns mâna şi mai tare.

-E atât de frumos, a murmurat ea.

-Da, nu-i aşa?

- Am avut întotdeauna flori acasă, îţi mai aminteşti? Dar nimic nu se compară cu priveliştea de aici.

- Poate pentru că acestea sunt flori sălbatice şi în plus, nu mai suntem acasă.

Elizabeth n-a ştiut ce să-i răspundă, aşa că s-a mulţumit să-i zâmbească. I-a zâmbit până când el i-a cuprins faţa cu mâinile şi a sărutat-o. Apoi, a tras-o spre el şi i-a strâns trupul firav în braţe, făcând-o să uite că a mai existat vreodată un alt loc în afară de acesta.La New York, timpul pe care l-a petrecut cu Will şi dragostea pe care şi-o purtau unul altuia au fost ţinute în taină, furând câteva ore de iubire târziu în noapte sau dis-de-dimmeaţă. Acum, în Vt?*ı, vÂiut ii vnl^AM «lıMı cerul nemărfcuut calul cai* pă$tea, I li/ahri h tiutţra atrasă de ill cu o pasiune aproape ¡nspaimâniaitMiP rânjea, poate, dup* timpul pierdui, t 1 ⊿

luai-u în hrdţr, punând-o spre locul unde se alia calul, apui ***A WIH*** din geanta prinsă de şa o pan*ă groasa,

- Domnişoară Eli/aheth! a spus el, aruueâudn i n privire sinceră şi scrui ătoare.

O mai striga uneori aşa, chiar daci I a ru^ai nu i mai spună astfel. Era un obicei la care se Kirikluia sa renunţe. O purta încă pe sus, iar ea se re/.ema ile braţele lui, cuprinzandu-l cu mâinile de după nat. A scul ural pânza aspră, alb gălbuie, şi a pus-o pe ¡os. Apoi, s a aplr cat şi a depus-o cu grijă pe Hli/abeih pe pănwni,

- Ce voiai să-mi spui? l-a înirebat, când el s-a aşezai lângă ea.

S-a ridicat puţin, întorcându-se ca să I poală privi în ochi.

Will i-a scos pălăria şi a începui să se joace cu parul ei, adâncit în gânduri.

- Că într-o bună zi îţi voi construi o casă adevărată, a spus el pe un ton domol. Cu un salon în care să iei masa şi cu un salon de primire a oaspeţilor şi cu nenumărate vaze în care să pui toţi macii pe care îi doreşti.

- Ştiu că aşa vei face! a spus ea, aplecându-şi capul şi râzând.

Apoi, i-a dat un ghiont, iar el s-a ridicat deasupra ei, acoperind albastrul cerului. Ea s-a aşezat pe spate, cu părul ciufulit, simţind sub cap perna moale a (lorilor de maci şi a zâmbit, văzând expresia gravă de pe chipul lui Will. El avea părul atât de lung, încât a trebuit să-l îndese sub gulerul cămăşii. Culoarea lui castanie căpătase o nuanţă roşcată din cauza soarelui. Părea că oraşul nu-i fusese prielnic, şi aici, la mii de kilometri depărtare, într-un ţinut nemărginit, şi-a recăpătat puterile. Şi-a atins buzele de ale ei, contopindu-le într-un sărut pasional, iar când şi-a ridicat din nou capul ca s-o privească, ea s-a înroşit până în vârful urechilor.

Se simţea uşoară ca un fulg, dar şi copleşită de evenimentele care au adus-o în aceste locuri. Tăcerea care s-a aşternut apoi părea că nu se mai sfârşeşte şi s-a întrebat, la început, dacă nu îi rezervase şi o altă surpriză. Dar studia de mult timp clipele de tăcere ale lui Will şi a înţeles imediat că mai voia să-i spună ceva.

- Nu doar mâna hazardului ne-a ajutat să ajungem aici, a spus el,'cu gravitatea lui tipică, ce i-a cucerit inima cu mult timp în urmă, ridicându-se apoi în capul oaselor.

-Nu? l-a întrebat ea uşor.

- Nu. Ştiam de existenţa acestui loc. Tatăl tău mi-a povestit despre el.

Elizabeth şi-a ţinut respiraţia şi şi-a simţit ochii plini de lacrimi. Amintirea părintelui ei a rămas la fel de puternică, tulburându-i adesea sufletul. întruchipase sensibilitatea şi frumuseţea familială, dar n-a ştiut niciodată să-şi administreze moştenirea. A luat decizii proaste şi a trăit numai într-o lume a lui. Ea s-a ridicat şi s-a rezemat într-un cot ca să-şi ascundă emoţia.

- Dar cum...?

- în perioada în care lucram ca vizitiu, purtându-l peste tot, şi discutam - Will rostea clar şi răspicat fiecare cuvânt, aşa cum făcea de fiecare dată când răsucise un lucru pe toate feţele - îmi povestea despre locurile pe care le-a vizitat. M-a sfătuit să văd multe dintre acele ţinuturi, dar dacă vreau să mă îmbogăţesc, acesta era locul pe care trebuia să-l caut. Mi l-a descris până în cele mai mici detalii. Mi-a spus că va fi...

- O, Will! Elizabeth a simţit un fior în ceafă, ca o suflare rece de vânt. Tata spunea foarte multe lucruri frumoase, dar era un visător. O *ştii* prea bine. Will îşi ţinea privirea aţintită în direcţia căsuţei lor, fără să spună nimic. Nu vreau să-ţi faci speranţe deşarte. Am citit chiar azi-dimineaţă în ziar cât de greu este să găseşti petrol, cum foarte mulţi oameni au venit din Pennsylvania şi au dat

greş. Şi aveau experienţă. Nu au putut să reziste pe piaţă în faţa marilor companii; numai acestea reuşesc în afaceri.

- Îţi voi dărui viaţa la care ai fost nevoită să renunţi. El s-a întors atunci spre ea şi şi-a pus uşor mâna pe gâtul ei. Tatăl tău mi-a spus cum să fac asta.

În momente ca acestea, Elizabeth îşi dorea să-l sărute pe Will mai mult ca niciodată.

- Nu am nevoie de bani, Will, a şoptit ea, cuibărindu-se în braţele lui şi sărutându-l încă o dată.

Mai târziu, când au pornit la drum, contopindu-se într-o îmbrăţişare caldă, ea s-a simţit din nou fericită. Atât de fericită că, pentru o clipă, a încetat să se mai întrebe dacă ultima ei replică - referitoare la faptul că nu avea nevoie de bani - reflecta adevărul

.<22*

Dragă revistă *Moda doamnelor:* Aţi putea să-mi răspundeţi la o întrebare de interes general? Care este perioada indicată de doliu pentru un tânăr/ă care şi-a pierdut logodnica/ul? Codul bunelor maniere nu este explicit cu privire la acest subiect trist, dar stringent.

Dragă cititorule: Nu sunteţi singurul care ridică această problemă, căci un caz important precum cel pe care îl descrieţi îi preocupă pe foarte mulţi membri ai societăţii noastre. Deşi pierderea unui/ei logodnic/e este un eveniment foarte grav, nu trebuie să uităm că doi tineri logodiţi nu sunt încă soţ şi soţie şi nici nu se înrudesc în vreun fel. Şi firește, perioada de doliu a domnilor trebuie să fie mai scurtă decât cea a doamnelor. Aşadar, deşi perioada de doliu este vitală şi reprezintă un semn de respect pentru persoana decedată, considerăm că două luni sunt suficiente.

Revista lunară *Moda doamnelor,* decembrie 1899

4

Henry Schoonmaker stătea la intersecţia a două străduţe înguste din partea veche a oraşului şi se întreba cât de repede va reuşi să scape de parada tatălui său. Trăsura din care Penelope Hayes îi făcuse cu ochiul dispăruse - o luase spre East River, deşi destinaţia finală era, fără îndoială, Fifth Avenue, acolo unde se afla casa ei. Şi familia lui Henry locuia în acel cartier rezidenţial, cu vile elegante şi solide, deşi strămoşii acestuia au pus piciorul în Avenue şi în societatea newyorkeză cu mulţi ani înainte de membrii familiei Hayes. Dar acum acest lucru nu mai avea nici o importanţă. Nimănui nu-i mai păsa de unde sau când veniseră strămoşii familiei Hayes în New York. Penelope a reuşit să scape repede de paradă, erijându-se însă în

ocrotitoarea evlavioasă a oamenilor sărmani. Era inteligentă - Henry o admira pentru asta.

- Ce domniţă elegantă a devenit domnişoara Hayes! a spus tatăl lui Henry, William Sackhouse Schoonmaker, traversând intersecţia. Henry privea din urmă cum tatăl lui străbătea, hotărât, strada pavată cu cărămizi. A fost frumos din partea ei că a participat la mica noastră operă de caritate şi că a stat atât de mult.

- Şi cât de istovită trebuie să fie! a intervenit soţia lui, Isabelle. La cei douăzeci şi cinci de ani ai ei, era doar cu cinci ani mai mare decât Henry şi vorbea cu o voce piţigăiată, ca o domnişorică, lucru care îi conferea mereu un aspect frivol. Purta o haină de ocelot şi o pălărie a cărei calotă era împodobită cu petale catifelate de trandafir şi pene de vrabie. Deşi se ţinea cu putere de braţul soţului ei, continua să se clatine în timp ce mergea. Aşa cum sunt toate doamnele, a conchis ea.

- Domnişoara Hayes s-a schimbat pentru totdeauna, ca noi toţi, de altfel - a continuat domnul Schoonmaker, adresându-i-se reporterului de la *New York World*, care l-a însoţit şi i-a notat conştiincios observaţiile de-a lungul după-amiezii - după pierderea domnişoarei Holland. Vedeţi doar cât de marcat este fiul meu.

Amândoi s-au întors spre Henry, care mergea în urma lor. Purta un joben şi un palton negru, lung până la genunchi, care îi scotea în evidenţă statura zveltă. Căci - deşi moartea lui Elizabeth Holland şi-a pus amprenta asupra atitudinii nepăsătoare pe care o manifesta cândva faţă de viaţă - nu era chiar atât de marcat încât să nu-i pese de ţinuta lui vestimentară.

- Vedeţi şi dumneavoastră, l-a auzit pe tatăl lui spunând, după ce şi-a întors privirea de la fiul său. Este de neconsolat. Modul în care primarul în funcţie a investigat

moartea lui Elizabeth este motivul principal pentru care vreau să-l provoc în alegeri.

Bătrânul Schoonmaker şi-a continuat discursul, dar Henry îl auzise de prea multe ori. Tatăl lui luase recent hotărârea - în ciuda averii sale uriaşe şi a puterii pe care i-o conferea aceasta - să intre în politică. Dorinţa lui de a deveni primarul unui oraş recent consolidat, precum New York, a fost unul dintre motivele pentru care l-a obligat pe Henry să se logodească cu Elizabeth Holland, dar şi motivul pentru care ea a avut parte de o moarte atât de tragică. în ziua în care Elizabeth şi-a găsit sfârşitul, Henry s-a întâlnit cu logodnica lui şi imaginea ei - singură şi înspăimântată pe un trotuar din Manhattan - nu lăsa loc de interpretări.

A stat acolo câteva clipe, privindu-l întrebătoare. Erau logodiţi doar de câteva săptămâni şi, la insistenţele familiilor lor, urmau să se căsătorească peste câteva zile. Henry nu era mândru de comportamentul lui din perioada aceea, deşi putea să spună cu mâna pe inimă că aceea a fost una din puţinele dăţi când a fost sincer cu o fată. Nu cu cea, însă, care îi era logodnică. Nu era mândru nici de conduita sa din anii dinaintea logodnei, de pe urma căreia căpătase - pe bună dreptate - reputaţia de mare crai. Cu toate acestea, n-a putut să renunţe la felul său de a fi în noaptea de dinaintea întâlnirii cu Elizabeth din colţul străzii - noaptea de dinaintea morţii sale. Căci în noaptea aceea a invitat-o pe sora ei mai mică, Di, în sera familiei Schoonmaker. Deşi nu-i stătea în fire, a petrecut o noapte fără să treacă un anumit prag; ea i-a şoptit toată seara cuvinte de iubire şi l-a sărutat cu o suavitate şi o inocenţă pe care evenimentele ulterioare ar fi putut să le distrugă. În dimineaţa următoare, Eli- zabeth i-a surprins împreună pe Henry şi Diana şi, din privirea ei pătrunzătoare, el şi-a dat seama că a înţeles tot ce s-a întâmplat între ei. Acest lucru a deter- minat-o să-şi caute sfârşitul - doar nu te arunci şi

dispari într-un râu dintr-un alt motiv. Henry nu putea să nege acest fapt devastator.

Dar tânărul Schoonmaker nu se considera singurul vinovat. La fel de vinovat era şi tatăl lui, motiv pentru care nu putea să înghită discursurile domnului W.S. Schoonmaker legate de Elizabeth, de parcă era o martiră a cauzei lui politice. S-a întors şi s-a strecurat printre membrii bandului care veneau în spatele lor. În jurul lui se înălţau clădiri, unele dintre ele aparţinând companiei tatălui său, cu faţade lipsite de imaginaţie şi decoraţiuni de inspiraţie italiană. înfloriturile din ghips, care deja se sfărâmau, îl deprimau peste măsură pe Henry. S-a împiedicat la un moment dat de un trombon, provocând o mică degringoladă printre muzicieni, care au pierdut pentru o clipă ritmul muzicii. Dar aceştia ştiau cine le semnează statele de plată, aşa că nimeni nu a avut nimic de comentat. Purtau, la urma urmei, uniforme în culorile familiei Schoonmaker - albastru şi auriu.

Henry a continuat să meargă printre membrii bandului, ale cărui instrumente, cornii, îi spărgeau timpanele, trecând apoi prin grupul doamnelor, ce purtau mănuşi albe şi pălării sofisticate. Le-a auzit ros- tindu-i numele şi ştia că şi-au întors capul după
tânărul care le oferea un spectacol atât de inedit, mergând împotriva curentului mulţimii şi a paradei tatălui său. Ştia că gestul lui va stârni ulterior comentarii. Tatălui său îi plăcea să-l ameninţe că îl va renega dacă nu se va comporta aşa cum trebuia să se comporte fiul unui viitor primar, deşi a mai renunţat la genul acela de ameninţări de când a realizat că îşi putea baza campania pe superficialitatea cu care contracandidatul său a tratat cazul morţii unei debutante din înalta societate, dar şi pe spectacolul pe care îl oferea suferinţa fiului său.

- Schoonmaker!

Henry a scrutat cu privirea chipurile oamenilor înghesuiţi pe trotuar şi ale participanţilor la paradă până când a dat, fericit, cu ochii de vechiul lui prieten, Teddy Cutting. Lângă Teddy, se afla sora lui mai mică, Alice, care era la fel de frumoasă ca fratele ei, având aceiaşi ochi cenuşii, pe care acum îi ţinea, timidă, în pământ. Henry o sărutase cândva în grădina casei familiei Cutting şi de atunci ea nu mai îndrăznea să-l privească. Era cea mai mică dintre surorile lui Teddy, credea Henry, deşi nu era sigur, deoarece Teddy era singurul băiat dintre copiii familiei Cutting. Teddy avea prea multe surori, aceasta era descrierea pe care o auzise de nenumărate ori despre prietenul lui.

- Domnişoară Cutting! a spus Henry, luându-i mâna înmănuşată şi sărutându-i-o. Este întotdeauna o plăcere să vă revăd.

- Teddy a încercat să-l avertizeze din priviri să nu meargă mai departe.Se pare ci te-ai cam siturat, i-a spus el.

Henry le-a dăruit celor doi fraţi zâmbetul lui fermecitor, spunând:

- Mi s-a acrit până peste cap.

- Atunci hai să mergem! a răspuns Teddy, punând o mâni pe umărul lui Henry. De la evenimentele nefericite din octombrie, acesta i-a stat mereu alături, ofe- rindu-i compasiunea sa. Ştiu un restaurant în apropiere.

Şi-au luat la revedere de la Alice, care s-a alăturat unui grup de tinere, iar ei s-au pierdut printre mulţimea de oameni obişnuiţi, cu chipurile aţintite în pământ. Jobenul negru şi strălucitor al lui Henry şi croiala elegantă a paltonului său din lână le trădau statutul de membri ai elitei newyorkeze, ca şi jacheta maronie din lână de vicuna a lui Teddy sau pălăria lui de fetru, care purta emblema unei celebre case de modă din Union Square. Cu toate acestea, nu au atras atenţia celor printre care treceau şi când au ajuns pe o străduţă lăturalnică, au oprit prima trăsură care li s-a ivit în cale.

Restaurantul lui Teddy era curat şi luminos, cu podeaua din plăci albe şi octogonale din cărămidă şi oglinzi convexe înşirate pe pereţi. S-au aşezat la o măsuţă rotundă din lemn solid şi au cerut bere germană, pe care chelnerul le-a servit-o în pahare înalte cu felii de lămâie. Henry avea nevoie de un răgaz după atâtea ore petrecute în public şi îi era recunoscător prietenului său pentru că a păstrat tăcerea până când au luat amândoi o înghiţitură de bere.

Cum poţi să suporţi? l-a întrebat Teddy, punând paharul pe masă. îşi scosese pălăria, dezvăluindu-şipărul blond, pieptănat cu grijă într-o parte. Văzând zâmbetul circumspect de pe chipul lui Henry, a continuat: Fac eforturi considerabile ca să ascult discursurile tatălui tău şi nici măcar nu sunt rudă cu el. Abia dacă a cunoscut-o pe Elizabeth şi acum se foloseşte de moartea ei în scop politic...

Cuvintele au rămas suspendate în aer, iar Teddy a clătinat din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

- Hai să nu mai vorbim despre asta! Henry a sorbit din bere, dându-şi seama că nu se mai simţea atât de deprimat. Drumul ăsta este presărat de ipocrizie şi tristeţe şi nu e cazul să-l urmăm, nu-i aşa?

- Da, ai dreptate, a spus Teddy, zâmbindu-i la rândul lui. Să ne bucurăm atunci că am scăpat de paradele astea ridicole!

Au ciocnit şi au băut, Henry întrebându-se cum să deschidă subiectul pe care îl abordaseră în treacăt cu două luni în urmă.

- Va trebui să găseşti o modalitate ca s-o linişteşti pe Alice, a început Teddy înainte ca prietenul său să rostească vreun cuvânt. A încercat să-i arunce acestuia o privire dezaprobatoare, dar nu şi-a putut reprima zâmbetul pe care farmecul vechiului său amic i-l stârnea întotdeauna, chiar şi în momente triste. Devine mută de fiecare dată când te vede.

- Sora ta e prea bună pentru mine, i-a răspuns Henry, izbucnind în râs. Va înţelege în curând asta, iar problema se va rezolva de la sine.

Respinge din start acest argument, a spus Teddy, râzând din toată inima, dar nu te pot contrazice.Henry a mai luat o înghiţitură de bere şi după ce a pus paharul pe masă, l-a privit pe Teddy. ^

- Perioada oficială de doliu aproape s-a încheiat.
- Ştiu. Slavă Domnului! a răspuns Teddy, bând şi clătinând din cap. Lumea a fost plictisitoare fără tine.
- Ne vom distra.
- Da, a spus Teddy, cu o privire melancolică. Vom lua masa la Sherry's sau poate vom participa la o partidă de vânătoare în Tuxedo.

Henry îşi răsucea jobenul în poală.

- Cred că mă voi duce la deschiderea stagiunii de la operă. Chiar şi tata agreează ideea - este mai uşor să-şi facă cunoscut punctul de vedere referitor la modul superficial în care Van Wyck a tratat moartea lui Elizabeth, cu atât mai mult cu cât vor fi şi ziarişti acolo. Doar am trăit o poveste de dragoste gen *Romeo şi Julieta*, nu?
- Trebuie să planificăm ceva după aceea.
- Da. Henry a privit pălăria şi a început s-o răsucească în sens opus. Apoi, şi-a ridicat din nou privirea spre Teddy şi a reluat subiectul care-l interesa atât de mult. Dar acum vreau să vorbim despre altceva.

Teddy a ridicat uşor din sprâncenele frumoase şi distinse.

- La un moment dat, tata îmi va sugera să-mi găsesc o altă logodnică... Henry a făcut o pauză ca să-şi dreagă glasul. Şi fata la care mă gândesc este Diana Holland.

Paharele zăceau goale pe masă, iar unul dintre chelnerii cu şorţuri albe s-a apropiat ca să le ia. Teddy i-a mai cerut un rând şi apoi s-a întors spre prietenul lui cu

o expresie îndurerată, dar severă. Faptul ca Teddy era mai mare decât el nu părea să aibă vreo importanţă pentru Henry, dar chipul lui aspru i-a reamintit acum de cei doi ani care îi despărţeau.

-Dar acest lucru este imposibil, a spus Teddy cu o voce joasă, privind în jur ca să vadă dacă trăgea cineva cu urechea.

-Dar *de ce?* Henry nu putea să-şi ascundă exasperarea din glas. Ştii doar că eu şi Elizabeth nu manifestam nici o atracţie unul faţă de celălalt. Toate zvonurile referitoare la faptul că nu mai au bani sunt, probabil, întemeiate, acesta fiind şi motivul pentru care a acceptat să-mi devină soţie. Nu reuşea nici măcar să-mi zâmbească. Diana va fi exact în aceeaşi postură ca sora ei, dar - spre deosebire de aceasta - va avea şansa de a fi fericită alături de mine. Iar eu voi fi fericit alături de *ea.*

- Ştii doar că societatea nu va accepta logodna voastră.

Henry a clătinat din cap şi a privit în jur.

-Lumea va uita.

Nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi mezina familiei Holland. Teddy a făcut o pauză când chelnerul le-a adus băuturile şi a luat o înghiţitură înainte de a continua: Dar dacă ţii puţin la ea, şi se pare că aşa stau lucrurile, atunci încearcă să fii raţional! Sora ei a fost logodnica ta, şi a murit în împrejurări care nu au fost elucidate. împrejurări pe care tu le asociezi cu nunta care urma să aibă loc. Poate că Diana este îndrăgostită acum de tine, dar - când va creşte, când va înţelege adevărata semnificaţie a morţii şi afamiliei şi când va realiza ci a trâdat-o pe Elizabeth, căsătorindu-se cu fostul ei logodnic - va fi distrusă. Şi ştii foarte bine că oamenii îi **vor reaminti toate astea.** Lumea *nu* uită.

Henry sorbea îndelung din bere, încercând să nu se supere pe prietenul lui pentru că i-a năruit viitorul pe care şi l-a imaginat de atâtea ori în cele mai triste momente ale ultimelor luni. îşi amintea cum a stat în faţa Dianei în salonul familiei ei în primele săptămâni de doliu, închipuindu-şi clipa în care privirile li se vor întâlni din nou, tristeţea se va spulbera, iar ei vor putea, în sfârşit, să fie împreună. Diana era singura fată care îl făcuse să-şi dorească să se căsătorească.

- Ura îi va sfâşia sufletul - ura la adresa ei, dar şi a ta, a concluzionat Teddy, clătinând din cap.

Fără să-şi dea seama de ce, Henry a revăzut atunci chipul jalnic al lui Elizabeth din ziua morţii ei şi a început să se întrebe ce rol a jucat reputaţia lui de crai în acţiunile ei ulterioare. Logodnica lui l-a surprins împreună cu sora ei mai mică; poate că acest lucru a fost suficient să pună capăt dorinţei de a trăi a unei fete cândva pline de viaţă.

- Hai să mergem! a spus Teddy pe un ton domol.

Henry şi-a terminat berea şi a lăsat o bancnotă pe

masă. Mai abordase subiectul şi în trecut şi îşi dorise apoi să nu fi spus nimic. Nici acum nu mai era nimic de zis.

Până acum, Henry ignorase întotdeauna sfaturile prietenului său, pe propria lui răspundere, şi nici acum nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea Dianei. Chiar

şi atunci când a afişat un zâmbet resemnat şi şi-a pus pălăria pe cap, nu se gândea decât la buclele rebele şi la pielea ei frumoasă, dar şi la nesăbuinţa care se potrivea atât de bine cu a lui.Femeile mă opresc adesea pe stradă şi mă întreabă cum pot să-şi transforme fiicele în doamne de societate, iar eu le răspund întotdeauna: Dacă nu se nasc cu o poziţie socială înaltă şi dacă nu sunt extraordinar de frumoase - căci prea puţine fete mai pot fi astăzi considerate cu adevărat frumoase - atunci trebuie să se mulţumească cu statutul pe care îl au. Pentru această misiune, hainele joacă un rol esenţial. Locul ideal de unde puteţi începe lecţia - le spun acestor părinţi entuziasmaţi - este un magazin dintr-un cartier rezidenţial, unde puteţi găsi un vânzător de încredere...

Doamna HAMILTON W. BREEDFELT, *Sfaturi pentru educaţia tinerelor domnişoare de familie bună,* 1899

5

Lina Broud se răsucea în toate părţile, copleşită de o pasiune pe care nu o cunoscuse până atunci. Oriunde se uita, vedea haine brodate cu fir de aur, cusute de mână sau festónate cu pene de pasăre. Erau frumos aranjate pe mesele din lemn de mahon care se întindeau cât vedeai cu ochii sau, cel puţin, cât să atingi una dintre sutele de oglinzi care reflectau opulenţa magazinului Lord & Taylor.

- Tristan! a spus ea, cu o voce răsunătoare.

îşi perfecţiona dicţia şi a ajuns la concluzia că acustica marilor magazine din cartierul Ladies' Mile era ideală pentru asta. În trecut, a avut doar rareori ocazia să-şi arunce privirea în magazinele de lux de pe Fifth Avenue şi

Broadway, care le atrăgeau pe femeile în slujba cărora lucra Lina. Asta în ciuda faptului că negustorii cu amănuntul şi magazinele micilor comercianţi erau doar la câteva blocuri depărtare de Gramercy Park, unde locuiau încă **doamnele unde lucrase Lina. Cele mai multe dintre** ele, în orice caz.

- Ador mănuşile acestea.

Tristan Wrigley, care lucra ca vânzător la Lord & Taylor şi era primul prieten pe care şi-l făcuse de când abordase noul stil de viaţă, s-a apropiat de ea - poate prea mult decât s-ar fi cuvenit să se apropie în public un bărbat de o femeie cu care nu este înrudit - şi i-a spus:

- Firește, *mademoiselle* Carolina. Dacă îmi permiteţi...

Deşi Lina nu era stânjenită dacă o vedea cineva în public fără mănuşi - lucrase în cea mai mare parte a vieţii ei cu mâinile goale - s-a simţit uşor stingheră cand Tristan i-a scos mănuşile ca să i le pună pe cele noi. A observat imediat calitatea net superioată a mănuşilor cusute de mână, în nuanţe de cenuşiu-albăstrui, comparativ cu cele pe care le purta. I se potriveau pe mâini într-un mod aproape nefiresc, iar tuşeul lor mătăsos i-a dat imediat senzaţia de bunăstare.

- Sunt pe gustul domnişoarei?

Ca toţi vânzătorii de la Lord & Taylor, Tristan a obţinut postul datorită înfăţişării sale distinse - un atu valoros pentru atragerea clienţilor, în special a celor de sex feminin - şi vorbea întotdeauna cu o politeţe aproape exagerată. Era

persoana ideală în preajma căreia îşi juca noul rol al vieţii sale, motiv pentru care îi permitea uneori s-o însoţească la o plimbare în parc sau la un ceai pe care îl beau împreună la hotel. Doar uneori - căci îşi perfecţiona rolul şi nu voia să încurajeze prea mult relaţia lor. Inima ei aparţinea altcuiva

.-O, da!

Tristan avea o făt* prelungă, cu un nas frumos conturat şi pomeţi care ¡1 distingeau dc semenii lut. Purta o vestă maro, care i se potrivea foarte bine, $i o cămaşă de culoarea fildeşului, cu butoni. Ochii lui căprui aveau o culoare aproape hipnotică, astfel încât Lina nu reuşea să-i susţină privirea mai mult de două secunde. Dar asta nu o deranja câtuşi de puţin. Faptul că îi evita privirea o ajuta să păstreze imaginea iluzorie pe care şi-o crease: era moştenitoarea unei topitorii de cupru din Vest (din Utah, dacă cineva insista să-i spună locul exact, deşi nimeni nu o făcuse până acum) şi rămăsese de curând orfană.

La început, a fost surprinsă de cât de repede a înghiţit Tristan povestea ei. Ziua în care l-a cunoscut a marcat începutul noii sale vieţi, dar şi comiterea unei grave greşeli. A fost, de asemenea, prima zi în care a băut bere într-o tavernă, aventură care nu s-a sfârşit prea frumos. Episodul a dovedit încă o dată un fapt bine cunoscut: nu era o doamnă, iar originile ei erau cât se poate de umile.

Dar a cunoscut apoi - în noua ei locuinţă, hotelul New Netherland, şi în timpul vizitelor făcute la magazinul Lord & Taylor - milionari adevăraţi, care erau mai necioplţi şi mai înclinaţi spre gafe decât ea. Căci Lina Broud - Carolina, cum îi plăcea să-şi spună- ştia câte ceva despre conduită, maniere şi ţinută vestimentară. Le învăţase în casa regretatei Elizabeth Holland, unde lucrase ca servitoare. Observase, de pildă, cât de important este să adopţi o atitudine distantă, căci îţi subliniază importanţa.

Elizabeth a fost însă cea care - prin averea şi perfecţiunea ei, atuuri recunoscute de toată lumea, împotriva cărora Lina nu putea să lupte - a câştigat inima lui Will

Keller, vizitiul familiei Holland, pe care Lina îl iubea în taină de mult timp. Această rană a constituit motivul pentru care a vândut secretul stăpânei sale fostei prietene a lui Elizabeth, Penelope Hayes, spu- nându-i acesteia că Elizabeth şi Will îşi petreceau nopţile în şopron. Asta a ajutat-o pe Lina să câştige cinci sute de dolari, o avere la vremea respectivă, care însă s-a redus la mai puţin de jumătate după ce a plătit mesele, cazarea la hotel, rochiile şi bijuteriile ieftine, ce aveau să o ajute - spera ea - să scape de eticheta de fată modestă.

A fost extrem de dezamăgită când a realizat că o sumă atât de mari de bani nu te propulsa prea mult în viaţa elitei sociale, viaţa pe care a dus-o Elizabeth. Şi nici nu era mândră că noul ei stil de viaţă, demn de o doamnă, era consecinţa unei tranzacţii atât de sordide. Dar a făcut ce trebuia să facă. Scopul ei nu era să devină o fată din înalta societate - voia doar să semene cât mai mult cu Elizabeth pentru ca atunci când va pleca în Vest în căutarea lui Will, acesta să-şi dea seama că pe Lina o dorise toată viaţa lui. Sau, cel puţin, când va afla de moartea lui Elizabeth, noua înfăţişare a Linei îi va alina golul din suflet.

Pe Lina n-a deranjat-o niciodată perspectiva de a-i lua locul lui Elizabeth, iar moartea stăpânei sale i-a netezit drumul. îşi dorea să-l găsească pe Will cu aceeaşi ardoare din totdeauna. Credea că sosise

momentul - aşa şi trebuia să fie, căci altfel va rămâne în curând fără bani.

Tristan îi împacheta mănuşile, eşarfa din dantelă, manşonul din lână de miel persan şi ciorapii negri ca onixul, care au costat doi dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi - Tristan i-a arătat, iar ea şi-a dat

seama că nu mai putea să trăiască fără ei, fără tuşeul lor magic. Lina privea cu o bucurie ameţitoare, dar şi cu o oarecare teamă cum vânzătorul împăturea, aşeza şi împacheta piesele vestimentare. Din clipa în care se aflau în cutie, însemna că erau ale ei şi trebuia să le plătească.

- Le trimit la hotel?

-Nu...

Lina a ezitat şi s-a uitat în jur. Lumina după-amie- zii târzii se infiltra prin ferestrele înalte, în stil romanesc*, ce dădeau spre stradă. Ziua părea să-i scape printre degete şi nu putea să spună că, acum la apus, se simţea mai distinsă decât în zori. Când va părăsi magazinul, se va fi lăsat deja înserarea şi toţi oamenii care ieşeau de la muncă, oameni de care voia cu orice preţ să se disocieze, se vor înghesui în faţa vitrinelor din sticlă ale magazinului ca să se holbeze la ornamentele de Crăciun. În momente ca acelea, nu-şi putea stăvili sentimentul de tristeţe, amin- tindu-şi cât de distrusă s-a simţit când, într-o noapte, după ani de zile, cât a tânjit în taină după Will, i-a mărturisit dragostea ei, iar el a respins-o. Voia să fie

[4] Stil arhitectonic european, cu elemente romane şi bizantine, predominant în secolele al XI-lea şi al XII-lea (n. tr.).

sigură că nu va mai îndura încă o umilinţă, aşa că îşi spunea neîncetat că transformarea ei trebuia să fie completă înainte de a-l reîntâlni.

- **O să iau o birjă, firește - mă descurc singură. Dar te rog să trimiți nota de plată la hotel.**

Lina nu-şi mai lua peste tot mica ei avere - pentru care-i generase, la început, o adevărată obsesie - şi a început treptat să adopte luxul de a plăti mai târziu. Păstra banii de la Penelope într-o punguţă de mătase, legată cu un şnuruleţ din piele, în sertarul unde îşi ţinea lenjeria

intimă din dantelă. Din propria ei experienţă ca servitoare, acest sertar era înzestrat cu o aură intangibilă; bănuia că şi cameristele de la hotel credeau acelaşi lucru şi nu vor scotoci prin el.

- Fireşte, *mademoiselle.* Tristan a ezitat şi a zâmbit într-un mod pe care o doamnă adevărată l-ar fi considerat prea familiar, spunând: V-aş putea însoţi dacă aveţi nevoie de ajutor.

Nu, mă descurc, a spus Lina, evitându-i privirea şi refuzându-l subtilă. Dacă mă ajuţi să mă îmbrac, o să-mi văd de drum.Lina a coborât la intersecţia dintre Fifty-ninth Street şi Fifth Avenue. După ce şi-a pus la punct povestea şi a stabilit detaliile noului său rol, a înlocuit hotelul sordid de pe Twenty-sixth Street cu New Netherland, unde personalul purta uniforme bleumarin. Era o clădire impresionantă, în nuanţe maronii, cu turnuri şi ferestre boltite, care se înălţa falnică deasupra celorlalte construcţii ca un castel minunat din nisip. Auzise undeva că Netherland era cel mai înalt hotel din lume, aşa că l-a ales în defavoarea hotelului Savoy, din vecinătate, sau a hotelului Piaza, din partea vestică a bulevardului. Cele trei hoteluri alcătuiau un colţ în apropierea intrării din Central Park şi dominau cu maiestuozitate vilele familiilor Huntington, Vanderbilt şi Hayes. Gândul că locuia atât de aproape de oameni de talia acestora încă îi conferea Linei o plăcere electrizantă.

Nu a ales una dintre camerele cele mai bune şi cu toate acestea, costa douăzeci şi nouă de dolari pe săptămână. Nu putea să continue în stilul acesta la nesfârşit, o ştia prea bine, dar nu o interesa prea tare de vreme ce avea să fie în curând alături de Will. Puternicul şi priceputul Will o să aibă grijă de ea. între timp, însă, spera să-şi însuşească măcar o părticică din stilul elegant al vieţii

de la hotel. Îi plăcea să se întoarcă în camera ei şi să descopere, ca printr-o minune, covorul măturat şi patul aranjat. Îi plăcea să vadă că o birjă staţiona pe stradă, de parcă îi anticipase sosirea.

Lina l-a privit pe birjar şi i-a făcut semn să o ajute să-şi care pachetele. Şi-a îndreptat umerii şi a păşit, cu mersul ei hotărât şi îndelung exersat, spre intrarea boltită. în ciuda pistruilor - care îi acopereau nasul şi îi întunecau tenul chiar şi în timpul iernii - înfăţişarea ei avea un aer aristocratic înnăscut. îşi ţinea buzele uşor ţuguiate, ochii aveau culoarea lichenilor, iar nasul era uşor în vânt. Purta un palton maro, cu revere impresionante, care îi punea în valoare talia şi umerii lipsiţi oarecum de feminitate, şi o pălări

easortată, cu o pană neagră, care se agita în timp ce se apropia de birou.

- Bună ziua, domnişoară Broud, a întâmpinat-o micuţul recepţioner din spatele uriaşului birou din mahon.

Aşa cum se întâmpla în momente ca acestea, Lina îşi ascundea cu greu plăcerea pe care i-o provocau toate cele care o înconjurau. Podeaua era confecţionată dintr-un mozaic luxos şi strălucitor, iar lumina electrică a candelabrului scotea în evidenţă scările din marmură, creându-ţi iluzia că păşeşti prin unul dintre palatele regale din Europa. Holul mirosea a parfum şi cafea, sugerându-ţi în taină că nu exista un alt loc mai distins ca acesta. *Dacă Will m-ar vedea acum,* se gândea ea în timp ce stătea acolo, *ar uita că a iubit-o vreodată pe Elizabeth; ar vedea în faţa lui o fată elegantă, căreia hainele ponosite şi viaţa umilă i-au ascuns adevărata graţie şi frumuseţe.*

Lina şi-a înclinat capul în semn de recunoaştere tacită.

- V-aş ruga să-mi daţi cheia, domnule Cullen.

Când recepţionerul s-a întors să ia cheia, a simţit o prezenţă în spatele ei. Şi-a răsucit brusc capul - a crezut că a fost cât se poate de explicită atunci când i-a spus birjarului să aştepte la uşă până când unul dintre băieţii de serviciu îi va lua lucrurile - şi a dat nas în nas cu un bărbat mult mai bine îmbrăcat. Purta un smoching din catifea roşie şi pantaloni negri, iar gulerul de culoarea fildeşului îi încadra bărbia bărbierită cu grijă. Avea trăsături fine, cu excepţia nasului, care îi trăda atracţia faţă de alcool. Îi zâmbea într-un mod care putea fi
considerat provocator. Dar nu era sigură de asta, pentru că era mai în vârstă - mult prea în vârstă ca să flirteze cu o fată de şaptesprezece ani, îşi spuse

ea. Dar erau multe lucruri pe care încă nu le înţelegea.

Recepţionerul s-a întors cu cheia, dar când a dat cu ochii de bărbatul în smochingul roşu, l-a privit cu respect şi a uitat să-i mai dea cheia Linei. Ea a aşteptat ca domnul respectiv să vorbească, dar - când a văzut că tăcerea se prelungeşte - inima a început să-i bată cu putere de teamă că acesta îi cunoştea secretul.

- Acelea sunt lucrurile dumneavoastră? a întrebat-o el, arătându-i-l pe birjar, care aştepta răbdător la uşă, cu pălăria în mână şi cu ochii aţintiţi spre tavanul boltit, afişând o atitudine umilă, aşa cum îl instruise Lina. Pentru că băieţii de serviciu de aici - iartă-mă, George, pentru că spun asta - sunt lipsiţi de experienţă şi nu li se pot încredinţa lucruri atât de preţioase.

Lina nu s-a mai aflat niciodată într-o asemenea situaţie şi nu ştia ce să răspundă. Recepţionerul îi evita privirea.

- Vă cer iertare, a spus domnul, înclinându-se uşor în faţa Linei, fără să-şi ia ochii de la ea. Domnul Longhorn, la dispoziţia dumneavoastră.

Numele lui întreg era Carey Lewis Longhorn. Ştia asta de la sora ei, Claire, a cărei pasiune era citirea rubricilor mondene. Era mai în vârstă decât îşi imaginase şi foarte bogat - moştenitorul unui imperiu bancar - asta în cazul în care Lina nu îl confunda cu altcineva. Era renumit pentru tinereţea lui aventuroasă, pentru nenumăratele logodne rupte şi idile cu contese şi doamne din înalta societate, dar şi pentru colecţia impresionantă de portrete care înfăţişau frumuseţile vremii. l ina a observat cu uimire că el încă îi zâmbea. Ochii, de un albastru-deschis, îi trădau pofta de viaţă, iar obrajii subţiri i se deformau uşor din cauza zâmbetului.

- Vă mulţumesc, a răspuns Lina în cele din urmă, fără să-şi poată ascunde ezitarea şi nedumerirea.

în spatele domnului Longhorn, îl vedea pe valetul lui care lua cutiile din mâinile birjarului, plătindu-l pentru serviciile sale. Recepţionerul i-a oferit cheia domnului Longhorn - cu acelaşi respect profund şi fără să mai menţioneze că aceea era, de fapt, cheia Linei - iar ea s-a trezit apoi urmându-l pe hol.

- Staţi la hotel împreună cu părinţii dumneavoastră? a întrebat-o domnul Longhorn când au urcat în lift.

Liftierul a închis uşa din mahon, împodobită cu vitralii. Lina şi-a aţintit privirea asupra dantelăriei din fier a tavanului în timp ce liftul elegant îi purta de la un etaj la altul. Privirea îi reflecta mai mult uimirea în faţa tehnicii extraordinare a acestei maşinării verticale decât tristeţe, dar cuvintele domnului Longhorn nu i-au displăcut câtuşi de puţin.

- M-am gândit eu că lucrurile nu stau aşa. V-am mai văzut pe aici de câteva ori, dar întotdeauna singură. Viaţa este presărată de greutăţi, în special pentru orfani, îmi pare rău pentru pierderea suferită.

- Lina şi-a coborât privirea în podeaua acoperită cu plăci de gresie în nuanţe de alb şi negru.Tata a murit în mină, a minţit ea. în timpul unui control de rutină. A insistat întotdeauna să facă totul cu mâna lui, pentru că nu avea încredere în angajaţi. Se ocupa cu topirea cuprului şi avea câteva mine. Mama nu a putut să îndure şocul pierderii lui şi s-a stins după o lună. Au muncit din greu ca eu să mă bucur de toate astea... A ezitat, indicând cu mâna liftul elegant, în timp ce buza de jos îi tremura parcă de durere. Şi, deşi nu-mi este uşor, cred că îşi doresc să mă bucur în continuare de viaţă.

Domnul Longhorn a ridicat uşor din sprâncenele cenuşii şi Lina s-a temut pentru o clipă că a fost necuviincioasă. Căci - deşi o parte din povestea ei era adevărată - ambii părinţi muriseră, lăsând-o, aşadar, orfană, nu moştenise absolut nimic, simţindu-se uneori o escroacă de anvergură. Se pare, însă, că domnul Longhorn nu era de aceeaşi părere, pentru că a conchis cu un zâmbet plin de compasiune:

- Mi-aţi cucerit inima.
- Etajul nouă, i-a anunţat liftierul când ascensorul s-a oprit.

Acesta a deschis uşa şi - când au ieşit pe hol - Lina a observat că nici el nu îndrăznea să-şi ridice privirea spre domnul Longhorn. Se simţea impresionată de respectul pe care acest bărbat sobru îl impunea celor din jur, chiar şi atunci când i-a oferit braţul, străbătând împreună holul acoperit de un covor moale din pluş spre camera ei. Auzea în urma lor paşii valetului care îi ducea cutiile preţioase.

Când au ajuns în dreptul camerei ei, domnul Longhorn s-a aplecat ca să descuie uşa grea din stejar. Spre încântarea ei, el nu a încercat să intre. I-a dat cheia, spunându-i

- :Cu permisiunea dumneavoastră, Robert vă va pune lucrurile pe masă.

Camera Linei era prea mică şi nu avea masă, aşa că s-a bucurat când s-a auzit venind cu o altă propunere:

- Le poate lăsa pe canapeaua de lângă fereastră.

Valetul şi-a îndeplinit misiunea tăcut şi eficient.

- A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară...

- Broud. Carolina Broud.

- Domnişoară Broud! Bătrânul domn s-a aplecat şi i-a luat mâna ca să i-o sărute. Valetul a ieşit din camera ei şi a aşteptat răbdător în spatele lui. Vă sunt recunoscător pentru amabilitatea de a-mi permite să vă însoţesc câteva clipe. Sper că veţi dori să faceţi acest lucru şi diseară. Lina s-a uitat la valet, de parcă ar fi vrut să-i confirme că toate acestea sunt neaşteptate şi poate chiar puţin necuviincioase, dar el nu şi-a ridicat privirea spre ea. Am rezervat o lojă la operă pe toată durata stagiunii - a continuat domnul Long- horn, cu o sclipire în ochi - şi în seara asta va avea loc deschiderea. Nu am cu cine să mă duc cu excepţia lui Robert, aici de faţă. V-aţi supăra dacă v-aş ruga să mă însoţiţi?

Micuţa şi modesta Lina Broud, într-o lojă la operă; nimic nu ar fi surprins-o mai mult - nici dacă i-ar fi dăruit o diademă de diamante şi ar fi încoronat-o regina Persiei. Şi-a petrecut toată dimineaţa îmbrăcată ca o doamnă din înalta societate, dar diseară, în loc să rămână în camera ei, invizibilă ca de obicei, avea şansa să-şi etaleze eleganţa înaintea nobilimii newyorkeze. Va fi răvăşitoare şi invidiată de toată lumea, la fel ca fata de care Will credea că s-a îndrăgostit. Primul ei gând a fost să-i ceară iertare lui Robert pentru că îi lua locul, apoi s-a gândit însă că ar fi mai bine să zâmbească.

- O, da! a spus ea, fără să-şi poată ascunde entuziasmul. Mi-ar face mare plăcere.După ani de zile când toată lumea a căutat să-şi înfrumuseţe garderoba cu modele cât mai noi, se pare că simplitatea a revenit la modă. Membrii elitei societăţii organizează dineuri restrânse şi îşi croiesc ţinute din muselină simplă. Dar nu uitaţi: Simplitatea este şi ea de mai multe feluri şi nu este întotdeauna atât de uşor precum pare să combini **varietatea şi eleganţa.**
Dress Magazine, **decembrie 1899**

ff

Puţine lucruri mobilau căsuţa pe care Keller o construise pe pământul luat în arendă, dar toate erau meşterite de mâna lui pentru Elizabeth. în mijlocul podelei murdare, se afla o masă pătrată, făcută de Will, iar într-un colţ, un pat vechi cu cadru din alamă, pe care îl cumpărase de la un căutător de petrol din Lancaster, ajuns în pragul falimentului, acelaşi care le-a vândut şi calul. Deasupra ligheanului de cositor, se afla o oglindă ovală, cu cadru din alamă - amândouă având aceeaşi proveniență - în faţa căreia Elizabeth îşi aranja părul în fiecare seară, înainte de masă, legându-l într-un coc la spate. Acum, după ce şi-a strâns părul şi a adus apă proaspătă de la fântână, s-a concentrat asupra unei activităţi ce-i era total necunoscută. Elizabeth Holland încerca, încă o dată, să pregătească masa.

Un buchet de maci portocalii, pe care îi adunase ieri de pe câmp, stătea într-un urcior vechi, în mijlocul mesei acoperite cu aceeaşi pânză pe care o foloseau pentru diverse lucruri. Lângă urcior, se aflau cărţile lui Will - ***Tehnici geologice pentru descoperirea petrolului U $„. prjfjţj*** şi ***Cum sJMpi un puţ***. Reuşise şi aprindă

focul în soba de fier din colţ, dar desfacerea cutiilor cu fasole se dovedea o operaţiune prea dificilă pentru ea. Deschizătorul de conserve era ruginit - bănuia că Will îl găsise pe undeva - un chilipir pe care l-ar fi considerat minunat în alte condiţii, dar care acum se dovedea atât de stresant, încât ar fi vrut să ţipe.

Lucru pe care l-a şi făcut, de altfel. A scos un ţipăt care ar fi putut să fie - gând ce i-a trecut prin minte când gâtul a început să-i vibreze, iar plămânii i s-au eliberat de aer - cel mai puternic zgomot pe care l-a făcut vreodată. Când s-a aşternut din nou liniştea, era la fel de singură, dar se simţea mai bine. Şi-a pus mâna pe abdomen şi a închis ochii. Buzele i-au schiţat un zâmbet vag; era amuzant, la urma urmei, să se gândească la toate lucrurile rafinate pe care le-a învăţat şi pe care acum le-a lăsat în urmă şi să-şi dea seama că nu se pricepea la treburi mărunte. Era o descoperire cu totul nouă pentru ea

.A pus deoparte conserva şi s-a aşezat la masă. Traversa exact momentul acela al zilei când conştientiza faptul că era de foarte mult timp singură, în timp ce Will stătea de ore bune pe câmp împreună cu Denny, partenerul pe care îl găsise în Oakland. Ce făceau ei acolo depăşea puterea ei de înţelegere. Universul plin de trudă şi sudoare al lui Will a reprezentat întotdeauna un mister pentru ea, motiv pentru care acum se simţea puţin vinovată. Ştia că - în loc să exploreze câmpurile - îşi irosise timpul construindu-i casa, un lucru cât se poate de firesc pentru altcineva. Elizabeth nu-şi dorea nimic altceva decât să fie alături de Will, dar în momente ca acestea, când la New York soarele apunea deja - voia doar să ţină pasul cu el. Îşi dorea cu ardoare să pregătească o cină în sălbăticie măcar cu jumătate din entuziasmul cu care îşi întreţinea în fiecare duminică oaspeţii în salonul familiei sale.

Stătea acolo, gândindu-se la toţi oamenii aceia pe care îi lăsase în urmă şi la cele câteva mii de kilometri care îi despărţeau. Nu ar fi măcinat-o atât de tare dorul de ei dacă ar fi putut să afle câte ceva despre soarta lor, dacă distanţa imensă dintre ei ar fi fost mai uşor de acoperit. Citea uneori câte un ziar vechi, care menţiona în treacăt evenimentele din New York, dar veştile sumare îi alimentau neliniştea, căci vorbeau despre sănătatea şubredă a mamei ei sau despre Diana.

- Lizzy! a strigat-o Will înainte de a intra pe uşă.

Elizabeth s-a ridicat de la masă şi s-a trezit imediat în braţele lui. A săltat-o în aer şi a început să o învârtească de jur împrejur. Ea se ţinea strâns cu braţele de gâtul lui, simţind din nou că acesta era locul unde trebuia să fie. Se îmbăta cu mirosul lui - un amestec de sudoare şi săpun ieftin - în timp ce el îi vorbea pe un ton domol.

- Astăzi ne-a zâmbit soarta.

A lăsat-o jos, iar când a atins podeaua cu picioarele, i-a scrutat chipul cu privirea. Era senin şi cald ca soarele, iar ochii de un albastru-deschis îi oglindeau bucuria.

- Cum v-a zâmbit?

Am găsit petrol. A ezitat, încleştându-şi buzele groase şi privind-o cu intensitate. Pieptul îi pulsa odată cu fiecare respiraţie sub cămaşa cu gulerul jerpelit şi mânecile întoarse. Părul căpătase nuanţe întunecate din cauza transpiraţiei în locurile în care soarele nu î

l**decolorase.** Denny şi cu mine - l-am găsit. Am găsit petrol - petrol negru şi lucios. Il poţi mirosi de aici. **Ştiu** că sub pământ există o pungă de petrol. Se prelinge printre stânci. Aerul miroase a sulf. Vom urma instrucţiunile din carte, vom instala o sondă şi o vom vinde rafinăriei din Lancaster. Apoi vom angaja mai mulţi muncitori. Un timp, va trebui să cheltuim tot ce câştigăm. Dar l-am găsit - stăm pe o pungă de petrol, care ne va ajuta să ne îmbogăţim.

Will vorbise atât de repede şi cu atât entuziasm, încât a trebuit să se oprească pentru a putea respira. Dar chipul şi trupul debordau de energie. Şi-a scos pantalonii din serj, pe care îi îmbrăca în fiecare zi când pleca de acasă, pentru că erau murdari de pete negre şi cleioase. Şi-a pus izmenele pe care le purta când dormea, explicându-i în tot acest timp cum se extrage petrolul, cât de mare credea el că era zăcământul şi cu cât se vindea barilul de petrol brut. Elizabeth i-a pus pantalonii pe tăblia patului ca să nu murdărească celelalte lucruri şi l-a privit pe Will cum desfăcea conservele de fasole şi continua să vorbească despre echipa pe care va trebui s-o angajeze şi despre câştigurile pe care le vor obţine.

Elizabeth a schiţat unul dintre zâmbetele ei senine, pe care le irosea în trecut în timpul evenimentelor mondene. A descoperit cu surprindere că nu perspectiva averii o făcea să zâmbească - totul părea încă un vis îndepărtat. Ci noua imagine a lui Will. Va cunoaşte succesul, fie în industria petrolieră, fie în alt domeniu, şi va deveni una dintre personalităţile despre care se va scrie în revistele de specialitate - despre tinereţea lui legendară, despre spiritul său întreprinzător care l-a ajutat în

afaceri şi despre hotărârile inteligente pe care le-a luat. Va da dovadă de perspicacitate şi fermitate, dar va fi în acelaşi timp corect şi demn. Va fi capul unei familii şi îi va ajuta pe cei nevoiaşi.

Chipul lui va căpăta trăsături mai aspre, dar nasul acvilin îi va conferi întotdeauna farmec. Vor îmbătrâni împreună şi vor vedea împreună cum se va schimba lumea. S-au privit îndelung, apoi ea s-a apropiat de el şi şi-a contopit trupul cu al lui, simţind cum i se accelerează bătăile inimii.Am auzit din câteva surse că domnul Henry Schoonmaker îşi va face prima apariţie în societate după moartea logodnicei sale, domnişoara Elizabeth Holland, la deschiderea din seara aceasta a stagiunii de iarnă de la Metropolitan Opera. Deşi a respectat perioada oficială de doliu, unii spun că se cam grăbeşte să apară în societate...

Din rubrica „Curtezanul vesel" a ziarului *New York Imperial,* sâmbătă, 16 decembrie 1899

7

- Nu laşi pe cineva să cadă în apă printr-o crăpătură în gheaţă, a spus doamna Edward Holland, născută Louisa Gansevoort, care păstra încă prezenţa socială inimitabilă a celor două nume de familie implicate.

Era îmbrăcată în haine cernite de doliu - atât pentru soţul ei, cât şi pentru fata ei mai mare - şi stătea într-unui din colţurile dormitorului Dianei, luminat cu gaz, privind-o cu ochi scrutători. Părea însă mai mică de statură - de parcă o umbră îi furase o parte din aerul ei imperial de altădată. Era bolnavă, Diana realiza asta în unele momente, deşi apoi îşi spunea că era doar într-o dispoziţie

proastă care se va risipi în clipa în care ea va accepta să se căsătorească.

- Să spui asta e puţin cam exagerat, a răspuns Diana veselă. Stătea la măsuţa de toaletă cu ochii aţintiţi la buclele negre care îi încadrau faţa ca o inimioară şi la tenul ei trandafiriu. Servitoarea lor, Claire, care a ajutat-o să se îmbrace, stătea lângă ea. Diana nu părea, nici pe departe, interesată de grijile mamei sale. Nu mă poţi învinui pentru stângăcia unui individ ca Perenul Coddington, **a adăugat** ea, întorcându-se atât cât **să** întâlnească privirea mătuşii ei, Edith, care stătea pe patul cu tăblie roz, **îmbrăcată** cu o rochie de culoarea fildeşului.

- E o minune că incidentul n-a fost relatat în presă, a continuat mama ei pe un ton tăios. Sau că el nu s-a rănit grav. Dar sunt mulţi ochi şi multe guri în oraş, Diana. Vor începe să spună în curând că nu ştii să te porţi. În momentul în care mai multe persoane confirmă acest lucru, ştirbindu-ţi reputaţia, va fi greu să te reabilitezi.

Şi-a aţintit apoi privirea în zare şi s-a cufundat şi mai adânc în fotoliul cu tapiţeria uzată - fotoliul în care Diana se cuibărea când citea până târziu în noapte romane cu eroine urmărite de bărbaţi îngrozitor de frumoşi şi în care se lăsa pradă fanteziilor romantice. Dar gata cu aceste vise! Amintirile recente cu Henry Schoonmaker îi populau acum gândurile.

A zâmbit uşor, văzându-şi chipul în oglindă. Apoi, adoptând o expresie gravă, i-a aruncat lui Claire o privire plină de subînţeles, aşteptând ca doamna Holland să-şi continue pledoaria.

- Când eram copilă, a spus aceasta, ni se zicea că numele unei femei trebuie să apară în ziare doar de trei ori: când se naşte, când se căsătoreşte şi când moare.

- Ei, bine, a spus Edith, rezemându-şi capul de braţul care îi ţinea loc de pernă, în cazul generaţiei noastre chestia asta nu mai e valabilă.

Numele Dianei apăruse deja de câteva ori în paginile ziarelor - de obicei, spre ruşinea mamei ei - dar acest lucru nu o împiedica să-şi imagineze fotografia ei şi a lui Henry, surprinşi în timp ce coborau treptele bisericii, însoţită de un titlu cu litere de-o şchioapă: ME-ZINA FAMILIEI HOLLAND SE CĂSĂTOREŞTE CU SCHOONMAKER.

Claire i-a desăvârşit coafura Dianei legându-i părul cu o panglică de culoarea nectarului, asortată cu rochia pe care o purta. Aceasta îi punea în valoare talia şi îi dezvăluia clavicula; la umeri, era împodobită cu nişte pufuleţi din pene în aceeaşi nuanţă. Sora ei o cumpărase de la Paris vara trecută. Ideea de a retuşa rochia surorii sale decedate li s-a părut tuturor macabră şi nimeni nu a agreat-o. Dar nu aveau bani pentru una nouă, lucru pe care mama ei i l-a reamintit prin aluzii mai mult sau mai puţin directe, astfel că în final, au optat cu toţii pentru această variantă.

- Dacă numele tău va apărea în paginile ziarelor după evenimentul din seara asta, a revenit doamna Holland, ignorând comentariul cumnatei

ei, sper să nu fie legat de faptul că erai gata să-l omori pe Spencer Newburg

.Diana s-a ridicat atunci în picioare şi s-a întors spre mama ei, chipul trădându-i sentimentele contradictorii. Ar fi vrut să-i spună micii tirane că - dacă nu s-ar mai strădui cu atâta disperare să-şi mărite fata - n-ar mai fi avut motive de îngrijorare pentru soarta acelor domni. Faptul era evident pentru Diana. Dar numele lui Spencer Newburg avea acum conotaţii muzicale. Nu datorită calităţilor extraordinare ale domnului în cauză, care era un bărbat văduv, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, cu o faţă prelungă, trăsătură care se accentuase de la moartea tinerei doamne Newburg, răpuse de febră reumatică. Numele lui îi suna plăcut Dianei de când a citit în ziare şi a realizat că seara petrecută în compania lui la operă îi va oferi şansa de a-l revedea pe Henry după atâta amar de vreme. Inima îi fremăta la gândul că în seara aceea se va afla sub acelaşi acoperiş cu el, că privi- rile li se vor întâlni şi poate chiar îşi vor atinge mâinile. Rolul pe care avea să-l joace Spencer Newburg în această întâlnire de vis îi asigura un loc aparte în sufletul său.

Mama ei s-a ridicat şi ea de pe scaun. Venele şi oasele capului îi ieşeau în evidenţă prin pielea subţire a gâtului şi a feţei.

- Oricum, doamna Gore este gazda mea, aşa că nici nu ştiu dacă îl voi întâlni pe domnul Newport, a spus Diana, ignorând parţial adevărul. Căci - deşi sora mai mare a domnului Newburg a fost cea care a invitat-o oficial în loja familiei sale - i-a spus fără echivoc, în timpul celor

două vizite pe care le-a făcut familiei Holland, că de dragul fratelui ei o invita pe Diana. În plus, era un fapt bine cunoscut că soţia lui Grover Gore îşi asumase misiunea, în sezonul acela, de a-i găsi fratelui ei o partidă bună care să-i aline inima zdrobită. Mezina familiei Holland ştia că mama ei se aliase în acest sens cu familia Gore de ani de zile. Dar dacă îl voi întâlni, a continuat ea, mă voi purta cu mănuşi cu el.

Gâtul doamnei Holland părea şi mai lung în clipa în care şi-a ridicat bărbia spre tavanul filigranat din ipsos. Diana a privit-o, aşteptând alte mustrări din partea ei, dar încordarea a dispărut de pe chipul mamei sale, lăsând locul unei aparente relaxări. Părea în pragul leşinului.

- Cred că o să mă duc la culcare, a spus ea brusc. Să fii cuminte, Diana!

Atmosfera tensionată a continuat să plutească în cameră chiar şi după ce a închis uşa în urma sa. Diana a clipit şi apoi s-a întors spre mătuşa ei.

- Uite, am băgat-o în sperieţi chiar şi pe mama!
- Arăţi minunat, Di, a răspuns Edith din pat, făcân- du-i cu ochiul. Sora mai mică a regretatului domn Hol- land semăna puţin cu nepoatele ei, iar în tinereţe, a avut reputaţia unei femei pasionale. Căsătoria ei nereuşită cu un nobil spaniol s-a încheiat cu un divorţ şi acum îşi re-luase numele de fată. I-a plăcut întotdeauna s-o privească pe Diana îmbrăcându-se. Şi să nu crezi că doar domnul Newburg o să observe asta, a adăugat ea, cu o anumită in-flexiune a vocii, care a făcut-o pe Diana să se întrebe dacă nu cumva mătuşa ei i-a ghicit dorinţele.

Fata s-a aplecat deasupra oglinzii ca să-şi studieze pentru ultima dată imaginea şi a descoperit că mătuşa ei avea dreptate - nu va atrage doar atenţia domnului

Newburg. Avea ochii negri şi misterioşi, gura mică şi buzele cărnoase. Se temea însă că această frumuseţe avea să dispară până să-l găsească pe Henry. Şi-a revenit însă repede, spunându-şi că în clipa în care mama ei va înţelege că Henry o iubea, iar ea îl iubea pe el, atunci va pune capăt acelei campanii frenetice prin care urmărea să-i găsească un partener de viaţă.

Au ajuns târziu la Metropolitan Opera de pe Broad- way şi Fortieth, după obiceiul aristocraţilor. Strada era încă înţesată de trăsuri când Diana şi doamna Gore au pus piciorul pe caldarâm şi li s-au alăturat altor femei în rochii din brocart, care îşi croiau drum spre intrarea rezervată doamnelor. Au pierdut scena balului mascat, dar şi-au ocupat locurile - spre fericirea Dianei - exact în momentul în care baritonul a început aria *Mab, la Reine des Mensonges.* Tatăl ei, care acorda o importanţ

ă**covârşitoare** acestor lucruri, considera că lucrarca lui Gounod - *Romeo şijulwta* - nu era pe gustul lui, dar Dianei îi plăcea muzica tulburătoare, cu atât mai mult cu cât era corelată cu doi îndrăgostiţi despărţiţi de circumstanţe.

Diana a scrutat sala cu privirea - rândurile de dedesubt, dar şi lojile de deasupra, înţesate de oameni îmbrăcaţi în ţinute strălucitoare, cu chipurile îmbujorate, ascunse parţial în spatele evantaielor. Stătea lângă doamna Gore, care purta o rochie din catifea albastră, ce-i scotea în evidenţă formele, aşa cum nimeni nu şi-ar fi imaginat-o vreodată pe când era încă Lily Newburg. Fratele ei mai tânăr abia dacă a rostit câteva cuvinte pe drum şi acum s-a retras în garderoba lojii familiei sale, unde se odihnea pe canapea şi fuma adâncit în gânduri.

Tânăra lor invitată nu se gândea însă la el. Abia se abţinea să nu se aplece peste balustrada din alamă şlefuită ca să-i vadă mai bine pe actorii de pe scenă. Muzica era tulburătoare şi plină de viaţă; întotdeauna i-au plăcut cuvintele triste şi misterioase din piesa lui Sha- kespeare, îndrăgind şi opera la fel de mult. Din cauza acordurilor impresionante ale orchestrei, a uitat pentru o clipă de perspectiva de a-l vedea pe Henry. Dar numai pentru o clipă.

- Am auzit că Henry Schoonmaker îşi va face apariţia în seara asta, a spus gazda ei, îndepărtându-şi de la ochi lornionul cu diamante. Dar nu-l văd în loja familiei Schoonmaker.

Diana a simţit dorinţa de a-şi pune ochelarii ca să vadă singură, dar a reuşit să-şi reprime impulsul, rostind în schimb un simplu: -Aha!

- Păcat că sora ta nu a reuşit să se căsătorească cu el. Este un tânăr fermecător, genul de bărbat *ideal* pentru

căsătorie, a concluzionat doamna Gore, fără să intuiască implicaţiile dureroase ale comentariului său, atât de îngrijorată era de faptul că un mire chipeş fără mireasă îşi irosea în van potenţialul.

Apoi, şi-a pus din nou lornionul pe nas şi a început să cerceteze celelalte loji, unde stăteau membrii elitei newyorkeze, spionându-se unii pe alţii şi privind cu condescendenţă rândurile de jos, unde un alt gen de oameni ascultau muzica.

- Ştii, a continuat doamna Gore, cu aceeaşi lipsă de tact, circulă un zvon conform căruia sora ta n-a murit, că ar fi trebuit să i se găsească trupul neînsufleţit, că restul poveştii nu se potriveşte, că poate ea a devenit amnezică sau a căzut în mâinile unei bande de hoţi... Bănuiesc că nu există nici un dram de adevăr în povestea asta, nu-i aşa?

Diana a clătinat uşor din cap şi s-a hotărât să ignore, măcar zece minute, loja familiei Schoonmaker. A încercat să pară puţin indignată în speranţa că va reuşi astfel să pună capăt altor speculaţii referitoare la faptul că Eli- zabeth ar fi în viaţă. Şi-a aţintit privirea asupra scenei, unde Julieta şi-a făcut apariţia, cu buclele ei negre revărsându-i-se în cascadă pe spate. Candelabrul strălucitor din mijlocul sălii lumina diademele şi colierele de diamante din loji, care desăvârşeau ţinutele somptuoase din mătase şi puneau în valoare pielea albă a posesoare- lor. Diana simţea cum lumina se răsfrângea şi asupra ei şi dorea să atragă privirile celor din jur. Astfel, după scurgerea unui minut lung, şi-a întors capul spre stânga, descoperind că în loja familiei Schonnmaker se aflau doar doamna Schoonmaker - strălucitoare în ţinuta ei roz - şi sora mai mică a lui Henry, Prudence. Nimic nu trăda o altă prezenţă în penumbra stacojie din spatele lor.

ANNA GOUBERSF.N

Diana şi-a întors capul, încercând să nu-şi exteriorizeze dezamăgirea. Şi-a mutat apoi privirea de la primadona de pe scenă, al cărei piept amplu fremăta cu o pasiune pe care numai ea o putea înţelege, la trupul mlădios al lui Penelope Hayes, care se afla la câteva loji în dreapta.

Pleoapele îi acopereau, plictisite, ochii mari şi albaştri şi îşi ţinea capul uşor aplecat într-o parte. În păr avea o pană neagră de egretă şi o rochie neagră ca tăciunele, tivită cu o panglică neagră de jur împrejurul de- colteului. îşi ţinea braţele lungi şi albe în poală, afişând o ţinută afectată, care făcea parte, probabil, din imaginea ei de sfântă despre care s-a scris recent în paginile mondene. Cu toate acestea, Diana şi-a reamintit - aşa cum se întâmpla de fiecare dată când o vedea pe Penelope - descrierea pe care i-a făcut-o Henry în seara în care au stat tot timpul de vorbă. *Sălbatică* - a fost cuvântul pe care l-a folosit. Şi sora ei a avertizat-o să fie cu ochii în patru când era vorba de Penelope. Dar ce simţea în acele momente nu era neîncredere, ci vulnerabilitate.Căci Penelope, cea care stătea în loja familiei Hayes, îmbrăcată într-o rochie nouă, neagră, creată special pentru ea, şi cu părul strâns la spate, fără cârlionţi ridicoli, îl cunoscuse pe Henry mai mult decât ea. Nu mai bine, ci poate mai îndelung şi într-un mod mult mai intim. Pe scenă, Romeo a zărit-o pe Julieta; tenorul dădea glas fericirii sale. Privirea Dianei a zăbovit asupra lor doar o clipă, dar când a revenit la Penelope, a observat că întreaga ei ţinută era cu totul alta. Nu mai părea deloc plictisită, iar atitudinea ei îi trăda încrederea şi fermitatea. Un murmur aproape imperceptibil s-a auzit atunci printre spectatorii din loji. Toate privirile s-au întors spre stânga Dianei; şi ea a făcut acelaşi lucru şi atunci l-a văzut.

Henry îşi ocupa locul lângă sora lui. Tatăl lui s-a aşezat, încet şi greoi, pe scaunul de alături, fără ca fiul său să-i acorde prea multă atenţie.

- încă pare trist, trebuie să recunoaştem asta, a spus doamna Gore, care nu şi-a mai folosit ochelarii ca să se bucure de o privelişte privilegiată. Dar asta îi pune şi mai mult în valoare frumuseţea, trebuie să admiţi asta, chiar dacă a fost cât pe ce să-ţi devină frate.

Diana nu a mai avut puterea să-i răspundă. Nici nu era conştientă de agitaţia din spatele lojii familiei Newburg, unde Webster Youngham, arhitectul preferat al „aripii" *nouveau riche* din New York, îşi făcuse apariţia, distrăgându-i atenţia, cel puţin pentru o clipă, doamnei Gore.

- Vreau să ţi-o prezint pe domnişoara Holland, a spus gazda Dianei. Asta însemna că trebuia să-şi desprindă, fără voia ei, privirea de la Henry, al cărui guler alb şi scrobit contrasta cu pielea lui aurie. Fiica mai mică a doamnei Edward Holland.

Domnişoară Holland, a spus domnul Youngham, sărutându-i mâna. Condoleanţele mele pentru pierderea surorii dumneavoastră. Mă bucur să vă văd în public. Dar complimentele mele ar trebui să ajungă la mama dumneavoastră - căci faceţi cinste zvonurilor care

circulă pe seama frumuseţii
dumneavoastră

.Diana a zâmbit şi şi-a lăsat ochii în pământ. în scp tembrie, îl sărutase pe asistentul lui în garderobă în timpul unui bal organizat în vila cea nouă a familiei Hayes - un amănunt de care el nici nu-şi mai amintea, era convinsă de asta, pierdut cum era în aburii vinului Fireşte, asta s-a întâmplat înainte ca lumea ei să se schimbe. A tras cu ochiul în direcţia lojii familiei Hayes şi a descoperit, spre marea ei dezamăgire, că Pe- nelope privea spectacolul de pe scenă cu aceeaşi verticalitate imperturbabilă.

Murmurul din loji fie încetase, fie era acoperit de acordurile puternice ale muzicii. Diana s-a întors spre vizitatorul lor, spunându-i:

- Vă rog să mă scuzaţi o clipă - muzica este realmente copleşitoare, a minţit ea.

Când s-a ridicat de pe scaun, s-a uitat în spate şi a văzut că Henry o privea. A grăbit pasul, trecând prin garderoba de unde domnul Newburg i-a aruncat o privire dezaprobatoare, şi apoi a străbătut coridorul şerpuitor. Era întunecat, luminat pe alocuri de felinare prinse pe pereţi. A întâlnit în cale doar câţiva bărbaţi care vizitau lojile prietenilor lor. A ajuns în curând în faţa lojii 23, pe care o închiriase familia Schoonmaker pe toată durata stagiunii. S-a oprit acolo ca să-şi aranjeze ţinuta, dar cineva a dat la o parte cortina stacojie.

- **Umbra îi cădea pe chip, ascunzându-i trăsăturile frumoase, statuare, iar ea abia îi putea vedea ochii misterioşi. Respiraţia i se părea la fel de zgomotoasă ca şuieratul unei locomotive cu abur. În imaginaţia ei, ea şi Henry au avut o relaţie intimă, aşa că a rostit replica pe care o repeta de două luni:Mă** întrebam, **domnule Schoonmaker, când aş putea să am din nou plăcerea de a vizita sera dumneavoastră?**

A spus aceste cuvinte cu un glas sfios şi delicat, aproape imperceptibil. Cuvântul ***seră*** avea conotaţii magice pentru ea din seara pe care o petrecuseră împreună acolo şi l-a rostit cu o tonalitate aparte.

- Di..., a început Henry în cele din urmă. Ea a făcut un pas înainte şi a zâmbit uşor în speranţa că şi el va face acelaşi lucru, confirmându-i astfel că s-a gândit tot timpul la ea. Dar aşteptările ei s-au dovedit a fi deşarte. Domnişoară Diana, a spus el apoi, cu un glas din ce în ce mai scăzut. Ea a observat că avea gulerul atât de înalt încât îi stânjenea mişcările capului. Ştiţi foarte bine că acest lucru nu este posibil.

Brusc, tot ceea ce o înconjura şi-a pierdut stabilitatea - podeaua, etajele inferioare, galeriile subterane, pline de piese de recuzită, de şobolani şi de Dumnezeu ştie ce altceva - totul părea să se clatine. Sângele a năvălit în obrajii Dianei şi fata şi-a reamintit siguranţa pe care o afişa Penelope cu puţin timp în urmă.

- Nu înţeleg, a şoptit ea.
- Poate că v-aţi gândit că noi doi... Henry a ezitat iar şi a clătinat din cap, deranjat parcă de o muscă. Vocea îi era glacială când i s-a adresat din nou: Dar nu puteţi crede aşa

ceva. Indiferent ce lucruri frumoase v-am spus atunci, ştiţi foarte bine că nu vor deveni niciodată realitate.

Diana s-a încruntat, nedumerită de tonul formal pe care îl adoptase el şi a făcut un pas înapoi. Henry a avut de-a lungul timpul mai multe iubite, după cum singur a mărturisit, şi Diana se simţea acum una dintre acestea.
Nici măcar nu ştia sigur dacă sc putea numi *iubită* în sensul propriu al cuvântului.

- Din cauza lui Penelope?

Chipul încordat al lui Henry s-a destins dintr-odată şi a schiţat un zâmbet.

- Nu... nicidecum. Cum ai...? Nici nu se pune problema.

Diana se lupta să respire.

- Atunci de ce...?

- Toate lucrurile pe care ţi le-am spus sunt adevărate, Di, a continuat Henry, luându-i mâna, gest care nu a reuşit însă să micşoreze distanţa imensă pe care o simţea acum între ei. Era un „vrăjitor" - firește că-şi folosea acum toate trucurile ca s-o impresioneze. Nu e vorba de Penelope. Nu e vorba de nici o altă fată. Dar nu se cuvine. Ştiu că acum nu consideri acest lucru un impediment, dar am fost logodnicul surorii tale. Iar sora ta - aici a închis ochii şi a înghiţit în sec - a murit.

În acest timp, prietenul lui, Teddy Cutting, a apărut pe coridor. Şi el a fost prietenul lui Elizabeth, Diana o ştia prea bine. Avea părul pieptănat într-o parte şi gelat în cealaltă; venea încet spre ei, cu o privire dezaprobatoare.

- Dar...

Diana s-a oprit, afişând pe chip umbra unui zâmbet. *Dar Elizabeth nu a murit* - asta voia să-i spună lui Henry. Asta ar fi

vrut să strige în gura mare. Dar nu putea s-o facă - i-a promis surorii ei că nu-i va dezvălui secretul. I-ar distruge viaţa lui Liz.

Se aflau acum în timpul antractului şi mai mulţi bărbaţi, îmbrăcaţi în veste negre, străbăteau holurile, vizitându-şi prietenii. Fumul de ţigară îi însoţea peste tot. Când a simţit că Henry îşi trage mâna, a înţeles că nu mai era nimic de făcut decât să se retragă. S-a întors destul de repede, spera ea, pentru ca nimeni să nu-i vadă mâhnirea ce i se oglindea pe chip.

Diana s-a îndreptat cât mai mândră cu putinţă în direcţia lojii familiei Newburg, deşi ştia că nu mai avea puterea să zâmbească. Rochia îi împiedica paşii; i se păruse, cu puţin timp în urmă, atât de frumoasă, dar acum devenise un obstacol de netrecut. Speranţa pe care o nutrise săptămâni de-a rândul a fost spulberată în câteva clipe, dar când şi-a reluat locul în lojă, se simţea doar rănită.

Mai târziu, la noapte, în camera ei, cu pereţii întunecaţi, care păstrau încă urmele tablourilor dispărute, îşi va sonda speranţele şi năzuinţele pe care îşi clădise ideea de viitor. Atunci, va bea până la capăt din cupa disperării, simţind un gol imens în suflet pe care nimic nu-l va putea umple.

Deocamdată însă, la operă, indiferentă la acordurile fremătătoare ale muzicii, se gândea la mama ei şi şi-a lăsat ochii în pământ, ascunzându-şi mândria rănită. Le răspundea cu sfială, aşa cum ar fi vrut doamna

Holland, domnului Newburg, doamnei Gore şi celorlalţi oaspeţi care au venit să-i viziteze în loja lor. Pe scenă, Romeo a început să cânte *L'amour, Vamour*/, dar muzica nu-i

mai putea bucura sufletul.

8

Henry o mai văzuse pe Diana îndepărtându-se cu un pas hotărât, dar de data aceasta nu i se mai părea amuzant. Şi alte femei au plecat în aceeaşi manieră, dar atunci, Henry se simţea deja plictisit şi îşi îndrepta atenţia într-o direcţie mult mai plăcută. Acum, însă, a rămas pe loc, experimentând o senzaţie cu totul nouă şi tristă - senzaţia că a pierdut ceva. Îi era recunoscător lui Teddy pentru că nu comentase incidentul în nici un fel. Simţea în gură un gust cumplit de amar.

Bărbaţi cu gulere înalte şi cravate albe ieşeau din loji şi a realizat atunci că se aflau în timpul antractului. Aceştia ieşeau să bea ceva sau să găsească o spectatoare atât de copleşită de vraja muzicii încât să răspundă avansurilor lor nevinovate.

- Mergem şi noi? l-a întrebat Henry, întâlnind ochii cenuşii ai lui Teddy.

Unde? a spus acesta

.Henry a ridicat nervos din umeri. Nicicând nu a mai simţit o discrepanţă atât de mare între obiectul dorinţei lui şi acţiunea sa; dorinţele au constituit întotdeauna un soi de busolă morală care îl conducea, invariabil, în locuri fantastice. Nu era, precum eroul de pe scenă, un îndrăgostit de iubire. A căutat întotdeauna în aventurile sale ineditul şi distracţia. Dar Diana i-a făcut sufletul să vibreze cu frumuseţea ei deopotrivă telurică şi eterică. Era iute ca argintul viu, nestatornică şi dornică să încerce orice, aşa cum era şi el, dar a alungat-o, iar ea s-a supus fără să protesteze.

- La bar? a răspuns el în cele din urmă şi Teddy, ca un prieten vechi ce-i era, l-a condus într-acolo.

Colţul destinat fumătorilor din micul bar era înţesat de domni, iar bătrânul Sam, cu mustaţa lui pleoştită, stătea acolo, sub spoturile de lumină, îmbrăcat cu vesta lui din lână şi purtând un papion negru, ca să le ofere un răgaz binemeritat celor care fugeau de sporăvăiala şi supravegherea drastică a doamnelor din loji.

- Două pahare de whisky şi apă, a comandat Teddy când s-au apropiat de bar.
- Eu nu vreau apă.
- Prea bine, domnule Schoonmaker, a răspuns Sam, cu o privire atotştiutoare. Domnule Cutting, vă trimit nota de plată la lojă?
- Da, Sam, mulţumesc.

S-au rezemat de bar şi când Sam le-a adus băuturile, le-au dat imediat pe gât. Henry a simţit că Teddy voia să spună ceva aşa că, după ce a pus paharul pe tejghea şi i-a făcut semn lui Sam să-l umple din nou, s-a întors spre prietenul său.

- De ce mă priveşti aşa?

Teddy a ignorat tonul iritat al lui Henry şi i-a răspuns cu blândeţea lui caracteristică.

Ai făcut ce trebuia

.Henry a dat rigid din cap, fără să confirme sau să infirme. Trebuia, probabil, să-l creadă pe Teddy pe cuvânt, de vreme ce el nu prea avea experinţă în această privinţă. Ştia doar că nu se simţea bine. O faptă bună presupune o răsplată - sau, cel puţin, aşa i-au spus guvernantele; îţi conferă o lumină interioară.

- Este uşor pentru un bărbat să facă abstracţie de propria-i personalitate, a continuat Teddy, să se piardă în prezent şi să uite cine este şi cum va fi în viitor. Dar eu te cunosc şi mă aflu aici ca să-ţi reamintesc cum eşti tu în realitate. Îţi pierzi repede interesul, Henry. Indiferent ce simţi acum pentru Diana, totul se va evapora la un moment dat... şi ce se va alege de ea când se va întâmpla asta? Poţi distruge întreaga familie Holland, Henry, dacă nu eşti atent.

Henry a dat din cap în semn de mulţumire când Sam i-a umplut din nou paharul.

- Nu ai de unde să ştii asta.

- Nu, ai dreptate, a spus Teddy. Rostea cuvintele în grabă şi Henry ştia că nu-i era deloc uşor să-i spună toate astea. încerca să-i expună situaţia în termeni cât mai obiectivi. Vreau doar să trag un semnal de alarmă. Poate crezi că viaţa e făcută numai din jocuri şi distracţie, dar felul tău de a fi... O să-ţi ceară mai mult decât o fată oarecare pe care ai pus ochii. Vor fi şi altele în viaţa ta, Henry, şi - dacă ar fi să punem rămăşag - aş paria pe faptul că atenţia pe care le-o acorzi femeilor este din ce în ce mai iluzorie.

Henry a luat o înghiţitură din paharul său. Nu-l putea contrazice, pentru că era o teorie, ce i-a insuflat curaj pentru o clipă. într-adevăr, nu acorda prea mult timp atenţie unei singure femei şi în curând, mâhnirea

pe care o simţea acum va dispărea. Va mai avea şi alte aventuri şi îşi va relua, în cele din urmă, viaţa pe care o avea înainte de logodna lui cu Elizabeth Holland. Dar la

spătarul scaunului, s-a întors spre Henry şi i-a spus pe un ton vesel:

- Sora ta ştie foarte multe lucruri despre teatru.

Prudence i-a aruncat lui Henry o privire întunecată, sălbatică, dându-i de înţeles că nu va scăpa nepedepsit.

Henry, a cărui privire era puţin tulbure din cauza whisky-ului, a încuviinţat cu un glas pierdut. Apoi, a scrutat sala imensă şi a văzut-o pe Penelope Hayes. Ea îl privea cu o umbră de zâmbet pe chip şi când a observat că şi el şi-a aţintit ochii asupra ei, şi-a ridicat evantaiul din pene de vultur până la nivelul ochilor şi l-a mişcat de câteva ori. El şi-a plimbat apoi privirea dincolo de ea, spre panorama pe care i-o ofereau lojile, unde doamnele şuşoteau în spatele evantaielor sau priveau prin lornioane în timp ce însoţitorii lor stăteau, rezervaţi, în spatele lor. Ele îl priveau, o ştia prea bine, încercând să descopere cât de mult suferea după pierderea lui Eliza- beth şi cât va mai trece până vor putea dezbate din nou problema viitoarei soţii a lui Schoonmaker.

Henry şi-a ridicat mâna cu un gest sarcastic şi a strigat „Salut" destul de tare ca să-l audă oamenii din lojile vecine. Era un strigăt care trăda ceva - ceva ce Henry încă nu reuşea să identifice, dar nici nu mai avea importanţă de vreme ce spectacolul pe scenă continua, iar în jurul lui

domnea liniştea.

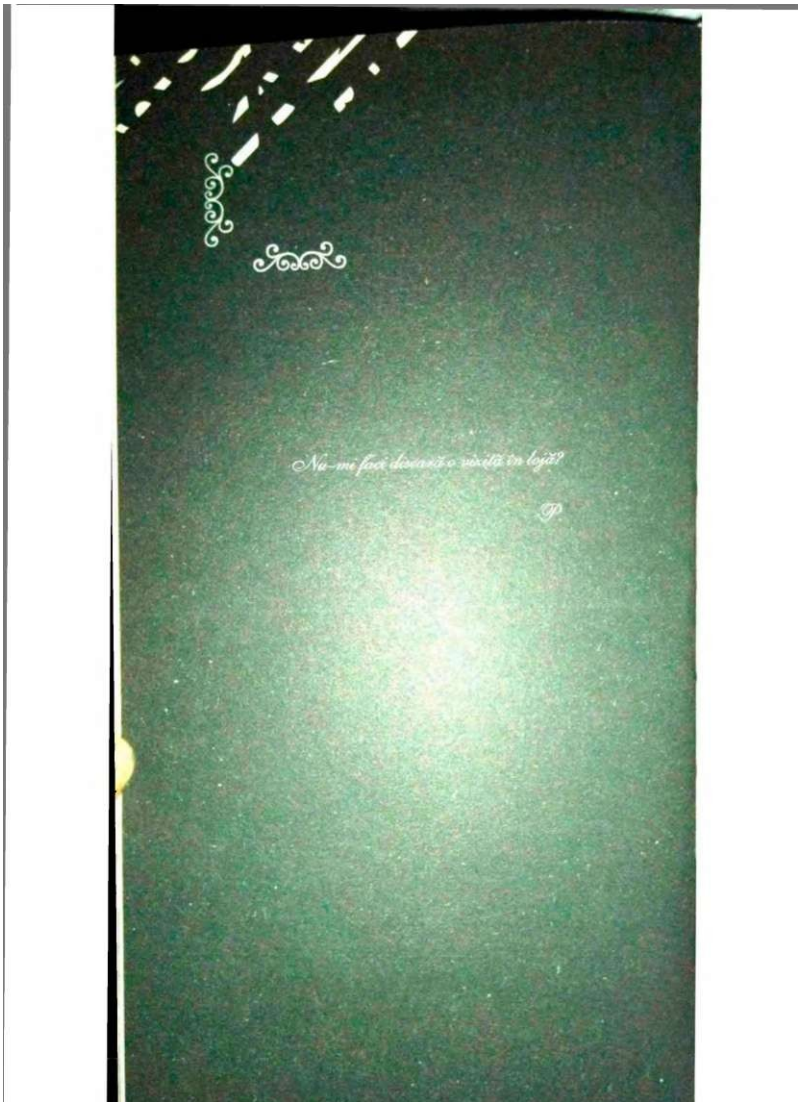
Nu-mi faci discară o vizită în lojă?

9

- Mie mi s-a adresat? a întrebat Penelope în şoaptă.

Nu a pierdut timpul pentru a se întoarce spre persoana căreia îi era adresată întrebarea. A cercetat, în schimb, sala cu privirea, oprindu-se asupra lui Henry, care a spus „Salut" destul de tare pentru ca spectatorii din lojile private să audă. Se cufundase acum în scaunul lui, cu ochii îndreptaţi spre braţele încrucişate la piept astfel încât nu aveai cum să-ţi dai seama la cine se referise.

- Poate, a răspuns Buck.

Stătea pe scaunul din spatele lui Penelope, în dreapta bunicului ei, Ogden, care nu mai auzea atât de bine încât să aprecieze muzica, dar care vedea suficient de bine ca să emită comentarii obiective - atunci când nu moţăia - despre piepturile generoase din sală. Nu şi-a bătut niciodată capul ca să înveţe eticheta nobilimii din Manhattan, în ciuda eforturilor sale de a intra în rândurile ei, dar a avut grijă ca fiul lui să nu-i repete greşelile. Richmond Hayes, tatăl lui Penelope, a învăţat rapid regulile lumii afacerilor, dar şi pe cele ale conduitei personale,
motiv pentru care îşi permitea acum să ocupe o lojă la operă - sau mai bine spus, să stea în fumoarul domnilor - departe de bârfele mondene.

- Nu e adevărat - eşti îngrozitor de slugarnic, a ripostat Penelope, pe un ton domol. Ne oferă doar un subiect de bârfă.

-Aşa vorbiţi voi, copii, în ziua de astăzi? a spus doamna Hayes, care stătea lângă fiica ei în spatele balustradei.

Pentru o clipă, Penelope a privit-o uimită pe mama ei, care urmărea întotdeauna să intervină în discuţiile fiicei sale, dar apoi şi-a dus din nou lornionul la ochi şi a început să scruteze sala în căutarea unui sâmbure de

scandal. Penelope a analizat un timp straturile de grăsime din bărbia mamei sale, părul lipsit de strălucire, rezultatul numeroşilor ani în care şi l-a vopsit, şi chipul care ieşea în evidenţă printr-un machiaj strident, lipsit de bun-gust.

- Am vrut să spun că le oferă *celorlalţi* un subiect de discuţie, s-a corectat Penelope, lăsându-şi ochii în pământ şi străduindu-se să roşească.

Pielea ei avea sclipirea albă a porţelanului şi nu era uşor să afişeze sfiala pe chip, dar după câteva clipe a reuşit să-şi coloreze obrajii într-o nuanţă trandafirie, suficient de vizibilă pentru ca o doamnă care ar fi privit-o în momentul acela prin ochelari - să vadă cât de stânjenită se simţea domnişoara Hayes din cauza mamei ei caraghioase. Sau un ziarist în căutare de bârfe mondene. S-a răsucit apoi pe scaun şi i-a şoptit lui Buck printre penele evantaiului:

-Poţi să-mi faci o mică favoare?

-Fireşte.

Scrisese biletul cu multe ore în urmă - l-a scris, de fapt, de patru ori, având grijă ca hârtia să pară ruptă l

aîntâmplare, iar caligrafia s-o identifice pe autoarea misivei, trădând în acelaşi timp o notă de spontaneitate. Când a aşternut pe hârtie cele opt cuvinte, gândurile i-au zburat numai la el. Acum a strecurat bucata de hârtie în palma lui Buck.

- Te rog să duci asta la loja 23! i-a şoptit ea.

Buck şi-a înclinat uşor capul şi s-a ridicat de pe scaun. Chiar înainte de a-i bloca vederea spre garderobă, a observat un tânăr în frac cu gulerul scurt, ridicat. Ştia că era Henry, care o scutea astfel de deranjul de a-i mai trimite biletul prin intermediul lui Buck şi a simţit un fior în zona umerilor. După o clipă însă, a distins - deasupra papionului alb - trăsăturile şi a realizat că îi aparţineau - îngrozitor! - lui Amos Vreewold.

- Domnule Vreewold, spunea Buck, trebuie să onorez câteva vizite. Vă rog să luaţi loc pe scaunul meu şi să-i ţineţi companie domnişoarei Hayes.

Amos i-a strâns mâna lui Buck şi apoi şi-a aţintit ochii uşor oblici asupra lui Penelope. Era înalt şi avea un nas proeminent, cu o excrescenţă pe mijloc. Părul negru era întotdeauna ciufulit, de parcă nu ştia în ce direcţie să se aşeze. Cu ceva timp în urmă - acum un secol i se părea acum - el şi Penelope se ascundeau după copaci în timpul petrecerilor organizate în grădini, motiv pentru care privea amuzat atitudinea sfioasă pe care ea o afişa acum. Cu toate acestea, comportamentul lui familiar o scotea din sărite; a întins braţul spre el.

- Este întotdeauna o plăcere să vă revăd, domnişoară Hayes, a spus el, aplecându-se ca să-i sărute mâna. S-a aşezat apoi în spatele ei, fluturându-şi cozile fracului, pe scaunul pe care îl ocupase până atunci Buck. Doamnă
Haves, arătaţi minunat în seara asta, a adăugat el, deşi aceasta purta o rochie roşie din satin, care - în opinia fiicei ei şi a tuturor celorlalţi - îi scotea în evidenţă numeroasele kilograme în plus.

- îţi mulţumesc, Amos, a spus mama lui Penelope, fără să renunţe la priveliştea pe care i-o ofereau spectatorii din sală. Pe corsajul mamei tale sunt diamante adevărate?

- Da, a răspuns el, afişând un rânjet, pe care însă l-a şters cât a putut de repede.

- Bine. Să vorbim atunci despre altceva! a răspuns Amos pe un ton blând, rezemându-se de spătarul scaunului, fără să manifeste nici cel mai mic semn de disconfort.

Şi a început să vorbească: despre câinii de vânătoare şi reverele de haină, amintindu-i lui Penelope de ce îl considerase plictisitor de la bun început. În timp ce el continua să trăncănească vrute şi nevrute, iar mama ei îi scruta cu ochii ei nemiloşi pe toţi cei care îndrăzneau să-i înfrunte privirea, Penelope a văzut, cu coada ochiului, că Buck a intrat în loja 23. Şi-a pus, cu un gest aparent inocent, ochelarii pe nas. Era pentru prima oară când dădea curs impulsului ce o chinuise toată noaptea şi în doar câteva clipe - în care se temea că va pierde scena de acolo - a descoperit loja prin lentile.L-a văzut atunci pe Henry foarte aproape de ea, încadrat de un cerc negru, L-a privit cum îl întâmpina pe Buck cu atitudinea glacială ce-l caracteriza. Nu a reuşit să vadă când cei doi şi-au strâns mâinile, iar Buck i-a dat biletul. Pe de altă parte, nimic din atitudinea lui Henry nu a trădat faptul că a citit misiva, pentru că expresia nu i s-a schimbat. Dar a înţeles cine i-o trimisese, pentru că în momentul acela şi-a ridicat privirea şi s-a uitat direct la ea.

Penelope a icnit involuntar şi a scăpat ochelarii în poală, dar asta n-a împiedicat-o să vadă ce s-a întâmplat în continuare. Henry i-a făcut semn lui Buck să plece, fără să-i arunce măcar vreo privire, şi apoi, privind-o în continuare pe Penelope, a clătinat din cap de două ori. Poate că a şi rupt biletul în mii de bucăţele. Gestul i s-a părut echivalentul unei palme.

- Poate că ar fi mai bine să plec acum..., l-a auzit ea pe Amos spunând.

Deşi prezenţa lui i s-a şters din minte, i-a părut rău să audă asta. A realizat deodată cât de important era ca Henry şi ceilalţi membri ai aristocraţiei s-o vadă bucu- rându-se de atenţiile unor bărbaţi celibatari - în special, ale acelora care purtau nume vechi olandeze şi aveau bani din noile afaceri industriale. Palma dată de Henry o făcuse să uite de campania ei în care se erija în postura unei potenţiale mirese. Acum însă nu-şi dorea decât să fie considerată un obiect al dorinţei masculine. Amos se ridicase deja în picioare. I-a luat mâna şi i-a sărutat-o, luându-şi rămas-bun.

- Vă mulţumesc pentru vizită, a spus ea, încercând să-şi afişeze masca fragilităţii. Ce bine să ai prieteni ca dumneavoastră în vremuri ca acestea!

Penelope a simţit că avea pregătite şi alte complimente, dar i-a dat de înţeles, printr-un gest al mâinii, că erau inutile. Ce mai conta faptul că era mai frumoasă decât celelalte fete din sală dacă Henry era atât de orb? Inima îi bătea îngrozitor de tare, gata parcă să-i iasă din piept, dar nu putea nici să-şi frământe mâinile, nici să se încrunte. Realiza atunci, pentru prima oară în viaţă, ce cumplit era să ascunzi un freamăt atât de tulburător în spatele unei măştii a perfecţiunii.Odată cu deschiderea stagiunii de la operă din această seară, ne putem aştepta să vedem prototipurile lamentabile ale oraşului, indivizi care suferă de o boală perfidă - ***aspiraţii sociale*** *- şi care* încearcă şă-şi facă prieteni în rândul elitei sociale, *închiirind loji,* indiferent *de* costul acestora, aşa cum au procedat şi alţi aspiranţi înaintea lor. Putem, cel puţin, să avem grijă să imunizăm cercurile pe care le frecventează asemenea indivizi.

Din pagina mondenă a *New York News of the World Gazette,* sâmbătă, 16 decembrie 1899

- Cine este domnişoara?

Lina a renunţat la priveliştea pe care i-o oferea sala de operă - populată de personalităţi precum membrii familiilor Vanderbilt, Livingston şi Vreewold, ca să nu mai vorbim de ţinutele elegante, creaţiile unor case celebre de modă precum Worth şi Doucet, diademele cu diamante şi domnii care şopteau cuvinte dulci la urechile trandafirii ale doamnelor ale căror nume apăreau întotdeauna în paginile mondene ale ziarelor - şi s-a întors spre noii vizitatori ai lojii domnului Longhorn. O dominau, cu ţinutele lor impunătoare - frac şi papion negru, şi cu bărbile lor cărunte. Nu erau de vârsta ei, a realizat ea puţin tristă.

V-o prezint pe domnişoara Broud, o nouă achiziţie a oraşului nostru elegant, a spus domnul Longhorn, pe un ton uşor exagerat. Vine din Vest.Lina şi-a coborât pleoapele şi spera ca el să nu-i fi pomenit originile geografice din cauza rochiei ei demodate. Aceasta aparţinuse, la fel ca toate rochiile sale, lui Penelope Hayes; era din şifon albastru şi îi acoperea **umerii** cu straturi de volănaşe. Culoarea îi scotea, cel **puţin,** în **evidenţă** pielea şi părul şi acum, după ce **o** mo**dificase,** fusta îi cădea în valuri, acoperindu-i gleznele. **A** fost **nevoită** să

apeleze la ajutorul unei spălătorese de la hotel ca să-şi pună corsetul, sub pretextul că nu găsea o servitoare pe gustul ei.

- Domnul este pictorul Lispenard Bradley, a continuat domnul Longhorn, indicându-l pe cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi, care purta o cămaşă deschisă la culoare. Iar acesta este Ethan Hali Smith.

Lina le-a zâmbit uşor vizitatorilor, adoptând o atitudine sfioasă, lucru mai mult sau mai puţin necesar. Se simţea puţin stânjenită în compania unor oameni care porunceau servitoarelor ca ea din clipa în care se trezeau dimineaţa şi până la miezul nopţii, deşi timiditatea reprezenta, deopotrivă, o măsură de precauţie, care o ajuta să nu-şi trădeze adevărata biografie. Sora ei mai mare, Claire, care încă lucra la familia Holland, citea adesea în ziare poveşti de acest gen, dar Lina ştia că era mult mai bine să le afle la prima mână. Aşa că s-a pregătit să colecţioneze, tăcută, bârfe.

Şi-a întors, sfioasă, privirea de la cei doi bărbaţi - deşi era conştientă că ei continuau s-o privească - şi şi-a pus cotul pe balustrada din alamă. Dedesubt, la primul etaj al sălii de operă, se aflau toţi reprezentaţii elitei sociale. Cu doar câteva săptămâni în urmă - poate doar cu câteva ore în urmă - o priveau cu condescendenţă. Acum, ea era cea care îi domina de sus - privindu-i şi susţinându-le privirea de la alte etaje. Simţea parcă îmbrăţişarea caldă a spectatorilor de viţă nobilă; cu toţii o studiau, întrebându-se cine era

- .Poate că într-o bună zi voi avea privilegiul să vă fac portretul, a spus domnul Bradley, aplecându-se spre ea din locul unde stătea - la intrarea spre garderobă. A zâmbit, iar mustaţa i-a ajuns la urechi. Aveţi un chip unic.

- Vă mulţumesc, a răspuns Lina. Ideea de a-şi imortaliza trăsăturile pe pânză era tulburătoare, deşi un element practic şi-a făcut imediat loc printre gândurile ei: Va avea nevoie de o rochie nouă. Şi-a amintit că Eliza- beth purta întotdeauna o rochie nouă la şedinţele de pictură. Mi-ar plăcea foarte mult, a adăugat ea.

Domnul Bradley a încuviinţat din cap, iar din expresia pe care el o afişa pe chip Lina a înţeles că agrea ideea. S-a aşternut apoi liniştea, iar cei patru ocupanţi ai lojii domnului Longhorn îşi aruncau priviri unii altora. Deşi îşi zâmbeau cu toţii, iar atmosfera părea destinsă, Lina se simţea în pericol de a fi demascată. La urma urmei, marea Elizabeth Holland n-ar fi apărut niciodată în public, într-un loc ca acesta, în compania a trei bărbaţi, fără să fie însoţită. Poate că domnul Longhorn, care aparţinea unei generaţii mai vârstnice, putea să joace rolul de însoţitor; cu toate acestea, instinctul i-a spus că era timpul să se ridice, cu un gest sfios, şi să se retragă un timp în foaierul doamnelor.

Domnul Longhorn şi prietenii săi au rugat-o să mai rămână, iar ea le-a promis că se va întoarce repede. În timp ce se îndepărta cu spatele drept şi paşi egali, se felicita pentru flerul care o avertizase să se retragă la timp. Îşi dezvolta instinctele unei doamne - calităţile înnăscute ale lui Elizabeth, care l-au făcut pe Will să cadă în mrejele ei. Dar Liz murise, iar Lina învăţa tot mai mult în

fiecare zi, hotărâtă ca, atunci când îl va revedea pe Will să-l cucerească cu noua ei personalitate.

Dacă îşi imaginase însă că va putea pune în practică în foaierul doamnelor o nouă lecţie din codul bunelor maniere, a renunţat la idee imediat ce a făcut primii paşi. Femeile care se odihneau acolo, pe canapele joase din catifea, şi-au ridicat ochii spre ea şi i-au aruncat priviri care nu erau nici pe departe la fel de admirative precum cele pe care i le dăruiseră prietenii domnului Longhorn. Expresiile lor erau nepăsătoare şi i-au

întors spatele, dându-i de înţeles că nu era bine-venită printre ele. Lina s-a înroşit până în vârful urechilor şi şi-a dorit pentru prima oară să se piardă din nou în anonimatul pe care i-l oferea statutul ei de servitoare. A deschis gura, dar a realizat că nu avea nici cea mai vagă idee cum să înceapă o conversaţie cu aceste femei. Se simţea din nou marginalizată.

- Mă scuzaţi, a îngăimat ea, copleşită de senzaţia de căldură ce-i inunda trupul pe sub straturile de volane şi volănaşe ale rochiei şi lenjeriei intime.

O femeie într-o rochie roşie, deschisă la culoare, cu părul blond şi vâlvoi şi cu gene negre, şi-a croit drum spre ea şi a întrebat-o:

- Te-ai rătăcit cumva?

Chipul Linei a luat foc, iar când a auzit chicotelile care au urmat, s-a hotărât să plece. A apucat doar să se întoarcă cu spatele când o altă fată a venit în fugă printre draperiile grele din damasc şi s-a ciocnit de ea.

- Vai! a spus Diana Holland.

Părea mâhnită - a observat Lina, cu respiraţia întretăiată, realizând, înspăimântată, că a făcut greşeala după greşeala. Expresia de pe chipul Dianei i-a dat de înţeles că o recunoscuse; într-o clipă, adevărul va ieşi la iveală. Atunci, tânăra domnişoară Holland - singura domnişoară Holland, de altfel - a clipit şi le-a privit pe celelalte doamne, iar când s-a uitat din nou la Lina, îşi schimbase cu totul expresia chipului.

- Vai!... Chiar speram să te întâlnesc, a spus ea cu voce tare, luând-o pe Lina de braţ şi conducând-o spre o canapea mică, acoperită cu perne din mătase, ascunsă într-un colţ.

Lina şi-a recăpătat suflul când s-a aşezat pe micul divan. S-ar fi simţit chiar uşurată dacă nu ar fi fost atât de nedumerită. S-a aşternut liniştea, timp în care Diana a închis ochii, dezvăluindu-şi pentru o clipă suferinţa. Purta o rochie în nuanţe pastelate de verde pe care Lina o văzuse atunci când despachetase geamantanul lui Elizabeth la întoarcerea ei de la Paris, la sfârşitul verii trecute. A observat că buclele ei castanii i se revărsau la fel de rebele ca întotdeauna. Când Diana a deschis din nou ochii, nu a părut să debordeze de bucurie, dar expresia feţei îi reflecta o uşoară încântare.

- O, Lina, a spus ea încet. Mă bucur să revăd acum un chip prietenos. Dar ce cauţi aici?

- Am fost invitată, a răspuns Lina, scrutând sala cu privirea şi observând că mai multe doamne le priveau, în ciuda atitudinii lor aparent indiferente. Se aflau însă destul de departe, astfel că - dacă păstra tonul şoptit al discuţiei lor - nimeni nu o va auzi. De către domnul Longhorn.

- Carey Lewis Longhorn? a întrebat Diana, ridicând din sprâncene.

- Da şi aş vrea - a spus Lina, făcând o pauză şi continuând apoi cu greutate - să-mi spuneţi Carolina, dacă nu vă supăraţi. Este prenumele meu întreg - aşa mi se spune în Vest, locul unde m-am născut, a conchis ea, cu o voce aproape imperceptibilă.

Spera ca Diana să-i înţeleagă intenţiile şi să intre în jocul ei.

Lumina dansa în ochii mari şi negri ai Dianei. Femeile din foaier se foiau pe canapele, foşnindu-şi rochiile şi vorbindu-şi în şoaptă una alteia.

-îmi place mai mult cum sună Carolina, a spus Diana după câteva clipe.

- într-adevăr?

Lina a încercat să-şi ascundă uimirea în spatele unei expresii grave, deşi habar nu avea ce mină avea chipul ei. Se despărţise de foştii ei stăpâni în termeni cât se poate de ostili şi - deşi ea şi Diana nu s-au certat niciodată - nu credea că mezina familiei Holland ar fi împărtăşit o opinie diferită de cea pe care o nutrise Eli- zabeth despre ea.

- Tata a lucrat în metalurgie, în Vest - a spus Lina - dar părinţii mei au murit, aşa că am venit aici.

- A, da, îmi aduc aminte, a încuviinţat Diana, dând grav din cap. Ai cunoscut-o pe sora mea, Elizabeth, la Paris - mi-a povestit despre tine.

- Da, a continuat Lina, rostind apoi două cuvinte pe care nu credea că le va spune vreodată: Sărmana Elizabeth!

Pari eroina aceluiaşi roman, a spus Diana, pe un ton melancolic, luându-i mâna Linei. Ai grijă să nu sfârşeşti la fel de tragic - cei care se ridică prea repede se prăbuşesc la fel de repede şi n-aş vrea să ai aceeaşi soartă!- Va mulţumesc, domnişoară... Lina a observat atunci că una dintre doamnele din foaier, îmbrăcată într-o rochie aurie din satin, cu paiete, îi zâmbea. Diana s-a purtat atât de frumos cu ea, încât Lina ar fi vrut să-i dezvăluie şi restul planului pe care îl pusese la punct ca să-i reîntâlnească pe Will. Dar s-a temut că, divul- gându-l, totul se va duce de râpă. Îţi mulţumesc, Di.

Diana şi-a rezemat capul încadrat de bucle de pernele de pe canapea, dar Lina le-a privit pe femeile din foaier, care - doar cu câteva clipe în urmă - au privit-o cu condescendenţă şi care acum o considerau una de-a lor. Se simţea copleşită de o bucurie fără margini pentru că - deşi părea imposibil - se considera pe picior de egalitate cu doamnele din înalta societate.

Şi-a amintit atunci o întâmplare care s-a petrecut cu mulţi ani în urmă, într-un magazin cu articole de lux pentru femei, de unde mama ei - care era guvernanta fetelor Holland - cumpăra diverse lucruri pentru stăpânii ei. Într-una din aceste vizite, Lina a fost atât de fascinată de un set de piepteni, încât îi vedea chiar şi în vis. Astfel, cu ocazia unei alte vizite, a încercat să-i ia din vitrina unde erau expuşi. Pasiunea pe care o făcuse pentru obiectele filigranate şi aurite i-a întunecat raţiunea, dar acest lucru nu a mai avut nici o importanţă în clipa în care s-a văzut în posesia unuia dintre ele. Bucuria pe care o simţea la gândul că era stăpâna unui lucru atât de preţios îi estompa utilitatea practică. Uneori, când era singură, admira pieptenul strălucitor, iar vederea lui îi făcea întotdeauna sângele să pulseze în vene. Aceeaşi senzaţie o avea şi acum, numai că sentimentul părea mai palpabil, iar obiectivul ei mult mai important.
Sentimentul a însoţit-o tot drumul până la loja domnului Longhorn, după ce ea şi Diana s-au despărţit pe hol. El a continuat s-o prezinte tuturor prietenilor care îi vizitau, chiar şi atunci când personajele de pe scenă şi-au împlinit destinul tragic. îşi vedea frumuseţea reflectată în ochii acestor vizitatori, convinsă fiind că aşa o va vedea şi Will atunci când

se vor reîntâlni. încrederea Linei a crescut odată cu bucuria ei, simţind acum mult mai acut lumina aurie şi strălucitoare a candela- brului care se răsfrângea asupra frunţii şi umerilor săi, asupra şampaniei spumoase pe care i-a oferit-o domnul Longhorn şi asupra sălii grandioase, unde se simţea deja ca acasă. S-a bucurat de un succes răsunător la operă - sentiment care părea să devină din ce în ce mai palpabil, dovada certă că era pregătită acum să plece în Vest.

-Vă mulţumesc, domnule Longhorn, a spus ea, pe un ton plin de regret, când a ajuns în faţa camerei ei de la hotelul Netherland.

- Eu trebuie să vă mulţumesc, a răspuns el, înclinând curtenitor capul şi sărutându-i mâna înmănuşată.

Stătea în umbră şi aştepta, cu trăsăturile chipului ceva mai pronunţate şi cu un licăr maliţios în ochi. Lina i-a întors zâmbetul - nici n-ar fi avut cum să se împotrivească farmecului său - înainte de a intra în cameră.

Evenimentele din seara aceea îi stăruiau încă în minte, împiedicând-o să doarmă, dacă ar fi vrut s-o facă. Imediat ce a răsucit cheia în broască, scena care i s-a derulat prin faţa ochilor i-ar fi tulburat, fără îndoială, somnul. Camera suferise transformările ei obişnuite - patul era aranjat, podeaua măturată, resturile de la micul dejun dispăruseră, iar pe masă o aşteptau flori
proaspete - cu toate acestea, un mic amănunt a făcut-o să încremenească.

Săculeţul ei din mătase, legat cu un şnuruleţ din piele, zăcea în mijlocul podelei. Acesta nu se mişcase niciodată din sertarul dulapului ei, unde se odihnea sub un maldăr de ciorapi. Iată-l însă acum pe covorul în nuanţe stacojii, luminat de becurile electrice. S-ar fi năpustit să-l ridice de jos, dacă ar fi fost convinsă că se afla acolo din cauza neglijenţei sale, dar ştia deja că nu mai avea nici un rost - era gol.O casă **eleganţii** din **New** York presupune în aceste **zile o** armată de servitori. Doisprezece este considerat, aşadar, un număr modest. Doamnele care, din nefericire, nu-şi pot permite mai mulţi - sau, Doamne fereşte, au doar unul sau doi - trebuie să preia o parte din treburile casnice.

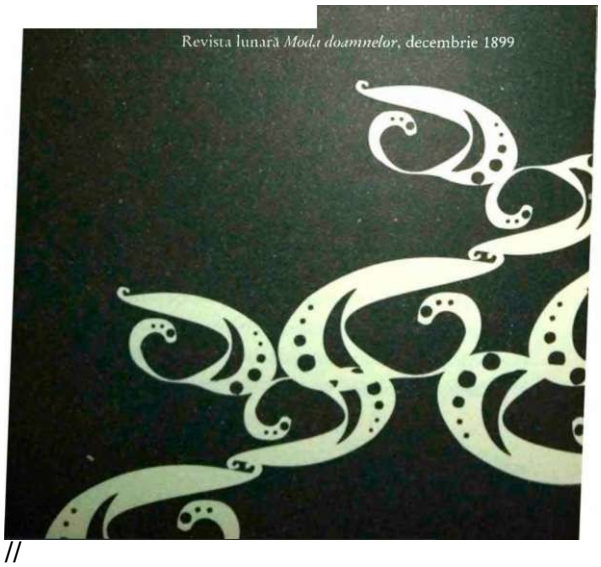

//

Diana s-a trezit a doua zi de dimineaţă, după seara petrecută la operă, cu acelaşi gust amar al deşertăciunii şi pustiirii. Avea gura uscată, iar părul îi stătea vâl- voi. Nu se simţea în stare nici măcar să facă patul. în mod obişnuit, Claire, servitoarea ei, ar fi trebuit să-i aducă apă şi ciocolată caldă, dar - pentru că banii erau tot mai puţini - fuseseră nevoite să renunţe la acest ritual, dispensându-se de serviciile unora dintre servitori. Doamna Holland credea în continuare că motivul dispariţiei lui Will îl constituia faptul că acesta cunoştea situaţia lor financiară; de atunci însă, au fost obligate să renunţe şi la serviciile fetelor care spălau rufele şi vasele; domnul şi doamna Faber, majordomul şi mai-marea servitoarelor, plecaseră şi ei cu o săptămână în urmă când faptul că familia Holland nu-i mai putea plăti devenise o certitudine. Pentru ca tot mai multe sarcini cădeau acum pe umerii lui Claire, Diana a făcut un gest eroic, eliberând-o de unele îndatoriri considerate inutile.

Dar în **această** dimineaţă de duminică, Diana nu se **simţea deloc** eroică. De fapt, nu se simţea în stare de nimic. Nu-şi putea alunga senzaţia de pustiire şi respingea până şi

ideea de a mânca. Voia să bea apă, voia să arate bine, voia să-şi strige durerea şi să găsească alinare în braţele cuiva. Dar nu voia cu nici un preţ să-l vadă pe Henry - ideea i se părea respingătoare - dar ar fi vrut să-i explice de ce o respinsese cu atâta cruzime în seara precedentă. Ar fi vrut să-i dea o veste bună mamei sale. Dar cel mai mult simţea lipsa surorii ei mai mari, care ştiuse întotdeauna să cântărească lucrurile cu raţiune şi obiectivitate şi care părea acum singura persoană capabilă să evalueze situaţia Dianei.

Diana s-a ridicat, în cele din urmă, din pat. A găsit puterea de a-şi aranja puţin înfăţişarea. S-a îmbrăcat cu o fustă lungă şi neagră şi o bluză de culoarea fildeşului, care avea periuţe în loc de nasturi - o ţinută anostă, ce-ar fi ascuns freamătul lăuntric al oricărei alte fete. Hainele nu reuşeau însă să domolească firea năvalnică a Dianei, care a coborât scările casei într-o stare vădită de tulburare, păşind în holul principal al casei, dominat de o linişte apăsătoare. Covoarele persane acopereau încă treptele până la uşa de la intrare, deşi multe dintre tablourile care împodobeau cândva pereţii dispăruseră, lăsând în loc nişte urme triste. În momentul acela, alte câteva picturi fuseseră depozitate la intrarea principală, aşteptându-şi cumpărătorul.

Nu cu mult timp în urmă, vânzarea diferitelor obiecte avusese, pentru Diana, conotaţii romantice - părea o întoarcere la lumea practică, fundamentală, dar de atunci lucrurile se schimbaseră radical. Fusese uşor să trateze cu superficialitate asemenea aspecte când se baza pe dragostea lui Henry Schoonmaker; acum însă a descoperit că dispariţia bibelourilor şi a tablourilor era extrem de dureroasă. Acestea erau gândurile care o frământau atunci când a deschis uşa grea şi şlefuită şi a intrat în salonul familiei sale.

- Bună dimineaţa, a spus mătuşa ei, Edith, ridicându-se în picioare la intrarea Dianei.

Purta o rochie albă, veche, cu talie îngustă şi bogată la spate, model care nu mai era la modă. Diana a încercat să şi-o închipuie pe Edith tânără, cu buclele-i negre revărsându-i-se pe spate, încrezătoare într-o lume plină de posibilităţi.

- Bună dimineaţa, a răspuns Diana, îndreptându-se spre scaunele Bergère, pe care mătuşa ei stătuse până atunci în faţa unei tăviţe cu ceşti de ceai.

- Ar fi bine să te duci imediat la mama ta, a spus mătuşa Edith, aţintindu-şi ochii în pământ, de parcă nu-i plăcea să aducă subiectul în discuţie. Ştii că uneori dramatizează lucrurile, dar de data asta chiar nu se simte bine.

- Aha, a răspuns Diana, considerând comentariul mătuşii sale drept un reproş, deşi aceasta nu intenţionase deloc aşa ceva.

Dacă l-ar fi privit cu mai multă atenţie, ar fi văzut că pe chipul lui Edith se citeau teama şi tristeţea pe care le nutrea pentru cumnata ei. Deşi nu împărtăşea dragostea soţiei fratelui ei pentru codul social atât de rigid, cele două femei trăiau sub acelaşi acoperiş de foarte mulţi ani şi ajunseseră la o înţelegere mutuală. Doamna Holland o agrea pe Edith - atât cât putea să agreeze pe cineva pentru numele de familie pe care il purta şi pentru admiraţia pe care o stârnea în jurul ei; credea, pe de altă parte, la fel ca toţi locuitorii vechiului New York, că membrii unei familii trebuie să rămână mereu uniţi, divergenţele dintre ei netrebuind să ajungă la urechile străinilor.

- E bolnavă? a întrebat Diana, după o scurtă ezitare.

Se gândea la indiferenţa cu care l-a tratat aseară pe Spencer Newburg şi la uşurinţa cu care se dispensase de Percival Coddington cu o zi în urmă, simţind pentru o clipă o urmă de regret. Nu pentru că l-ar fi putut iubi pe vreunul dintre ei. Dar ideea că nesocotise dorinţele mamei ei nu i se mai părea acum atât de nostimă.

- Nu ştiu, a răspuns Edith, privind-o pe Diana şi vorbind pe un ton domol. Spune că nu se poate ridica din pat. Cred că ar fi bine să te duci la ea. Fata a încuviinţat din cap, deşi îşi simţea picioarele grele. Când a ajuns în cele din urmă la uşă, Edith a adăugat: Nu uita să-i spui că l-ai fermecat pe domnul Newburg!

Felul în care o privea mătuşa ei - încurajatoare şi plină de speranţă - a făcut-o pe Diana să se întrebe, în timp ce zăbovea în prag, dacă frământările sufleteşti nu i se oglindeau acum pe chip. Căci începea să înţeleagă faptul că, în ciuda sentimentelor ei rănite, dacă Henry nu era îndrăgostit de ea, aşa cum crezuse, dacă nu o iubea deloc - atunci va trebui să înfrunte o soartă total potrivnică.

Nicicând nu i-a trebuit mai mult timp ca să urce treptele acelea, iar când a ajuns la etajul al doilea, s-a oprit pe loc. Uşa masivă de la camera mamei ei era întredeschisă, lăsând să răzbată o lumină difuză.

- Diana...? a strigat-o mama ei din dormitor. Fata a făcut câţiva paşi. S-a rezemat de uşă şi a privit înăuntru. Mama ei avea ochii închişi şi îşi rezema capul de câteva perne albe. Părul, pe care de obicei îl aranja cu grijă şi îl acoperea uneori cu o bonetă neagră, îi cădea acum pe umeri. Chipul îi era foarte palid. Tu eşti? a strigat ea din nou, cu o voce ceva mai tăioasă.

O senzaţie de neliniște a pus stăpânire pe Diana şi a înţeles că nu putea s-o înfrunte atunci pe mama ei. Trebuia să-i spună acesteia cuvinte de încurajare, dar conştientizarea faptului că Henry nu o iubea răsucea şi mai mult cuţitul în rană; îi era cu neputinţă să-şi ascundă suferinţa.

Elizabeth ar fi reuşit să afişeze o atitudine neutră. Ar fi reuşit s-o liniştească pe mama ei, chiar şi pentru scurt timp. Diana, incapabilă să facă asta, străbătea deja scările în fugă. Şi-a pus o haină şi un fular. A ieşit pe uşa de la intrare în veranda acoperită de fier forjat, apoi a coborât în stradă, obsedată de ideea că trebuia să-i trimită un mesaj surorii ei.

Câteva ore mai târziu, după ce a ieşit din sediul companiei Western Union, Diana nu se simţea deloc mai bine, dar încerca să-şi aline suferinţa, spunându-şi că o să primească în curând veşti de la Elizabeth. I-a trimis un mesaj surorii ei, pe numele lui Will Keller, în care i-a povestit ultimele traume din viaţa ei, consolându-se cu speranţa că sora ei va şti ce sfat să-i dea. Poate că Elizabeth va descoperi cauza pentru care viaţa surorii ei mai mici se ducea de râpă. Sau, cel puţin, Diana îi va încredinţa lui Elizabeth o parte din povara greutăţilor sale, motiv pentru care păşea acum încrezătoare, cu bărbia ridicată. Se afla într-o zonă a oraşului unde era puţin probabil să întâlnească pe cineva cunoscut, aşa că se simţea eliberată de rigorile propriei sale identităţi, putând să meargă fără masca preţiozităţii.

A trebuit să renunţe însă la această presupunere în clipa în care şi-a auzit numele rostit - nu foarte tare dar clar şi răspicat - de cel care o urmase prin uşile plate din sticlă cu

rame din alamă ale companiei de telegraf, în aerul rece al acelei zile de iarnă. A ezitat o clipă înainte de a se întoarce cu faţa spre străin. Soarele îi intra în ochi, astfel că a avut nevoie de câteva clipe ca să-l recunoască pe Davis Barnard. Avea aceeaşi căciulă din blană pe care o purta şi ultima dată când se întâlniseră şi o privea, ridicând întrebător din sprâncenele lui stufoase.

- Bună ziua, domnule Barnard, a spus ea. Probabil că spiritul surorii ei veghea asupra ei, căci - deşi nu avea motive de bucurie - a reuşit cumva să schiţeze un zâmbet politicos. Sunt surprinsă să vă întâlnesc în această parte a oraşului.

- Am trimis o telegramă. Trebuie să mă feresc de spionii din redacţie, draga mea. Dar aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine, a răspuns Barnard pe un ton sec, făcând o grimasă. Poate că zvonurile sunt adevărate şi i-ai trimis o telegramă lui Elizabeth la Londra, unde a fugit să se căsătorească cu cel de al cincilea moştenitor pe linie succesorală al tronului britanic.

Diana crezuse întotdeauna că stăpânea destul de bine arta minciunii, dar ştia că expresia pe care o avea acum întipărită pe chip ar fi dat-o în vileag. Şi-a întors de aceea privirea spre pietrele care pavau strada şi spre traficul nepăsător al zilei.

- O, Diana! a spus Barnard, lăsându-şi ochii în pământ, nu înainte ca fata să citească în privirea lui o urmă de stânjeneală. N-am vrut să fac haz pe seama lui Elizabeth.

Vocea lui a devenit aproape o şoaptă când i-a pronunţat numele şi a privit cum doi bărbaţi în redingote au trecut pe lângă ei. Erau îmbrăcaţi în costume de afaceri, dar erau la fel de terni ca firmele din lemn, în nuanţe cenuşii, şi vitrinele micuţe ale clădirilor care mărgineau strada.

- Nu-i nimic, a spus Diana, privindu-l în ochi ca să-i dea de înţeles că era sinceră.

- Dar îmi pare bine că ne-am văzut - cred că ai putea să-mi furnizezi nişte informaţii pe care eu îmi doresc foarte mult să le obţin...

Diana, convinsă că o avea în vizor tot pe Elizabeth, ceea ce presupunea să adopte iar rolul surorii îndurerate, lucru de care nu se simţea capabilă în momentul acela, a izbucnit mânioasă:

- Nu ştiu la ce vă referiţi.
- La tânăra care l-a însoţit aseară la operă pe Carey Lewis Longhorn, a lămurit-o Barnard pe un ton blând. Am auzit că ai discutat cu ea în foaierul doamnelor. Toată lumea vorbeşte numai despre asta şi toţi vor să afle cine este.
- Aha, a spus Diana, muşcându-şi buza.

Din cauza frământărilor ei sufleteşti şi a problemelor cu care se confrunta în ultimul timp, întâlnirea ei cu Lina aproape că i se ştersese din minte şi uitase să-

ispună lui Claire ce bine arăta sora ei. Dar va fi şi mai bine dacă va afla asta din paginile ziarelor.

- Sunt convins că nu se cuvine ca o domnişoară ca tine să... dar poate că asta te va stimula, a continuat interlocutorul ei, scoţând un plic.

Avea colţurile aurite, iar când a privit pe furiş înăuntru, a văzut o bancnotă de douăzeci de dolari.

- Mulţumesc, a spus Diana, luând plicul. Aşa e viaţa, s-a gândit ea cu un zâmbet palid pe chip: Te împinge să faci lucruri nebuneşti, cu totul neaşteptate. Cred că domnişoara la care vă referiţi se numeşte Carolina Broud, a început Diana, prudentă. A cunoscut-o în primăvară pe Elizabeth la Paris şi şi-a exprimat regretul pentru cele întâmplate. În momentul în care minciuna a început să se deruleze nestingherită, Diana a realizat că nu o deranja deloc acest lucru şi chiar a început să mai înflorească pe alocuri povestea: Este orfană şi se înţelegeau bine amândouă, de vreme ce ambele şi-au pierdut taţii. Familia Broud a făcut avere din topirea cuprului, iar Carolina a venit în oraş cu gândul de a descoperi societatea...

- Şi bătrânul celibatar a pornit din nou în căutarea dragostei? Diana a încercat să pară cât mai revoltată cu putinţă şi i-a răspuns că nu avea nici cea mai vagă idee. Este, oricum, o informaţie preţioasă, a continuat el. Pot să vă însoţesc acasă, domnişoară Di?

Diana ştia că n-ar trebui să-i accepte invitaţia, dar s-a consolat cu ideea că un lucru pare greşit doar dacă te vede cineva că l-ai comis. Aerul era rece şi tăios, iar o plimbare pe jos până acasă ar fi secătuit-o de puteri. Barnard i-a făcut semn vizitiului care îl aştepta în trăsură
pe cealaltă parte a străzii pavate şi - cu gândul încă la plicul aurit - Diana s-a văzut în imposibilitatea de a-i refuza invitaţia.

- Mulţumesc, a spus ea. Dar v-aş ruga să nu mai adoptaţi o atitudine atât de familiară. Diana este numele meu întreg.

Barnard a înclinat din cap, de parcă ar fi spus: „Cum vrei" şi i-a oferit braţul Dianei, pe care aceasta l-a

acceptat.

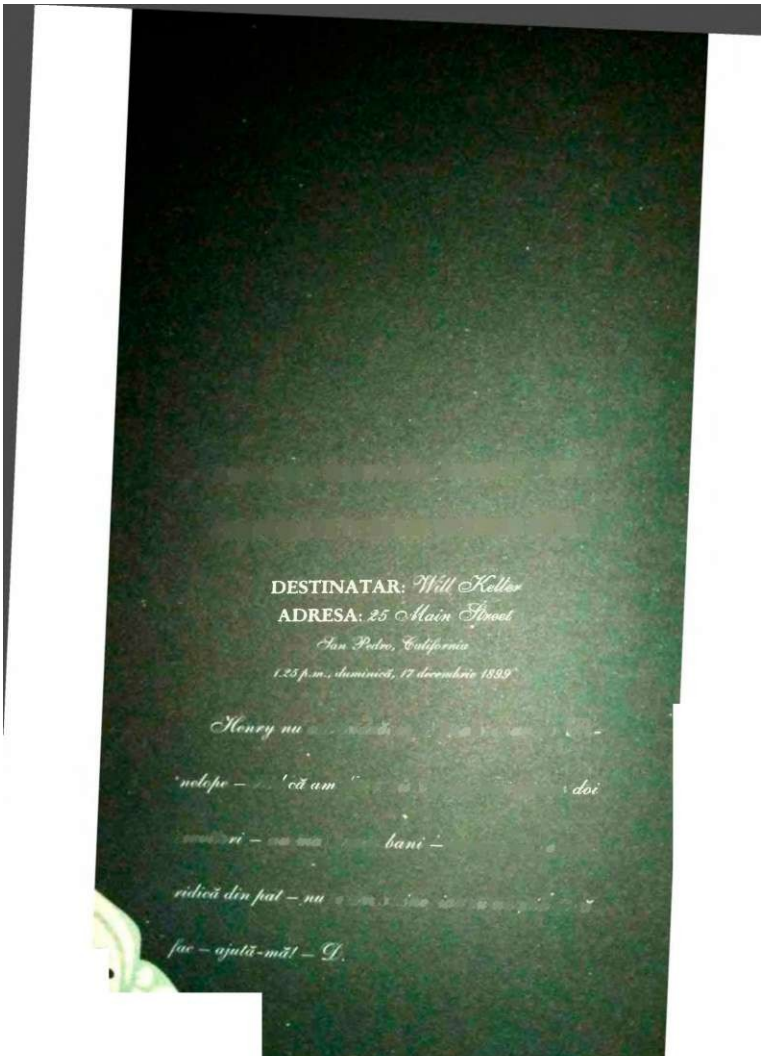
DESTINATAR: Will Keller
ADRESA: 25 Main Street
San Pedro, California
1.25 p.m., duminică, 17 decembrie 1899
Henry nu
'nelope – 'că am
doi
ri – bani –
ridică din pat – nu
fac – ajută-mă! – D.

creţi
iervrYc
|||| Mai a vem
mama nu je mat'
*Je j**/W/E** /*,„<>, ,ar eu **MU J**/iu ce Sa*
MESAJ PRIN TELEGRAFUL TRANSATLANTIC
COMPANIA DE TELEGRAF WESTERN UNION
«iU f>i<?r<îyasA/, /toate </oa f/e¿Pe*
*/o<it rgof\i/<7 — a« mat #ă*tt<r<,*
12

Cina pe care Elizabeth o va pregăti în seara aceea va fi net superioară celei din seara precedentă, când abia s-au atins de fasolea din conservă. În primul rând, se vor delecta cu carne - friptură din cotletele pe care le-a cumpărat în ziua aceea din oraş - cartofi prăjiţi în tigaie şi salată Waldorf. Cumpărase singură aceste bunătăţi cu puţin timp în urmă. Evitase să mai treacă pe la telegraful care devenise la un moment dat destinaţia ei obsesivă.

- Aţi primit vreo scrisoare astăzi, doamnă Keller? au întrebat-o oamenii la magazin.

Credeau că era soţia lui Will, căci aşa le explicase prezenţa ei alături de doi bărbaţi, şi îi cunoşteau ardoarea cu care aştepta veştile pentru ea sau soţul ei. Nu agrea minciuna asta - încălca toate principiile ce-i fuseseră inoculate încă de la o vârstă fragedă, principii potrivit cărora un bărbat şi o femeie nu pot să trăiască împreună dacă nu sunt căsătoriţi - dar era mai bine să lase o asemenea impresie

.s-a trezit zâmbind când a dat la o parte pânza care ţinea loc de uşă şi a intrat în căsuţă - gândindu-se cât a speriat-o perspectiva că va trebui să renunţe la rochiile, bijuteriile şi toate mărunţişurile ei. Acum, pentru că nu le mai avea, nu se mai gândea deloc la ele.

Gândurile au continuat să-i zboare la băiatul pe care îl iubea până când el s-a întors acasă, debordând de fericire, dar şi însufleţit de munca de peste zi. Il însoţea acelaşi miros de sudoare şi săpun, dar şi un iz cu totul nou - cel de sulf, care îi reamintea lui Elizabeth de sârguinţa şi de celelalte calităţi care alcătuiau personalitatea lui Will.

- Lizzy! a strigat-o el.

I-a luat din mână cuţitul cu care curăţa cartofii şi l-a pus pe masă, apoi a luat-o în braţe. După ce a sărutat-o, şi-a adâncit privirea în ochii ei şi şi-a retras buzele, afişând o expresie atât de senină de parcă nici un nor nu le-ar fi putut întuneca fericirea.

A văzut atunci un licăr nou în ochii lui, iar mersul său sprinten i-a reamintit perioada când îşi mărturisiseră, pentru prima oară, că se iubeau. Nu era un joc de copii, în care îşi imaginau că, atunci când vor creşte, se vor căsători, ci cu totul altceva - ceva mult mai palpabil şi mai real. A poruncit atunci construirea unei intrări de serviciu între bucătărie şi şopron prin care se putea strecura nevăzută ca să se întâlnească noaptea cu el. Nici unul dintre ei nu împlinise încă şaisprezece ani şi nu se gândeau la complicaţiile situaţiei lor.

- Unde e Denny?

Ea şi-a rezemat capul de pieptul lui şi a respirat adânc. Will o ţinea strâns în braţe şi s-a întors ca să vadă ce mai era de făcut pentru cină.

- **I -am trimis în oraş sA cumpere utste whisky, a răspuns \\ »11. luatul de pe n\avă o felie de mflr >1 hA^and-o în pir A.**
- Aş ti putut sa l iau eu!
- **O doamnA avicvAr.itA sA cumpere alcool ca orice muncitor vie rând?**
- Nu cred cA oamenii sc conduc aici după asemenea principii, a rAspuns Kli/aheth. ţuguindu-şi lm/ele.
- Ei nu. dar tu da. a spus el. înghiţind mărul şi atingându-i uşor nasul.

De la sosirea ei în California, Eliz.abeth a avut momente când s-a simţit stânjenitA din cauza manierelor ei, la care i se pArea mai greu sA renunţe decât la dorinţa de a avea tot felul de lucruri sau la instinctul de a se cAsAtori cu un bArbat bogat. Dar a avut şi momente ca acestea când Will îi alina freamAtul interior, dându-i de înţeles cA îi era la fel vie dragă cum îi era el ei. A sărutat-o pe frunte, apoi au continuat sA pregătească în tăcere masa festivă la lumina tremurătoare a lămpii.

Atunci şi-a făcut apariţia Denny Planck, spulberând această atmosferă caldă şi tihnită. Elizabeth s-a întors şi l-a primit cu un zâmbet pe buze şi o uşoară înclinare a capului,

gândindu-se - ca în multe alte dăţi - că ar fi putut să fie un băiat chipeş dacă tenul nu ar fi purtat amprentele vărsatului de vânt şi n-ar fi avut urechile prea mari. Era înalt, o caracteristică ce-i mai atenua din defecte, iar ochii căprui îi oglindeau dorinţa de a se lăsa călăuzit de alţii. Era mai solid decât Will şi avea o oarecare greutate în exprimare, dar Will îl plăcea şi avea încredere în el, făcând-o astfel să-l simpatizeze şi ea.

- Miroase bine, a spus el cu un zâmbet pe buze.

- **Denny! i-a răspuns Elizabeth, cu râsetul ci cripta lin. Nici n-am pus încă mâncarea pe foc.**

Will i-a venit în întâmpinare şi i-a pus mâna pe umăr. Elizabeth nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe iubitul ei atât de vesel. întreaga lui ţinută degaja încredere şi relaxare.

- **Atunci arată bine, a răspuns Denny, cu acelaşi zâmbet pe buze. Uite! a continuat el, scoţând sticla înfăşurată în hârtie pe care o ţinea la subraţ. Am cumpărat whisky.**

- Bravo! Will a luat sticla, a scos-o din hârtie şi a aruncat ambalajul în foc. Luând trei borcănele, în care se aflaseră cândva gem şi sardine, a turnat pentru fiecare dintre ei câte un deget din lichidul cafeniu. Le-a dat apoi câte unul lui Elizabeth şi lui Denny, iar pe al lui l-a ridicat în aer, spunând: Pentru succesul nostru!

Au ciocnit şi au băut. La balurile pe care le frecventa la New York, Elizabeth obişnuia să bea numai şampanie, în cantităţi modeste, dar nu pusese niciodată gura pe whisky, iar acum, când l-a gustat, a simţit cum îi arde limba. Dar nu a deranjat-o. Totul făcea parte din această nouă şi uluitoare experienţă pe care o trăia.

- Pentru succesul nostru! a repetat şi Denny, punând pe masă borcănelul. O, Will, a venit ceva pentru tine la poştă! Mi-au spus că doamna Keller - Denny i-a făcut atunci cu ochiul într-o manieră care nu a fost deloc pe placul lui Elizabeth - a uitat probabil să o ia când a trecut prin oraş.

Elizabeth s-a prefăcut preocupată de salata Waldorf, amestecând ingredientele - nuci, mere şi ţelină - într-un castron bleumarin din cositor în timp ce Will a pus borcănelul pe masă. S-a dus să deschidă telegrama galbenă, sigilată, iar ea s-a întors să-l privească în timp ceDenny s-a aşezat la masă şi a luat o mână de alune, pe care şi le-a îndesat apoi în gură. Nu voia să se mai gândească la conţinutul telegramei, dar a descoperit că numai într-acolo îi zburau gândurile, împiedicând-o să se concentreze asupra salatei. După o clipă, Will şi-a ridicat privirea spre ea, afişând pe chip o expresie gravă.

- Liz! a spus el.
- Ce s-a întâmplat?

Will s-a uitat la Denny, care îşi turna încă o porţie de whisky, apoi şi-a întors din nou privirea spre Elizabeth. I-a arătat uşa cu capul, dându-i de înţeles să vină după el.

- Denny, ne întoarcem imediat, bine? Apoi, a adăugat, pe un ton vesel: Ia-o mai încet cu whisky-ul, pentru că în felul ăsta nu o să mai avem cu ce să sărbătorim succesul nostru!

La auzul cuvintelor sale, Denny a izbucnit în râs, iar Elizabeth şi Will au ieşit în întunericul de afară. Au mers un timp în tăcere, îndepărtându-se de lumina palidă din căsuţă. Cât timp Elizabeth a stat înăuntru, soarele portocaliu dispăruse de pe cer, lăsând locul stelelor strălucitoare.

Will a fost cel care a rupt, în cele din urmă, tăcerea.

- Ştiam că aşa se va întâmpla, a început el încet. Dar nu atât de repede.
- Ce scrie în telegramă? a întrebat Elizabeth, în şoaptă, înspăimântată de expresia întipărită pe chipul lui Will.
- E de la Diana. Spune că are nevoie de ajutor şi că mama ta nu se simte bine.

Elizabeth a simţit cum un fior rece îi străbate trupul.

- E grav?

Will a clătinat cu putere din cap.

- Spune doar că este bolnavă, Lizzy. Este foarte lapidară. În plus, ştii foarte bine că sora ta nu are simţul realităţii. Nu avem de unde să ştim ce se întâmplă cu adevărat.

În faţa ochilor lui Elizabeth a apărut atunci imaginea mamei sale - ţintuită la pat de suferinţă. Gândul i-a provocat o durere sfâşietoare, aşa cum nu şi-a imaginat că va simţi vreodată.

- Trebuie să mă duc la ea.

Will a încuviinţat din cap, cu ochi mari şi vigilenţi.

- Atunci voi veni cu tine.

Elizabeth şi-a dus mâna la gură, încercând să nu plângă. Ştia că durerea din piept o va face să izbucnească în lacrimi, dar şi-a spus că ar da dovadă de egoism, că mama ei era oricum prea departe ca să-i vadă suferinţa, iar lacrimile ar oglindi doar propria-i vinovăţie.

- Dar, Will, ce faci cu petrolul?
- Este acolo de mult timp, i-a răspuns el, cu un zâmbet pe buze, luând-o în braţe. Cu o mână a mângâiat-o pe spate, în timp ce cu cealaltă i-a dat la o parte părul de pe

față. Îl vom găsi tot aici când ne vom întoarce. Trenul pleacă din San Pedro mâine după-amiază.

Elizabeth s-a lăsat cu totul în voia lui. Toate temerile legate de familia ei, pe care până acum a reuşit să le ţină la distanţă, s-au întors să-i bântuie nopţile. Se întreba dacă va mai putea să doarmă în seara aceea sau în cele ce vor urma până nu va ajunge din nou la ei. A încercat să nu se gândească la tot ce era mai rău, dar imaginaţia ei bogată, care dădea naştere unor supoziţii îngrijorătoare, o luase deja razna.• • ^^

Dintre toate necazurile care s-au abătut în ultimul timp asupra familiei Holland, nici una nu este mai dureroasă decât zvonul potrivit căruia domnişoara Elizabeth trăieşte captivă în mâinile unor tâlhari periculoşi, soartă pe caze unele doamne o consideră mai cumplită rhîar decât moartea. Fireşte, dacă bandiţii vor cere bani ca răscumpărate, dezamăgirea lor va fi nemăsurată...

- **Din** rubrica .TafasoT, **luni, ÎS** decembrie 1899Cel puţin, arăţi foarte bine, a spus Agnes Jones, aruncându-i ocheade Dianei, care purta o jachetă din catifea în nuanţe de verde-închis.

Era o discuţie lipsită de sens, în opinia Dianei, deoarece înfăţişarea ei nu avea nici o legătură cu subiectul abordat cu puţin timp în urmă - vremea, care era senină şi rece. Dacă nu ar fi fost supărată, ar fi putut să se gândească la faptul că Agnes evita, din politeţe, să vorbească despre obiectele care dispăruseră din salonul familiei Holland sau despre zvonurile tulburătoare care circulau pe seama lui Elizabeth ori despre lipsa focului în şemineuri, în ciuda pojghiţei de gheaţă de pe trotuare.

Îţi mulţumesc, a răspuns Diana, aranjându-şi trufaşă reverele jachetei. Avea mânecile bufante, care se îngustau însă la manşete, era cambrată pe talie,

iar culoarea îi scotea în evidenţă nuanţele roşcate ale buclelor ei castanii. O cumpărase ieri din banii primiţi de la autorul rubricii „Curtezanul vesel" în schimbu

lunor bârfe, şi - deşi până şi o piesă vestimentară prêt-à-porter era **o** extravaganţă pe care cu greu **o** putea justifica - se dovedea extrem de utilă într-o casă **complet** neîncălzită. **îi** conferea, pe de altă parte, un **sentiment** de bine, lucru pe care oaspetele ei nu avea cum să-l înţeleagă. Agnes, îşi spunea Diana, uşor meschină, nu cunoştea noţiunea de eleganţă şi rafinament, apanajul fetelor frumoase. Şi tu arăţi bine, a continuat ea.

Agnes a ridicat modestă din umeri. Purta o rochie de promenadă din şeviot, în nuanţe cafenii, care nu-i venea deloc bine, şi o bonetă care îi acoperea cu totul căpşorul pătrat. Diana a observat aceste mici amănunte fără mustrări de conştiinţă. Agnes era una dintre prietenele lui Elizabeth - o prietenie legată mai mult din milă, deoarece Agnes a avut un debut nefericit în viaţă şi acum era orfană, bazându-se pe o independenţă financiară precară - dar nimeni altcineva din familia Holland nu i-a acordat prea multă importanţă. Dar la câteva săptămâni după dispariţia lui Elizabeth, a insistat - sub pretextul că îşi reamintea astfel de prietena pe care o pierduse - să vină să ia ceaiul în casa familiei Holland, chiar dacă ei renunţaseră la aceste vizite de curtoazie. Chiar înainte ca doamna Holland să se îmbolnăvească, obişnuia să se ascundă prin camerele de la etaj.

- Camera asta nu mai pare la fel fără Elizabeth, a remarcat Agnes

.Şi-a aţintit ochii asupra uşii masive din stejar, a lambriurilor, a ornamentelor îmbrăcate în piele oliv, a scaunelor antice. Spre deosebire de vremurile trecute, încăperea era mult mai sărăcăcios mobilată - acesta era adevărul.

- Nu, nimic nu va mai fi la fel, a răspuns mezina familiei Holland, gesticulând nerăbdătoare.

Fetele îşi terminaseră ceaiul, pe care îl făcuse chiar Diana ca s-o mai scutească pe Claire. Il lăsase prea mult să fiarbă, iar tăria licorii, combinată cu lipsa poftei de mâncare din ultimele zile, i-a generat o stare de nervozitate, motiv pentru care discuţia lor s-a desfăşurat într-o atmosferă ceva mai tensionată decât de obicei.

- Trebuie să plec, a continuat Agnes după o scurtă pauză.

- Da, cred că da.

În prag, Diana a reuşit să afişeze o expresie amabilă, adresându-i invitaţia de a veni din nou în

vizită. Elizabeth ar fi fost încântată, şi-a spus ea, lucru mai mult sau mai puţin adevărat. Apoi s-a întors în holul întunecat şi a privit tava din argint de pe podea - piesa preţioasă de mobiler, pe care tava obişnuia să stea cândva, căzuse şi ea victimă greutăţilor financiare cu care se confrunta în prezent familia Holland. Acolo, se aflau câteva cărţi de vizită. Le-a luat dintr-o vagă curiozitate - la urma urmei, dacă voia să mai facă afaceri cu Barnard, trebuia să acorde mai multă atenţie persoanelor care lăsau cărţi de vizită - şi s-a oprit la cea pe care stătea scris numele lui Teddy Cutting. A întors-o pe partea cealaltă şi a citit următoarele cuvinte

:f / f m,„M„r<f (Aana,

r

r> râu rw tta /'-<//// ^ r//i.i ttrută,

</nr unt aranja/ /o/a/ftrn/ra /atu Htirtf.

'7f / tw/a ia //</ t'aa cu /râ.utra /a ara Mi/i/-*
% y/W,

Diana l-a considerat întotdeauna pe Teddy ca fiind un tip anost - îi plăceau lucrurile terne, lipsite de culoare, la fel ca lui Elizabeth - dar manifesta un interes aparte pentru el, deoarece era prietenul lui Henry. A urcat iute treptele la etaj, ridicându-şi puţin fusta lungă şi neagră ca să nu-i împiedice mersul. A bătut de două ori la uşa mamei sale şi apoi a intrat fără să mai aştepte vreun răspuns. Perdele albe învăluiau baldachinul, iar draperiile grele din creton obturau lumina ferestrelor dinspre nord. Atmosfera sumbră nu a oprit-o pe Diana, care s-a apropiat de pat şi s-a aşezat pe cuvertura albă, matlasată.

N-a irosit nici o clipă, spunând:

- Mamă, mă bucur să aflu că te simţi mai bine.

- Doamna Holland, care îşi odihnea capul pe un maldăr de perne şi îşi ţinea închise pleoapele străbătute de vinişoare albăstrii, a ezitat o clipă înainte de a-i răspunde:Nu mă simt deloc bine. Mi-am făcut griji pentru tine toată noaptea. Unde ai fost ieri-dimineaţă?

- Am ieşit să iau puţin aer, a spus Diana, fără să ezite.

Dacă i-ar fi spus adevărul mamei sale - că i-a trimis
o telegramă surorii ei care era în viaţă - oare i-ar mai fi alinat mâhnirea? se întreba ea.

- După tot ce s-a întâmplat cu Elizabeth, aş fi crezut că vei fi mai cuminte şi nu-mi vei da atâtea motive de îngrijorare.

Ea a deschis ochii şi i-a aruncat Dianei o privire mustrătoare. Fiica ei i-a susţinut-o cât a putut de mult, apoi şi-a dus mâna la faţă ca să-şi aranjeze câteva şuviţe rebele de păr.

- îmi pare rău, mamă, a spus ea fără tragere de inimă. Ce înseamnă cartea asta de vizită de la domnul Cutting?

- A, domnul Cutting... Doamna Holland a închis din nou ochii. Păi, draga mea, de vreme ce domnul Newburg şi domnul Coddington nu par să manifeste nici cel mai mic interes pentru tine, m-am gândit că ar fi bine să te întâlneşti cu unul dintre vechii prieteni ai lui Elizabeth. Domnul Cutting căuta o domnişoară care să-l însoţească la dineul pe care îl organizează sora lui în această seară.

-Cum ai aranjat să...? a început Diana, vădit nedumerită.

În clipa aceea, îi venea greu să creadă că mama ei era bolnavă.

degetele pe braţele lui din mahon, adâncită în gânduri. După un timp, a ajuns la concluzia că nu avea altă şansă decât să-şi aleagă o rochie destul de spectaculoasă ca să-l impresioneze pe Teddy. Acesta va fi scopul ei. Nu doar să-i atragă atenţia lui Teddy - ci să-l captiveze cu frumuseţea ei. Apoi, el i-o va descrie, în termeni generoşi, prietenului său, Henry.

Mulți AU observat deja că decanul de vârstă al celibatarilor din New York, domnul Carey Lewis Longhorn, a venit sâmbătă seară - la deschiderea stagiunii de operă - însoțit de o domnișoară de o frumusețe neasemuită. Unii susțin că ea este cea care va reuși să-l îmblânzească în cele din urmă pe acest burlac etern. Dar numai cu ii cunosc identitatea: Este vorba despre domnișoara

Carolina Broad. moştenitoarea unei averi imense, obţinute în Vest din topirea cuprului, care intenţionează sft ne mai încânte un timp cu prezenţa ci la oraş. Vl *roi* oieri mai multe detalii despre această domnişoară fermecătoare când ea va dori să ni le împAnăşeaacA...

*

Din rubrica «Curtezanul venei" a ziarului *Mere Yo>k fmpmJ.* **luni. IS dccembnr 1f»**

U

Lina ar fi trebuit să ştie că acel prim moment triumfal din viaţa ei va coincide cu spulberarea tuturor viselor sale. De asemenea, dacă numele ei avea să apară vreodată în paginile ziarelor, avea să fie scris greşit. Dacă Will va răsfoi gazetele, era puţin probabil să coreleze numele din ziar cu persoana pe care o cunoscuse cândva. Se născuse printre oamenii obişnuiţi şi devenea aproape o certitudine faptul că avea să moară în aceeaşi lume lipsită de orizont. A mers prea departe, împinsă de dorinţa de a ajunge în înalta societate, şi acum, văzându-şi numele întreg, ***Carolina***, pe primele pagini ale ziarelor, s-a simţit copleşită de îndrăzneala de a-şi fi imaginat un viitor atât de strălucit pentru o persoană menită să dispară în anonimat. Plătise până vineri camera la hotel; după aceea, va începe lunga prăbuşire despre care îi vorbise Diana.

În primul rând, a rămas fără bani. Luase în calcul şi această posibilitate - cheltuise jumătate din ei într-

o perioadă scurtă de timp.
Dar restul i-ar fi ajuns ca să
plece din oraş şi să pornească
spre Vest în căutarea lui Will

.Pl4niii.iT O drămuiască fiecare bănuţ ca ajungă ₘᵤ(întâi la Chicago >i apoi L San Franciaco. Trebuia apoi *m* străbată consta spre unul dintre <ira»cle despre care ¡1 auzise pe Will vorbind, locuri despre care citise, Î4r4 în do ial4, în cărţile sale. Şi sperase c4 î>i va face apariţia într-o manieră grandioasă, în stilul lui Elizabeth Iiolland. Dar toate visurile şi planurile ci se spulberaseră acum brusc.

Asemenea gânduri au ţinut-o trează toată noaptea, iar sufletul i-a fost cuprins de mânie. Căci banii nu s-au evaporai pur şi simplu. Cineva i-a luat. Cineva îi cheltuia deja - probabil pentru un scop mult mai meschin, nicidecum atât de important cum era căutarea dragostei ei. Numele celui care i-a luat nu a apărut - scris corect sau nu - în rubrica „Curtezanul vesel[44] din ediţia de luni.

S-a întrebat, la început, dacă nu cumva jaful a fost orchestrat din umbră de domnul Longhorn. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat - prima ei ieşire la operă i-a oferit şansa să privească spectacolul dintr-o lojă scumpă şi elegantă. Dar era îngrozitor de bogat - acest fapt era incontestabil - de ce şi-ar fi bătut el capul cu bruma ei de avere? Apoi, s-a gândit că autorul ar fi putut să fie Robert, valetul domnului Longhorn, dar Robert i-a aşteptat toată seara în faţa operei. S-a gândit atunci la recepţioner şi la cameriste - la întregul personal invizibil al hotelului - dar s-a oprit acolo. Povestea edulcorată a vieţii ei, pe care le-o prezentase în termeni cât se poate de echivoci, o împiedica să facă o plângere. Mai târziu, cand va fi mai bătrână şi va ajunge la statutul de doamnă, acest raţionament ilogic i se va părea complet pueril. Dar acum ideea de a provoca scandal la hotel era la fel de înspăimântătoare ca şi pierderea banilor.

Dacă ar mai putea să facă rost măcar de jumătate din suma furată, şi-a spus ea, ar pleca imediat după Will. Aceste gânduri nu i-au dat pace toată dimineaţa şi apoi, în jurul prânzului, şi-a amintit că mai avea ceva de vândut.

- Domnişoara Carolina Broad, a anunţat-o majordomul familiei Hayes din colţul unei camere care părea să fie o uriaşă sufragerie.

Lina, zăbovind în spatele lui, a zărit-o pe cea care i-a dat pentru prima oară speranţa unei noi vieţi. Stătea pe o canapea, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz, afişând o expresie vădit nemulţumită. Penelope a

ridicat privirea la auzul numelui vizitatoarei şi şi-a întors, visătoare, capul într-o parte. Poate a remarcat că-şi schimbase numele, s-a gândit Lina, sau poate că nu - era greu de spus.

- V-aş fi prezentat cartea ei de vizită, domnişoară - a continuat majordomul, îngreunând şi mai mult situaţia, şi aşa stânjenitoare, a Linei - dar nu are aşa ceva.

Cu nervii la pământ şi cu inima cât un purice, Lina a străbătut o cameră decorată în stil rococo Louis XV ca să ajungă la stăpâna casei. Deşi o mai întâlnise pe Penelope, vizita ei nu putea fi considerată una de curtoazie. Lina îşi târa picioarele încălţate în botinele din piele cu şiret - un cadou pe care i-l făcuse Tristan când s-au întâlnit a doua oară - pe podeaua neagră din lemn de nuc. I se părea îngrozitor de greu să adopte o ţinută naturală.

Penelope şi-a ridicat privirea spre Lina numai când aceasta a ajuns în faţa ei. Tânăra stăpână a casei mângâia cu degetele ei lungi capul unui căţeluş cu pete albe şi negre.

- Rochia aceasta a lost ***a*** mea.

l ina *A* privii materialul în nuanţe palide de roşu. cu picouri, ţinută pe care o purtase de câteva ori în toamnă. $i-a amintit ce i-a spus Penelope atunci când i-a dăruit-o - fusese una dintre rochiile ei preferate, iar Lina se întreba acum dacă nu cumva cineva de la hotel şi-a dat seama de unde provenea.

Bărbatul solid, cu fruntea feminină şi pielea moale, care citea un ziar pe scaunul de lângă Penelope, trebuia să fie - chiar dacă Lina nu-l văzuse niciodată - acel Buck de care Elizabeth vorbea în termeni nu prea cordiali. El a comentat fără să-şi ridice ochii din paginile ziarului:

- În nici un caz nu-i vine cum îţi venea ţie.

- Aha..., a spus Lina, privindu-şi rochia şi dorindu-şi să nu se fi aflat acolo.

A fost o greşeală - o greşeală pe care ar fi înţeles-o mai devreme dacă nu ar fi fost atât de disperată. Dar *era* disperată, aşa că a mai făcut un pas spre fosta ei „parteneră de afaceri".

- Nu-mi imaginez ce vânt te aduce pe aici, a spus Penelope pe un ton tăios.

- Este neobişnuit, a completat Buck.

Lina s-a făcut roşie la faţă ca vinul de Bordeaux.

- Aş putea să vă vorbesc între patru ochi?

Penelope i-a aruncat o privire de parcă Lina ar fi obligat-o să-şi facă singură patul.

- Tot ce vrei să-i spui domnişoarei Hayes poţi să-mi spui şi mie, a răspuns Buck, punând în sfârşit capăt unei tăceri care a întins la maximum nervii Linei.

Şi-a plimbat privirea de câteva ori de la Buck la Penelope şi s-a hotărât, în cele din urmă, să-şi ducă planul la bun sfârşit.

- M-am gândit că am putea încheia un alt târg.

- Un alt târg? a exclamat Penelope, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Sper că n-ai pomenit nimănui despre asta.

- Fireşte că nu, a răspuns Lina, muşcându-şi buza de jos şi întrebându-se dacă pe chip i se citea disperarea. Dar cred că ce am de spus vi se va părea interesant.

Penelope a adoptat o expresie neutră şi şi-a mişcat uşor cotul - care ieşea în evidenţă prin mâneca strânsă din mătase - pe braţul canapelei.

- S-auzim! Despre ce e vorba?

- Despre familia Holland, a continuat ea cu greutate. Am descoperit asta când mai lucram încă în serviciul lor. Un bărbat - cred că se ocupă de antichităţi şi de lucruri de acest gen - venea la ei acasă şi lua diverse obiecte. Facturile neachitate erau tot mai multe. Aşa am înţeles... eu şi sora mea, Claire... că nu mai au bani. Claire încă lucrează acolo şi de la ea ştiu că au fost nevoiţi să renunţe la aproape tot personalul.

Carolina Broad ai spus că te cheamă? Lina a încuviinţat din cap. Carolina..., a continuat Penelope, cu un uşor zâmbet. Poate că era un semn bun, şi-a spus Lina. Pentru o clipă, s-a simţit mai în largul ei în camera aceea imensă cu oglinzi incrustate cu bronz aurit, cu tablouri vechi şi valoroase şi cu podeaua orbitor de strălucitoare. Vrei să spui că celebra familie Holland a ajuns în pragul sărăciei?ı), ıJȷ, a rdtpiiN* Cai oJina, /Jrnbíiıȷ acum uşor. Sunt absolut *t%uri* de asia

I hitnnt/rult, **ie>i** *aiarA*|ȷ **exclamat Penelope,** cu *chipul* **grav, gesticulând.**

N a întor» t u »paicir la vizitatoarea ei, cx»ict în clipa în *í arc Litu* k-a aplecai *pre ea, dornică să ai Ic cu ce-a greşit. - Dar înainte să luaţi hotărârea asta.,, J'anjiJia J íoJJand a ajuns în pragul sărăciei? a continuat Penelope cu o voce pe care pană şi căţeluşul, care *e *lupta* să şi elibereze coada de sub rochia ei, a consi- cJerat-o puţin cam stridentă. Toată lumea şt *ie asta.* Dacă ai fi venit să-mi spui de ce nu mă iubeşte I lenry Schoon- /naker, alunei poate că,,, dar asta este o ghicitoare al cărei răspuns îi pune în dificultate pe oameni mai inteligenţi ca line. Chiar credeai că o să-mi poţi vinde informaţii vet iii, proastă ce eşti?

Una a rămas cu gura căscată, cuvintele lui Penelope *pârâtul* să aibă impactul unei lovituri. Era într-adevăr proastă.

- încercam doar să vă fiu de ajutor, a îngăimat ea în cele din *urmi.*

- O, nu, nu, a intervenit Buck din umbră. încercai *%i* ne vinzi ceva, draga mea.

Lina se simţea atât de nefericită şi de debusolată, în ***mijlocul acelei camere*** ostile, încât i-a fost recunoscătoare lui ***Penel***ope pentru următoarea ei lovitură.

- Raihmill! a strigai ea. ***Lina*** s-a întors şi l-a văzut pe ***majordom apărând în*** prag. Domnişoara ***Broad*** a nimerit din greţeală la ***noi*** Aşa că poţi s-o conduci afară.

Majordomul a înţeles *foarte* bine aluzia, s-a îndreptat spre fata pierdută cu totul, îmbrăcată într-o rochie

în nuanţe palide de roşu, şi a luat-o de braţ. Lina a plecat fără să protesteze, clătinând din cap tot drumul până la ieşire.

- A fost neplăcut, l-a auzit ea pe Buck spunând în timp ce majordomul o împingea pe holul imens. Şi tocmai când te pregăteai să pleci.

Lina a închis ochii în timp ce majordomul o „conducea" fără prea multă delicateţe spre ieşire. Îi trecuse pragul, copleşită de emoţie şi speranţă ca acum să ajungă din nou aici, dar cu toate speranţele spulberate. Penelope avea dreptate: Lina era o proastă, care nu-şi va găsi niciodată drumul în viaţă.Nu este de mirare, având în vedere popularitatea de care s-a bucurat ca debutantă, că zilele de luni ale doamnei Schoonmaker sunt atât de pline de viaţă. Poţi fi sigur că te vei întâlni atunci cu toţi cei pe care vrei să-i vezi...

Din pagina mondenă a *New York News of the World Gazette,* luni, 18 decembrie 1899

1

*5*A doua doamnă Schoonmaker nu era cunoscută doar pentru mesele organizate în zilele de luni, ci şi pentru colecţia ei de mobilă veche, stil Louis XIV, moştenită în parte de la predecesoarea ei. Isabelle era renumită pentru miniaturile sale, pentru chipul ei mic şi rafinat şi, firește, pentru compania ei exclusivistă. Lydia Vree- wold şi Grace Vanderbilt - care aparţineau aceleiaşi generaţii şi aveau tinereţea şi vivacitatea gazdei lor - stăteau pe o canapea mică, acoperită cu mătase în nuanţe palide de turcoaz, şi vorbeau despre hainele pe care intenţionau să le cumpere de la Paris în primăvara aceea; James De Ford, fratele mai mic al Isabellei, stătea lângă una dintre ferestrele înalte, cu vedere spre Fifth Avenue, şi îl asculta pe pictorul Lispenard Bradley, care glorifica frumuseţea nudurilor. (Un alt aspect pentru care devenise vestită actuala doamnă Schoonmaker era faptul că admitea în cercul ei accesul artiştilor.) Pene- lope Hayes - îmbrăcată impecabil într-o rochie de mătase roz şi coafată astfel încât fruntea albă şi înaltă îi **era acoperită cir un breton negru - >i-a făcut intrarea în scenă printre piesele valoroase de mobilier şi oaspeţii dc înaltă clasă.**

- Draga mea Penelope, arăţi minunat! Te invit la masă, a spus Isabelle, luând-o de braţ şi străbătând împreună covorul de pe podeaua

care susţinea scaune elegante, statui din marmură şi oameni importanţi, ce purtau relaxaţi conversaţii interesante.

Deşi nu avea de gând s-o contrazică pe Isabelle, Pe- nelope s-a mulţumit totuşi să-şi lase sfioasă privirea în pământ şi să murmure un „mulţumesc" timid. A scrutat pe furiş camera - cu chipul aţintit asupra modelelor purpurii ale covoarelor din Hamadan - sperând să-l zărească pe Henry.

- Sărmanul Henry! a continuat Isabelle, citindu-i parcă gândurile lui Penelope. Tatăl lui şi-a vărsat nervii pe el pentru mica diversiune pe care a creat-o la operă. Ce *prostie!* Dar exact de asta aveam cu toţii nevoie în momentul acela, nu-i aşa?

- Da, probabil că ai dreptate, dar nu-mi amintesc despre ce diversiune vorbeşti, a răspuns Penelope, încercând să adopte un ton ceva mai intim. A luat mâna mică şi moale a Isabellei într-a sa şi s-a aplecat, într-un gest familiar, spre femeia mai în vârstă, întrebând-o: Domnul Schoonmaker a fost aspru?

- Da. A ţipat atât de mult la sărmanul Henry când acesta a ajuns acasă, a răspuns Isabelle, pe un ton confidenţial, în timp ce se îndreptau, cu o ţinută regală, spre masa unde se servea ceaiul.

Câţiva oaspeţi au remarcat sosirea lui Penelope, dar Henry, care stătea întins pe o sofa într-un colţ retras, avea întipărită pe chip o expresie mohorâtă şi îşi ţinea ochii aţintiţi spre tavan. Nu o văzuse pe Penelope, lucru care a stârnit mânia acesteia.

- Se teme ca faptele viitoare ale lui Henry să nu arunce o lumină proastă asupra familiei, mai ales acum când campania lui pentru postul de primar a fost primită cu atât entuziasm, a continuat Isabelle, pe acelaşi ton. Dar, firește, succesul se datorează în mare parte compasiunii oamenilor faţă de suferinţa lui Henry provocată de pierderea lui Elizabeth... aşa că este un punct în favoarea lui Schoonmaker - de aceea, nu-l poate pedepsi *prea* mult.

- Nu, probabil că nu.

Au ajuns la masa plină de delicatese şi băuturi răcoritoare, iar Isabelle nu a irosit deloc timpul, ci a pus imediat pe o farfurioară câteva prăjiturele delicioase. Penelope i-a aruncat lui Henry, fără să se mai

sfiască, o privire scrutătoare, pe care el însă nu i-a întors-o. Purta, ca de obicei, smochingul lui negru şi pantaloni comozi, iar în jurul ochilor frumoşi, aproape feminini, avea cearcăne.

Isabelle a turnat ceai pentru amândouă, examinând-o în acest timp pe noua ei prietenă. Şi-a dat la o parte de pe ochi o buclă blondă şi a spus aproape în şoaptă:

- Schoonmaker a fost destul de blând, dacă ne gândim la accesele lui cumplite de furie. Cred că Henry este atât de trist pentru că suferă încă după moartea lui Elizabeth. Doamnele şi-au luat ceşcuţele şi s-au aşezat pe nişte scaune lângă fereastră, lucru care le permitea să profite din plin de lumina după-amiezii; Penelope şi Isabelle au înţeles, tacit, avantajele pe care le presupunea locul acela. Cred că atunci când un bărbat îşi pierde soţia, a continuat Isabelle. nu este o lovitură atât de mare, pentru ci au trăit o bucată de vreme împreună. Dar pierderea unei logodnice seamănă cu un meniu apetisant, care dispare însă înainte de a reuşi să guşti din el...

Penelope a încuviinţat din cap, cu o expresie de compasiune pe chip, deşi era convinsă că Elizabeth nu făcea parte din preferinţele culinare ale lui Henry. Isabelle a oftat şi a înghiţit jumătate din prăjiturică verde şi fragedă, îndreptându-şi privirea spre tavanul boltit.

- Cred că pierderea logodnicei sale l-a maturizat foarte mult pe Henry, a spus Penelope, pe un ton delicat, fără să spună însă adevărul, uitându-se peste marginea ceşcuţei ca să se încredinţeze că subiectul discuţiei lor nu se uita la ele.

- Da, aşa este, deşi Schoonmaker nu este deloc de aceeaşi părere, a spus Isabelle, aplecându-se spre Penelope şi punându-i mâna pe braţ. Il îngrozeşte ideea că Henry ar putea să renunţe oricând la masca tristeţii.

- Dar acest lucru este cât se poate de mercantil, a spus Penelope.

I se părea îngrozitor de greu să nu răbufnească, dar imediat ce cuvintele i-au ieşit de pe buze, s-a întrebat dacă nu cumva comentariul ei ar putea să pară critic la adresa viitoarei sale familii. Nu era uşor să joace rolul Domnişoarei Cumsecade.

-Dar este îngrozitor ce spui. Mai ales că ai fost prietena lui Elizabeth. Isabelle a băgat, cu tristeţe, în gură bucăţica de prăjitură şi a

înghiţit-o. Soarta a fost crudă cu Elizabeth şi cu familia ei, a continuat ea. Ce bine ar fi fost pentru ei dacă *s-ar fi căsătorit* cu Henry! Ai auzit zvonurile care circulă despre situaţia lor?

Penelope a dat din cap cu o expresie gravă, abţi- nându-se cu greu să nu zâmbească. Uitase aproape de tot de vizita jalnică a fostei servitoare a familiei Hol- land, dar şi-a amintit acum de ea cu o oarecare satisfacţie. Nimic nu era mai patetic decât un servitor care îşi trădează stăpânii.

- Ar fi fost extraordinar ca Elizabeth să devină doamna Henry Schoonmaker. Ar fi fost o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, a spus Isabelle, oftând şi punând farfurioara goală pe mica masă din marmură cu soclu arcuit. Apoi, s-a rezemat de spătarul scaunului şi s-a întors cu faţa spre Penelope. Obrajii au căpătat o culoare adolescentină, iar în ochi, în locul îngrijorării afişate mai devreme, i-a apărut un licăr maliţios. Ştii ce se spune - nu-i aşa? - că viaţa unei doamne începe abia după căsătorie. Habar nu am avut cât de adevărată este această teorie decât abia *după* ce m-am căsătorit.

într-adevăr? a întrebat Penelope, cu acelaşi licăr răutăcios în ochi. întotdeauna a compătimit-o pe Isabelle, care părea o fată plină de viaţă şi care a avut, ca debutantă, mulţi pretendenţi - printre care, credea Penelope, şi fratele ei, Grayson - pentru ca, în final, să se căsătorească cu un bărbat bătrân, autoritar şi lipsit de umor. Se bucura să afle că nu era chiar atât de rău să fii doamna William Schoonmaker. Dar mă tem că mariajul înseamnă să te supui voinţei soţului şi *asta* nu mi se pare prea nostim

- .O, *nu*, nu trebuie să gândeşti aşa, draga mea. După ce te căsătoreşti, nimeni nu te mai bănuieşte de nimic, a spus Isabelle, făcându-i cu ochiul şi apoi privind-o scrutător şi în tăcere pe Penelope. Fata se simţea examinată din cap până în picioare, lucru pe care de obicei îl făcea ea. Părea că Isabelle încerca să-i sondeze adâncurile sufletului. Ştii..., a continuat ea, întotdeauna am considerat că Elizabeth ar fi făcut cinste titlului de doamnă Henry Schoonmaker... dar nu pe ea aş fi ales-o ca noră.

Penelope nu şi-a putut reţine un zâmbet la auzul acestei replici. Şi-a întors privirea într-o parte, ca să nu pară prea nerăbdătoare, şi şi-a odihnit degetele palide pe fleuronul din stejar al scaunului ei.

- Ce noră ai fi preferat?
- A..., a spus Isabelle, mişcându-se gânditoare pe scaun. Una care să nu fie atât de... *bună*, probabil. Elizabeth ar fi fost mai catolică decât papa şi m-ar fi certat dacă i-aş fi răspuns necuviincios unui boşorog plictisitor, nu crezi? Penelope a dat din cap, poate prea repede. Nu trebuie să-i vorbim de rău pe morţi, a continuat gazda ei. Dar cineva care să semene puţin... puţin cu tine ar aduce un aer proaspăt în familia Schoonmaker şi asta mi-ar plăcea foarte mult. Cele două femei s-au uitat una la cealaltă, înţelegându-se din priviri. Acum spune-mi ce mai face fratele tău! Îi simţim lipsa aici la New York...
- Grayson?

Penelope a zâmbit şi s-a supus, oferindu-i amfitrioanei sale cât mai multe informaţii despre fratele ei mai mare, care era în străinătate de câţiva ani, unde se ocupa de afacerile familiei. Cele două doamne au continuat să discute în termeni cordiali, în timp ce rochiile lor lungi din mătase măturau podeaua, până la apariţia majordo-

mului, care l-a anunţat pe Teddy Cutting. Atunci

,Isabelle şi Penelope şi-au ridicat privirile şi l-au urmărit cu vădit interes cum a străbătut camera, îndreptându-se spre colţul unde stătea Henry şi a început să vorbească cu el pe un ton şoptit, firi să se aşeze.

- Ce nepoliticos din partea domnului Cutting să nu ie salute! a murmurat Penelope.

- Sunt de acord cu tine, a răspuns Isabelle, fără să pară deloc jignită, deşi trebuie şi recunoaştem că asta e şi casa lui Henry.

Între timp, Henry se ridicase în picioare; era evident ci stabiliseri ceva.

- Domnule Cutting! l-a strigat Isabelle. Toati lumea din cameri şi-a întors privirea, lucru care însi a lăsat-o cu totul indiferentă pe gazda lor. I-a luat din nou mâna lui Penelope, de parcă făcuse asta de dragul ei. Nu cred ci ai de gând şi pleci fără şi mi saluţi.

Oaspeţii şi-au îndreptat acum atenţia spre cele doui scaune de lângă fereastră; Penelope s-a aplecat puţin pentru ca lumina soarelui să-i scoati şi mai mult în evidenţi frumuseţea. L-a vizut pe Teddv încremenind pe loc şi aranjându-şi stânjenit haina, care oricum îi stitea bine. Ticerea s-a prelungit, iar Teddy s-a uitat la Henry, întrebându-l parcă din priviri ce să facă. Dar Henry - spre dezamăgirea şi furia tacită a lui Penelope - a închis ochii nerăbdător şi s-a îndreptat spre uşa din stejar, bogat ornamentată.

Penelope abia l-a zărit pe Teddy, care s-a îndreptat, stânjenit, spre gazda lui, salutând-o şi sărutându-i mâna.

Vă cer iertare pentru că nu am venit imediat la dumneavoastră, doamnă Schoonmaker, a spus el, cu o privire sinceră.Dacă Penelope nu ar fi fost atât de contrariata de indiferenţa vădită cu care o trata Henry, s-ar fi întrebat de ce îl privea Isabelle pe Teddy, un individ atât de plictisitor, cu ochi atât de vioi şi de fluşturatici. Poate că la asta s-a referit când a spus că femeile căsătorite au pane de mai multă distracţie. Dar atitudinea misterioasă şi rece pe care o afişa Henry faţă de ea o tulbura pe Penelope.

- **Domnişoară Hayes, a spus Teddy, mă bucur să vă revăd.**
- Bună, Teddy, a răspuns Penelope, întinzându-i mâna ca să-i simtă atingerea buzelor prin ţesătura mănuşii. Unde a plecat prietenul tău?
- Henry? Ne ducem în parc să participăm la o cursă de cai şi Henry a acceptat să ne însoţească. S-a dus la grajduri ca să le dea instrucţiuni vizitiilor.

Penelope a schiţat un zâmbet în timp ce Teddy a făcut schimb de amabilităţi cu doamna Schoonmaker. Apoi şi-a luat la revedere, spulberându-i speranţele lui Penelope de a-l mai vedea pe Henry în ziua aceea.

- Vezi? a spus Isabelle, luându-i din nou mâna într-a sa. Henry este atât de distrus de dispariţia lui Elizabeth încât nu mai ţine seama nici de bunele maniere.

înainte, Penelope nu ar fi atribuit morţii lui Elizabeth comportamentul inexplicabil al lui Henry; acum însă a început să se întrebe dacă nu cumva acesta era adevăratul motiv. După cum reieşea din glasul şi din ocheadele pe care Isabelle i le arunca lui Penelope, a

(

- Vă simţiţi bine, domnişoară Holland?

Diana şi-a ridicat capul de pe canapeaua în culorile stridiei, pe care stătea, şi i-a întâlnit privirea lui Teddy Cutting. îşi odihnea cotul pe una dintre cele trei muchii din mahon ale spătarului arcuit, iar pielea ei albă ca laptele strălucea în lumina roşiatică a veiozei din apropiere. Pereţii camerei erau zugrăviţi în nuanţe de vişiniu-închis, iar atmosfera caldă şi plăcută te îmbia la somn, mai ales după o masă îmbelşugată. Diana, îmbrăcată într-o rochie din şifon de culoarea fildeşului, părea să răspândească lumină în camera întunecată. Rochia, plisată, avea - în faţă şi la spate - două decolteuri în formă de V, iar fusta i se revărsa generoasă pe canapea. Arăta minunat, lucru pe care îl observaseră toţi oaspeţii de la mica petrecere din casa familiei Ralph Darroll, dar ştia că acest mic amănunt îi era total indiferent lui Teddy. Vorbise numai despre sora lui pe tot parcursul mesei.

Foarte bine, a răspuns ea, cu un zâmbet seducător; nu renunţase la speranţa de a-i captiva atenţia celui pe care îl considera reprezentantul lui Henry

.Pirea şi risuceasci singuri cutitul în rană.

_ Xii bucur. Pot şi mă asez lingi dumneavoastră?

_ Diana se simţea chiar recunoscătoare pentru compania lui Teddv. Desi prezenta lui nu avea cono- tatii romantice pentru ea, a descoperit în seara aceea ci nu-i era cu totul indiferent. În ochii săi sinceri şi cenuşii se citeau o tristeţe adâncă şi un sentiment de vinovăţie provocat de norocul absurd pe care zeii i l-au hărăzit. Diana nu-i împărtăşea însă sentimentul - ea se considera urmărită de ghinion - dar i se părea interesantă concepţia lui Teddy. Casa surorii tale este foarte frumoasă, a continuat ea.

Florence Cutting, sora mai mare a lui Teddy, devenise doamna Darroll doar cu o luna în urmă. Ea stătea de vorbă, lângă semineu, cu un bărbat care nu era soţul ei; părea şi mai corpolentă decât în ziua nunţii ei.

- Această conversaţie nu este caracteristică Dianei Holland pe care o cunosc eu, a spus Teddy, zâmbind. Dar sunt de acord, este o casă foarte frumoasă. I-a aparţinut unchiului meu, care le-a făcut-o cadou de nuntă, cu mobilă cu tot, aşa că doamna Darroll nu are nici un merit în această privinţă.

- Dar i-a conferit amprenta sa, fără îndoială. E frumoasă - în ciuda *surprizei* pe care încearcă s-o ascundă sub rochia jacquard. Cred că vei deveni unchi peste jumătate de an, nu-i aşa?

- A, aceasta e Diana pe care mi-o amintesc eu, a răspuns Teddv, ascunzându-şi zâmbetul în paharul din care a luat o înghiţitură. Dar nu pot să confirm această supoziţie.

- Spune-mi atunci ce face Henry!

Durerea şi plăcerea de a-i rosti numele erau aproape la fel de intense.

Zâmbetul a dispărut de pe chipul lui Teddy; el a privit-o cu aceeaşi îngrijorare pe care a arătat-o şi atunci când au vorbit, la masă, despre suferinţa mamei ei. O veioză cu abajur de porţelan, pictat manual, îi lu mina părul blond, aruncându-i umbre pe faţă.

- Ne-am întâlnit în după-amiaza asta.
- Şi se simte bine?
- Nu pare prea fericit, a răspuns Teddy, încordat.
- Vrei să spui că suferă mai mult decât mine din cauza dispariţiei surorii mele?
- Suferă foarte mult, a spus Teddy, privind-o o clipă şi apoi întorcându-şi capul în altă pane. Deşi nu cred că durerea lui se poate compara cu a ta.
- Nu. Diana a ezitat şi şi-a pus mâinile în poală. A hotărât să-i pună toate întrebările care îi treceau prin minte atât timp cât cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Teddy să nu-i răspundă. Cu toate acestea, a trebuit să-şi inima în dinţi ca să întrebe cu o voce aproape pierdută: Ce făcea?
- Am participat la o cursă de cai în parc. Am câştigat, lucru foarte rar, ceea ce m-a făcut să cred că se gândea la altceva. Teddy îşi ţinea ochii aţintiţi asupra băuturii sale şi îi relata faptele pe un ton plat, lipsit de expresie. înainte de asta, ne-

Diana a încuviinţat din cap, încercând să nu se simtă dezamăgită de faptul că Henry nu vorbea despre ea.- Teddy, ştiu atât de puţine lucruri despre tine..., **a** continuat ea, adunându-şi toate puterile ca să schiţeze un zâmbet curajos şi să aducă în discuţie un subiect care - spera ea - o va scuti de efortul de a mai vorbi.

Teddy i-a întors zâmbetul şi a continuat apoi să vorbească despre poeziile pe care le citea la Columbia Col- lege, universitate pe care o absolvise în primăvară, şi despre planurile lui de a deveni avocat şi de a-şi câştiga singur existenţa, chiar dacă într-o zi avea să moştenească averea fabuloasă a tatălui său. Diana îl asculta doar pe jumătate, dând uneori din cap. îi privea pe domnii îmbrăcaţi în frac intrând şi ieşind din cameră şi salu- tându-le pe doamnele care se înroşeau până în vârful urechilor pe scaunele lor cu spătar înalt.

Diana îl lăsa pe Teddy să vorbească, răspunzând monosilabic comentariilor lui şi asta numai atunci când era necesar. Orice răspuns mai elaborat i-ar fi trădat slăbi- ciunea şi freamătul ce-i sfâşia sufletul. Se temea că bărbia va începe în orice clipă să-i tremure ca unei fetiţe neajutorate. Fusese naivă - o ştia prea bine acum. Crezuse că dragostea lui Henry era numai a ei şi nu trebuia să depună nici un efort ca s-o păstreze când, de fapt, toate fetele nemăritate se mişcau, cu abilitate şi fără scrupule, pe tabla de şah din Manhattan ca să-l prindă în mrejele lor. Iar una dintre acestea era Penelope Hayes, regina partidei de şah, despre care sora ei o sfătuise să nu o scape niciodată din ochi.

A? ᴀ răspândi »ronuri despre posibila existenţă a lui Flirabeth Holland pe acest pământ le spunem că ar i act iresponsabil din pan ea noastră să le negfrm cu .nemenţă. La urma urmei, cadavrul ei nu a fost găsit până acum. Poate că accidentul ei de trăsură a fost înscenai de nişte răufăcători - care s-ar putea să fi intenţionat s-o răpească şi pe domnişoara Hayes, dar au mai reuşii să-şi ducă planul la bun sfârşit. S-ar :ea ca ace>ua s-o fi scos din apă imediat după căderea ei şi s-o ţină acum captivă într-un star îndepărtat din ţară sau tntr-un loc mai puţin vizitat din oraşul nostru supraaglomerat...

m

of

1899

S-au trezit în mijlocul pustietăţii - era un teren petrolier - care putea la fel de bine să întruchipeze pustietatea - dar spre sfârşitul zilei, Elizabeth şi Will se îndreptau deja spre San Francisco cu un vagon de clasa întâi. Au ajuns cu întârziere la gara din San Pedro şi pentru o clipă, Elizabeth renunţase la speranţa că bătăile inimii ei se vor domoli vreodată. A fost ideea lui Will să călătorească la clasa întâi. Era o extravaganţă pe care nu ştia dacă şi-o puteau permite - cât le vor ajunge economiile lui? Dar aceasta era modalitatea - susţinuse el - prin care sărbătoreau iminenta schimbare din viaţa lor. Elizabeth ar fi putut să protesteze cu mai multă vehemenţă, dar gândurile îi erau în altă pane.

- Unde crezi că vom fi mâine? a întrebat-o Will, luându-i mâna, în timp ce trenul îi puna prin inima Californiei.

- Nu ştiu.

Afară, soarele apunea. Elizabeth şi-a rezemat capul de canapeaua moale, îmbrăcată în catifea roşie, şi şi-a mutat privirea de la peisajul care i se derula rapid prin faţa ochilor la Will. Pe uşă era scris ELIZABETH ŞI WILL KELLER - promovaseră în continuare imaginea

SUSPICIUNI **1G5**

CL^

unui cuplu căsătorit ca să poată să împartă cuşeta fără să stârnească suspiciuni. După ce şi-au ocupat locurile, i-a cerut iertare, promiţându-i că nu o va mai obliga să mintă cu privire la un lucru atât de important.

- Am dormit tot drumul data trecută, a spus Will. Ea s-a înfiorat gândindu-se la frământările sufleteşti care i-au tulburat somnul în timpul acelei călătorii, deşi vocea lui părea veselă. Era îngrijorat în privinţa ei, o vedea prea bine - în ochi i se oglindeau neliniştea şi încordarea. De data asta, vreau să văd locurile pe unde trecem, a adăugat el.

Elizabeth şi-a ascuns mâna într-a lui şi a încercat să zâmbească. Pentru prima oară de când au plecat din New York, purtau amândoi mantouri - în ciuda căldurii din vagoane - pentru că astfel păreau mai eleganţi. Se simţea puţin stânjenită pentru că era bronzată şi modest îmbrăcată, făcând notă discordantă cu ţinutele celorlalţi călători, dar spera, cel puţin, că aceştia se distingeau doar prin bogăţie, nu şi prin rafinament sau clasă socială. Cu toate acestea, Elizabeth ar fi făcut orice să ascundă amprenta timpului de pe rochia ei de bumbac în dungi. În cazul lui Will, petele negre de pe pantalonii din serj păreau să trezească admiraţia celor din jur la fel de mult ca şi haina lui cafenie.

Trei candelabre luminau vagonul, iar podeaua era acoperită cu un covor. Se îndreptau spre New York, călătorind într-o atmosferă caldă şi înmiresmată; cu toate acestea, gândurile nu-i dădeau pace lui Elizabeth.

- Vom ajunge în curând la ei, i-a spus Will, pe un ton blând, de parcă i-ar fi simţit freamătul lăuntric.

Elizabeth a încuviinţat şi şi-a rezemat capul de umărul lui. Will avea dreptate, dar asta nu i-a alinat deloc zbuciumul din suflet, deoarece întrebarea care i-a tulburat somnul cu o noapte în urmă nu se referea la răstimpul în care îşi va revedea familia, ci la ajutorul pe care trebuia să li-l acorde odată ce va fi ajuns acasă.

Will susţinea că stăteau pe o mină de aur, iar ea \\ credea, dar ştia că era nevoie de timp şi muncă asiduă ca să transforme această mină de aur în bani gheaţă. Şi familia ei avea nevoie de bani acum. Elizaheth avea ceva ce se putea transforma în bani, deşi nu se putea gândi la asta fără să simtă pe frunte broboane de sudoare. Era vorba de inelul de logodnă pe care i-l dăruise Henry Schoonmaker, un inel din aur cu diamant de la Tiffany.

îl ţinea în buzunar, înfăşurat într-o hârtie satinată, apoi într-o foaie de ziar şi în final, într-o bucată de pânză. Nu i-a spus încă lui Will că îl luase cu ea de la New York. Era un simbol al trădărilor ei din trecut, la care nu-i plăcea să se gândească. Dar cu ajutorul lui, putea să dăruiască un dram de bunăstare familiei ei - putea să plătească doctorul sau putea să-i cumpere Dia- nei o rochie frumoasă - dăduse deja dovadă de prea mult egoism. Se va simţi mai bine, şi-a spus în sinea ei, în clipa în care îl va transforma în bani gheaţă.

îşi concepuse deja şi un plan - ştia că trenul avea să staţioneze câteva ore în Oakland ca să ia noi pasageri şi ca să încarce marfă. Denny i-a spus la un moment dat că în apropierea gării erau case de amanet. Va coborî din tren, sub un anumit pretext, şi îşi va duce planul la bun sfârşit.

- Dacă mai afişezi chipul ăsta mohorât, a spus Will, întrerupându-i şirul gândurilor, cred că o să încep să plâng.

Ea s-a rezemat de umărul lui şi i-a promis că va încerca să adopte o mină mai veselă. îşi simţea pleoapele grele şi nu s-a mai împotrivit somnului. S-a lăsat în voia mişcării legănate a trenului şi a reuşit - fie şi pentru scurt timp - să uite de problemele familiei sale. înainte de a aţipi, şi-a spus că va reuşi să-şi ducă planul la bun sfârşit. Va fi uşor şi astfel îi va recompensa pe cei apropiaţi ei pentru toată suferinţa pe care le-o pricinuise.• • • •
• • • •

Toată **lumea cunoaşte o iată care şi-a început fru- ^ mos debutul în societate, dar $i-a compromis apoi vii- ^ ^ toijl, petrecând prea mult timp singură în compania domnilor sau încălcând** *hotarele* sferei **în care au voie să păşească tinerele noastre nimfe...** *Dacă vrea. să* **nu fie exclusă din societate, trebuie să** *aibă* **foarte multă grijă pe ce străzi merge şi în ce case este invitată.**

- **DOAMNA L AM. BRECKINRIDGE,** ***Regulile comportamentului în certurile mondene***Unde vă duceţi?

Diana s-a întors încet de la uşă şi a scrutat cu privirea holul întunecat. A simţit o uşoară mustrare de conştiinţă când a văzut-o pe Claire venind spre ea, îmbrăcată în rochia ei simplă şi neagră. Claire era prietena ei - poate cea mai bună prietenă, ar fi putut să spună uneori. Servitoarea părea obosită şi puţin îngrijorată şi - deşi Diana ar fi preferat să nu fie nici una, nici alta - sentimentul de vinovăţie pe care îl simţea se baza pe faptul că avea să-i spună o minciună.

- Să iau o gură de aer, a răspuns Diana, încercând să pară cât mai naturală cu putinţă.
- Dar este foarte frig afară şi - după cum arată cerul - s-ar putea să cadă grindină şi...
- Atunci, o să-mi iau umbrela, a spus Diana, scrutând chipul frumos al lui Claire, încadrat de un păr roşcat, şi adoptând ţinuta unei persoane inabordabile.

Nu pot să fac focul când vă întoarceţi, pentru că nu avem lemne, şi dacă s-ar întâmpla să răciţi..

.Aşadar, mama ei nu i-a dat bani lui Claire pentru lemne.

-Draga mea Claire, a spus Diana, dând drumul clanţei din alamă şi îndreptându-se spre prietena ei. I-a luat mâna într-a sa şi a sărutat-o pe obraji. Comandă lemne!

- Dar au spus că nu mai acceptă nici o amânare a achitării facturilor şi că...

-Spune-le că vom plăti când vor face livrarea! Când mă întorc, vom avea banii pentru ele...

A zâmbit, a sărutat-o pe fată pe frunte şi a ieşit în grabă pe uşă, coborând în fugă treptele din piatră.

- Dar ar trebui să vă îmbrăcaţi cu o haină mai călduroasă, a auzit-o ea pe Claire strigând în timp ce se îndepărta.

Diana nu şi-a mai întors privirea, deşi i-a dat dreptate prietenei ei. Nori cenuşii se adunau ameninţători pe cer şi nu-şi luase umbrela, aşa cum promisese. Mai aveau haine acasă, firește. Mama ei nu le vânduse încă şi garderoba. Dar Diana avea o anumită misiune şi trebuia să adopte o anumită ţinută. Purta jacheta din catifea

verde, care îi venea atât de bine, şi o fustă lungă, dintr-un material cadrilat, cu nasturi negri, care se încheiau la şolduri. Mergea cu pas hotărât, lucru care i-ar fi adus dezaprobarea doamnelor din înalta societate dacă i-ar fi cunoscut destinaţia: *Davis Barnard, 155 East Sixteenth Street, etajul trei* - aceasta era adresa pe care şi-o tot repeta în minte. Vântul era tăios şi rece, dar abia dacă îi acorda atenţie. Fusta îi flutura în spate în timp ce mergea.

Clădirea de locuinţe avea patru etaje, o faţadă cafenie şi două ferestre la fiecare cat. Nu a primit nici un răspuns la început şi, în timp ce aştepta pe caldarâmul rece, a simţit cum frigul îi pătrunde în oase. Adresa nu avusese nici o semnificaţie pentru ea cu câteva zile în urmă, dar acum, stând în faţa clădirii, s-a gândit la conoţiile pe care le avea probabil pentru alţii. Căci doamnele care treceau pe acolo, cu căciulile îndesate pe cap şi cu rochiile lor simple, cunoşteau foarte bine tainele străzii East Sixteenth, numărul 155. Gândul a făcut-o să se simtă uşor stânjenită şi s-a înfofolit şi mai bine în jacheta verde, încercând parcă să-şi ascundă identitatea. Elizabeth s-ar fi gândit la posibilitatea că cineva ar fi putut s-o recunoască. Elizabeth ar fi luat în calcul şi această variantă, în loc să treacă, nechibzuită, la acţiune.

- Hei, tu de acolo!

Diana şi-a lungit gâtul şi s-a uitat în sus. Îşi ţinea cu mâna pălăria cu boruri şi calotă din pai şi privea cu ochii mijiţi - printre razele palide de lumină - capul lui Davis Barnard, care se ivise la o fereastră de la etajul al treilea.

- A, domnişoară Truscott! a strigat el.

S-a rotit, privind în jur, dar nici o altă fată nu părea interesată de fereastra aceea.

- Cu *dumneavoastră* vorbesc! a continuat domnul Barnard, pe un ton uşor precaut.

- Aha, a spus Diana, ridicându-şi din nou privirea spre fereastra de la etajul al treilea. Voiam să urc, a adăugat ea simplu.

- Desigur.

Câteva secunde mai târziu, s-a auzit o cheie, apoi uşa s-a deschis, iar Diana a urcat treptele

spre micul apartament locuit de autorul paginii mondene a ziarului *Imperial*

18

- .Domnişoară Holland, a spus domnul Barnard, invitând-o înăuntru, ce îndrăzneaţă sunteţi!

- Dacă m-aţi fi considerat o mironosiţă, mă îndoiesc că m-aţi fi abordat, a răspuns Diana, îndesându-şi mâinile în buzunarele fustei şi uitându-se de jur împrejur. A scrutat cu privirea camera lunguianţă şi îngustă şi a observat că zugrăveala albastră a zidurilor purta amprenta timpului; pe pereţi atârnau gravuri înrămate, iar podeaua era acoperită cu mai multe covoraşe. Un bol din sticlă şlefuită pentru punch trona pe birou; pe masă, se aflau claie peste grămadă hârtii, agende şi cărţi, iar patul părea să fi preluat o parte din rolul biroului, cu excepţia câtorva perne, care îi sugerau adevărata menire. Aşa arată, aşadar, un „apartament de burlac", a continuat ea.

- Da, sunt *ne plus ultra* în materie de burlăcie. Diana s-a înroşit până în vârful urechilor auzind o expresie pe care nu o înţelegea.

- Ce înseamnă asta?

Davis s-a mulţumit doar să zâmbească, deşi îi venea să râdă cu poftă.

- înseamnă că mi-am luat diploma în burlăcie.

- într-adevăr? a răspuns Diana sec.

S-a îndreptat spre masă şi şi-a plimbat degetele pe un vraf de cărţi.

- N-am spus că sunt *ne plus ultra* în materie de des- frânare. Doar în materie de burlăcie, iar camera mea stă mărturie în acest sens.

Diana a încuviinţat din cap, înţelegătoare, fără să afişeze însă o atitudine prea prietenoasă, şi s-a apropiat de şemineul în care ardea un foc vesel. Acesta era

Í|R<OMF *i* **ÍJ** o |*h ifi* ||*t Af ttiituiM ti* hox, *úrmit pr? i* uin < i/Miuliţele de *< ,tíu nitt,* Vreţi luţlr í AÍcáf V,1 roκ,

- Nu m-am gândit niciodată că una din domnişoarele Holland are să-mi facă o vizită acasă.

Diana a ridicat, evaziv, din umeri şi a luat o înghiţitură din cafeaua înnobilată cu whisky. Apoi, privirile li s-au întâlnit şi, descătuşându-şi baierele sufletului, a spus zâmbind:

- E cea mai bună cafea pe care băut-o vreodată. Dar n-am venit să vorbim despre mine, a adăugat ea pe un ton vesel. Am venit să vă vând ceva.

- Da? a spus Davis, ridicând din sprâncenele sale bogate, înainte de a da cafeaua pe gât. A pus apoi ceşcuţa goală pe marginea mesei pline şi şi-a încrucişat mâinile pe genunchi. Despre ce e vorba?

- Ei, bine - a început Diana, schimbându-şi poziţia picioarelor şi aţintindu-şi ochii căprui spre tavan - dacă aş fi scriitoare, aş spune cam aşa: „Proaspăta doamnă Ralph Darroll a organizat un dineu intim în noua ei casă din Madison Avenue, un dar de nuntă primit luna trecută de la unchiul ei. Se observă deja că poartă rochii în stil *imperial."*

- înţeleg ce vreţi să spuneţi, a răspuns Davis, ezitând uşor şi împreunându-şi degetele ca să-şi poată rezema bărbia în ele. Dar este o formulare prea subtilă pentru cititorul de rând, nu credeţi?

Replica lui a deranjat-o puţin, căci Diana şi-a repetat textul toată dimineaţă, dar - fără să se lase intimidată

-Şl a înfipt degetele ¡11 coapse, a eliminat acrul din plămâni şi a încercat o altă variantă:

- Atunci poate ar fi bine să adăugaţi următorul comentariu: „Oare asta se datorează aceluiaşi motiv pentru care împărăteasa Josephine prefera stilul respectiv? Atunci, în mai puţin de jumătate de an, vom avea un Ralphjr."

- *Foarte bine*, domnişoară Di. Văd că sunteţi o admiratoare a articolelor mele.

Complimentul a făcut-o pe Diana să zâmbească fericită, dar a preferat să ignore cea de a doua parte. A privit pe cămin la vechea fotografie de familie, obţinută prin daghereotipie, iar ochii i-au căzut apoi pe un volum de poezii legat în pergament care se afla pe marginea mesei de lângă ea.

- Voi introduce informaţia în articolele de săptămâna asta, i-a spus Davis. Diana şi-a întors privirea spre gazda ei. Nu ştia de ce vestea asta îi făcea atâta plăcere, dar s-a trezit bătând din palme ca o fetiţă fericită. Vă ofer aceeaşi sumă, a continuat Davis, cu ochii lui negri, pătrunzători. Dar aş putea să o dublez.

- Cum? a întrebat Diana, lăsându-şi mâinile în jos şi încercând să adopte ţinuta unei persoane pe cale să încheie o afacere serioasă.

- Cititorii rubricii „Curtezanul vesel" sunt întotdeauna dornici să afle ce face familia Holland şi, cu siguranţă, ar vrea să ştie ce căuta domnişoara Diana Holland la dineul organizat de familia Ralph Darroll, când - dacă ţinem cont de rigorile sociale - ar fi trebuit să stea acasă, plângând încă pierderea surorii sale, sau să
aibă grijă de mama ei, despre care toati lumea spune ci nu se simte bine...

deloc o neştiutoare. Cândva, nutrise sentimentul că viau îi oferise destulă experienţă, ca apoi să descopere ci era la fel de naivă ca întotdeauna. Acum însă viepâsise un anumit hotar, era sigură de asta.

- Cred că acesta ar fi un subiect interesant, domnule BarnarcL a spus ea, întorcându-se cu spatele spre fereastra şi rezemindu-se de pervaz. Dacă îmi mai turnaţi □mm din cafeaua dumneavoastră fermecată, vă voi ajuta să conceperi articolul.

Davis i-a dăruit zâmbetul lui onctuos şi s-a întors spre birou.

Diina a scrutat cu privirea camera caldă şi lun- care întruchipa îdeea ei de mansardă literari, şi **i oizâi muiiumitâ-**

- As începe cam asa: „încântătoarea domnişoară Diaria Holiand a fost surprinsă

purtând o conversaţie

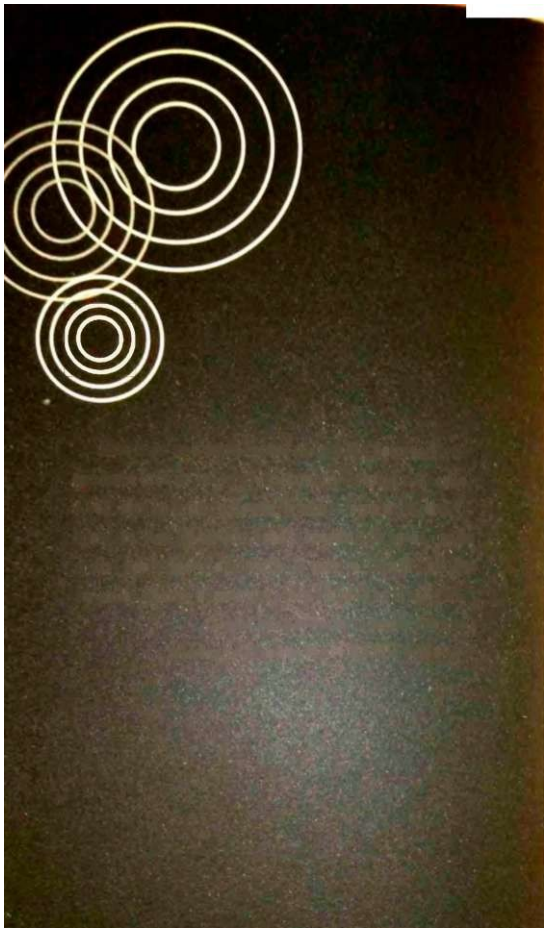

Este bine cunoscut faptul că la toate petrecerile organizate încă de la începutul omenirii, locul oaspeţilor a fost ales în funcţie de sex: bărbat, femeie, bărbat, femeie etc. Aşa stă scris în firea lucrurilor; de aceea, foarte multe gazde fericite îşi atribuie meritul de a fi stimulat anumite alianţe romantice, care altfel le-ar fi eclipsat.

Ghidul bunelor maniere pentru doamnele din înalta societate, VAN KAMP, ediţia 1899

L9

- Ai observat vreo diferenţă? i-a şoptit Isabelle lui Penelope, care srătea lângă ea la masa lungă a familiei Schoon- maker. exact când li se servea friptura de căprioară udată cu vin de Porto. Purta o rochie din tul în nuanţe de gal- ben-pal, cu dantelă tricotată, care i se revărsa pe umeri şi amenința - atunci când se apleca spre Penelope să-i şoptească ceva cu glasul ei adolescentin - să-i intre în farfuria cu cartofi parizieni. Am încălcat vreo regulă? a continuat ea.

Penelope a observat că toate doamnele stăteau pe acelaşi rând şi - deşi ar fi preferat să fi fost aşezată lângă Henry - a înţeles stratagema inteligentă a amfitrioanei lor. Prea puţine dintre ele ar fi putut s-o eclipseze pe tânăra domnişoară Hayes, iar faptul că stătea lângă Pru- dence Schoonmaker îi punea şi mai mult în valoare

calităţile, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat lângă un domn. La stânga ei, Isabelle i-a distras atenţia pe tot parcursul primului fel, vorbind despre rochii, subiect pe care Penelope l-ar fi considerat interesant în oricare altă zi, dar cu totul fascinant când a venit vorb

a**de** modelele preferate ale lui I lenry. La **dreapta** ei, **J»ri,** die nu scosese, din fericire, nici un cuvânt încă.

- Este mult mai distractiv aşa, a continuul gazda ei
- Divin, a răspuns Penelope, sorbind din şampanie. În curând, toate celelalte amfitrioane îţi vor urma exemplul Firește, trebuie să fii foarte atentă, căci altfel toţi bărbaţii din New York te vor acuza că le-ai corupt soţiile.

Penelope i-a oferit lui Prudie - care s-a mulţumit să scoată un mormăit inestetic la auzul acestui comentariu - priveliştea uluitoare a umerilor ei albi şi frumoşi şi i-a zâmbit discret Isabellei, care s-a întors spre prietena ei, Lucy Carr, o prezenţă aproape fantomatică prin paloarea şi statura ei uscăţivă. Ea era divorţată de câtva timp şi stătea acum de cealaltă parte a *Isabellei.*

- Lucy, ai auzit ce-a zis Penny? Că toţi bărbaţii din New York vor spune că le-am corupt soţiile şi..

.Pe partea cealaltă a mesei, printr-un buchet de orhidee, Penelope l-a zărit pe Henry. Era prins într-o discuţie cu Nicholas Livingston, care putea să vorbească ore în şir despre iahturi, *ignorând-o* pe tot parcursul serii. Indiferenţa lui o sufoca, dar nu i-a subminat hotărârea de a-şi duce *la* bun sfârşit misiunea. Fremăta toată gândindu-se la planul pe care îl concepuse şi pe care intenţiona să-l pună în aplicare la petrecerea familiei Schoonmaker. Se îmbrăcase pentru această ocazie într-o rochie din voal, care îi încadra bustul cu *volănaşe vaporoase,* şi crepe de Chine, care i se revărsa în cascade până la *călcâie,* acoperindu-i *pantofii* cu tocuri *înalte.* Nuanţele roz ale rochiei păreau aproape albe, dar culoarea *ei* preferată era reprezentată de micile medalioane roşii *de la* umeri şi *de sutele de* podoabe minuscule care îi decorau tivul. Îi venea extraordinar de bine; Penelope petrecuse toată ziua de ieri la croitoreasă, verificând totul până în cele mai mici detalii.

Servitorii se agitau în jurul mesei somptuoase, iar mirosul de friptură de căprioară i-a întors stomacul pe dos lui Penelope. A strâmbat din nas, în ciuda riscului pe care îl presupunea acest gest - putea să provoace riduri ale pielii. Nu şi-a imaginat vreodată că ar fi putut să regrete regulile draconice din vechiul cod al bunelor maniere, dar a ajuns la concluzia că era mult mai benefică aşezarea alternativă a oaspeţilor la masă: bărbat, femeie, bărbat, femeie - compania exclusivistă a femeilor nu constituia o perspectivă agreabilă pentru Penelope. Singura doamnă căreia dorea să-i câştige şi să-i păstreze prietenia în momentul acela era Isabelle. Nu avea ce să-i reproşeze acesteia, care făcea tot ce-i stătea în putinţă ca s-o apropie de Henry. Dar eforturile

ei nu erau suficiente, căci - deşi Henry stătea în faţa ei - nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Penelope a aşteptat răbdătoare pe tot parcursul primelor feluri servite. Şi-a verificat imaginea în bolul pentru gheaţă din argint şlefuit, care se afla printre vazele de flori şi tăvile garnisite cu tot felul de aperitive, aranjându-şi cu grijă bretonul de pe fruntea înaltă şi albă. S-a jucat un timp cu mâncarea din farfurie şi şi-a poziţionat umerii goi în aşa fel încât lumina să se răsfrângă asupra lor. I-a strâns mâna de câteva ori gazdei sale şi a lăsat-o pe doamna Carr să ridice în slăvi viitorul strălucitor pe care Penelope îl va avea în societate, scoţând în evidenţă faptul că era o plăcere pentru toată lumea să vadă chipuri noi printre ei.

- Şi ce mai ştii de fratele tău? a întrebat doamna Carr, schimbând stânjenită subiectul, de parcă întrebarea îi stătea de ceva timp pe buze

.Penelope a observat că Isabelle s-a îmbujorat uşor şi apoi a redat, într-o versiune prescurtată, povestea pe care i-a relatat-o şi gazdei sale la petrecerea de luni. Tocmai primise o telegramă de la Grayson în ziua aceea, aşa că a adăugat:

- E în drum spre New York acum, aşa că în curând îi puteţi adresa personal orice întrebare.

Oaspeţii au terminat, în sfârşit, de mâncat şi s-au îndreptat cu toţii - patruzeci şi ceva de oameni ghiftuiţi şi ameţiţi de băutură - spre sala de dans.

- Cum ai de gând să-l înveseleşti pe fiul tău vitreg? a întrebat Penelope, cu un uşor tremur al vocii, imediat ce s-a aşezat - între doamna Schoonmaker şi doamna Carr - pe canapeaua tapiţată cu catifea ruginie din mijlocul sălii de dans.

Şi-a ales cu grijă poziţia între cele două doamne, căci doamna Carr - cu râsetul ei cristalin şi buclele care îi încadrau capul, conferindu-i o înfăţişare de leoaică - punea şi mai mult în valoare chipul angelic al lui Penelope. L-a privit cu coada ochiului pe bătrânul Schoonmaker, care stătea sub o frescă cu motive galice, şi vorbea cu un bărbat mult prea bătrân pentru gustul ei. Dull Spencer Newburg, la fel de mohorât ca întotdeauna, se afla în apropierea lor, iar Penelope a observat că sora lui, doamna Gore, o privea cu insistenţă de parcă se gândea să-i încredinţeze un rol într-o piesă.

- Nu ştiu. Lucy, ce să facem ca să-l înveselim? Doamna Schoonmaker s-a aplecat spre Penelope în timp ce vorbea, odihnindu-şi evantaiul de mătase pe genunchii ei.

- Dacă aş fi în locul tău, a răspuns doamna Carr, pe un ton confidenţial, aş găsi o metodă prin care să-l conving să danseze cu domnişoara Hayes.

Doamna Schoonmaker >i a încleştat mâinile la auzul acestei uigcstii, care era - firi doar >i poate - tea la tare

pleoapele tremurătoare, iar când le-a deschis din nou, l-a văzut în faţa ci pe Henry, îmbrăcat în costumul lui negru obişnuit, obturându-i câmpul vizual. În spatele lui, domnul şi doamna Schoonmaker îi urmăreau cu atenţie; doamna Carr s-a ridicat în picioare, i-a făcut cu ochiul lui Penelope şi s-a lăsat atrasă într-o conversaţie cu domnul Longhorn. Toţi invitaţii din sală, şi-a spus Penelope, erau conştienţi de faptul că Henry Schoonmaker o va invita pe Penelope Hayes la dans.

- Bună, a spus Henry simplu.

Penelope şi-a ţinut bărbia în pământ, deşi şi-a ridicat ochii albaştri spre el.

- Oare nu nopţile ca aceasta îţi reaprind în suflet dorul după Elizabeth?

Henry şi-a mişcat maxilarul, părând să caute cel mai bun răspuns.

- Nu astfel de nopţi sunt vinovate.

- Ce n-aş da să fie din nou printre noi! a spus Penelope, oftând, mimând tristeţea cu ajutorul umerilor, pe care i-a dus uşor în faţă.

- Uiţi că eu te cunosc foarte bine, a răspuns Henry iute, cu ochi înflăcăraţi. Şi cred că sinceritatea ţi se potriveşte mult mai bine.

Aluzia la relaţiile lor intime i-a provocat o plăcere la fel de mare cum i-ar fi provocat şi atingerea mâinilor lui, determinând-o să-i arunce o privire îndrăzneaţă.

Aşa e mult mai bine, a spus Henry, afişând pe chip un zâmbet resemnat când a luat mâna lui Penelope. Se presupune că ar trebui să dansăm.Atunci i-a simţit, prin mănuşi, atingerea uşoara ***a*** dr **getelor şi** l-a lisat s**-o conducă prin arcada şlefuit* din stejar** în camera învecinată, unde trei sau patru cupluri se roteau lin. **Henry o** privea de parcă încerca să i glii **ceaşcă** gândurile, iar după comentariul lui, ea **LUl** a mai **încercat să** se ascundă în spatele unei expresii false. **Spre deosebire** de ultima dată când au dansat, cu multe luni în urmă, mişcările **lui** trădau acum **o** oarecare rigiditate, dar îi simţea încă prin rochie uşoara atingere a piciorului.

- Cred că eşti foarte afectat, a spus ea în cele din urmă, aplecându-şi, gânditoare, capul într-o parte.

- Din cauza lui Elizabeth? Henry a închis ochii şi a coborât vocea, deşi nu era nevoie. Muzicienii din colţ cântau destul de tare, împiedicându-i pe ceilalţi dansatori să le audă conversaţia în timp ce pluteau pe aripile muzicii. Cum aş putea să nu fiu? a continuat el pe un ton blând. Nu toată lumea are o inimă câinoasă ca tine.

- Te înşeli, mi-este îngrozitor de dor de prietena mea. Dar uiţi că m-a trădat.

- Penelope! a răspuns Henry, aproape în şoaptă, în timp ce prin faţa ochilor i se derulau pereţii tapetaţi în nuanţe de roz ai sălii de dans. Nu cred că asta mai are acum vreo importanţă.

- Nu, important este doar că a murit. Şi asta este o tragedie.

Henry a rămas tăcut câteva clipe, căutând un răspuns.

- Da, aşa este, a spus el în cele din urmă.

- De aceea nu mai flirtezi cu nimeni? Nu mai cauţi plăcenle ca altădată? Nu mă mai priveşti cum o făceai cândva?

Nu s-ar cuveni, a răspuns Henry, pe un ton domol, dar hotărât.Atingerea mâinii lui pe spate i se părea aproape imperceptibili.

- Da, ai dreptate. Penelope simţea cum lumina din sală i se răsfrânge pe obraji, prefăcându-se în mii de granule aurii. Ar fi vrut să nu-i spună totul deodată, deşi buzele îi ardeau de dorinţa de a-i servi vestea pe tavă. Dar nu te-ai mai simţi aşa dacă ai şti ce ştiu eu, a adăugat ea.

Vorbeau acum atât de încet, încât au fost nevoiţi să se apropie şi mai mult unul de celălalt.

- Ce ştii, Penny?
- Că Elizabeth trăieşte.

Penelope a fost surprinsă să descopere că - în ciuda repetiţiilor sale - cuvintele acelea i-au provocat o plăcere atât de mare. Henry s-a crispat şi a strâns-o involuntar, dar a continuat să danseze, cu paşi ceva mai repezi.

- Ce vrei să spui?
- Şi-a înscenat moartea ca să nu se căsătorească cu tine, a răspuns Penelope, cu un zâmbet triumfător pe buze. Se mişcau mai repede acum, fără să le acorde atenţie lui Adelaide Wetmore şi Regis Doyle, de care aproape s-au ciocnit în timpul dansului. Iar eu *am ajutat-o.*
- Tu...? Şi unde este acum? a întrebat-o Henry, cu ochii mari, scăpărând scântei.

O privea cu intensitate, neştiind ce să creadă.

- În California. Se pare că nu te iubea deloc, Henry. Se pare că...
- Adică nu a căzut în râu? a întrerupt-o Henry.

Clipea repede şi vorbea cu o voce şoptită şi cam buimacă pe care Penelope nu i-o cunoştea.

A clătinat din cap, satisfăcută, spunându-şi în gând: *L-am Lăsat fără grai.*

- Vrei să spui ci este teul Ar.1 şi nrvAt AitiaiA?
- **Da, este...**

Genele negre şi fremătătoare ale lui Penelope îi oglindeau iritarea din ce în ce mai mare. Toţi oamenii din jurul ei priveau înmărmuriţi. Nu-şi amintea să mai fi trăit vreodată o perioadă când îşi vedea toate dorinţele spulberate aşa cum se întâmpla acum. Simţea încă mirosul lui Henry, aroma de coniac şi de ţigări, parfumul apei de colonie şi atingerea uşoară a mâinilor lui. Dar simţea şi mai acut umilinţa de a fi părăsită pe ringul de dans, printre oamenii ce-i erau inferiori, lăsând-o cu inima frântă şi cu un plan măreţ spulberat.Calităţile unei mirese ideale sunt numeroase: frumuseţea, manierele elegante, banii tatălui şi cunoştinţele mamei - toate joacă un rol extrem de important. Dar nimic nu este mai presus decât candoarea ce le caracterizează pe cele mai râvnite debutante.

Doamna HAMILTON W. BREEDFELT, *Sfaturi pentru educația tinerelor domnișoare de familie bună,* **1899**Afară începuse să ningă lin, iar zăpada cădea molcom pe casa familiei Schoonmaker din Fifth Avenue. Aerul era mai cald decât se aşteptase Henry, iar fulgii moi i se topeau pe nas ca în timpul unei burniţe mărunte. Pe trotuarul pe care mergea cu paşi veseli şi uşori se aşternuse o pătură albă, dantelată. în doar câteva clipe, lumea întreagă se schimbase. înţelegea acum misterul acelei ultime priviri pe care i-o aruncase logodnica lui - nu era privirea unei fete care a ales moartea, ci o altă viaţă, o viaţă care îi permitea surorii ei să trăiască împreună cu bărbatul pe care îl iubea. A trecut deja de birjarii care îşi aşteptau înfriguraţi clienţii, încălzindu-se cu câte o gură de băutură, şi s-a îndreptat spre Gramercy Park.

Numărul 17 a fost pentru el la început adresa unde a locuit Elizabeth, un loc unde venea din obligaţie, iar mai târziu, copleşit

de povara propriului comportament indecent. Înainte, a fost doar un punct de reper în cartierul rezidenţial unde locuia nobilimea vechiului New York, înrădăcinată în concepţii din ce în ce mai învechite. Î

nseara aceea de marţi, adresa avea o singură semnificaţie - era Jocul unde se afla casa Dianei. Din punctul lui de vedere, toate celelalte clădiri puteau să ardă până în temelii. Sentimentul apăsător care îi tulburase sufletul până atunci dispăruse ca prin minune. Cauzele acestuia - moartea lui Elizabeth, propria-i vinovăţie, fragilitatea tinereţii şi imposibilitatea de a se căsători cu singura fată care i-a stârnit această dorinţă - s-au spulberat doar în urma câtorva cuvinte. Unei singure persoane ar fi dorit Heniy să-i împărtăşească o asemenea veste minunată, iar aceasta era sora logodnicei lui care nu murise.

Nu ştia cât i-a trebuit să ajungă la destinaţie. Părea să fi pierdut noţiunea timpului, deşi drumul a durat parcă o veşnicie, pentru că undeva - între clădirea din calcar de pe Fifth Avenue şi casa din Gramercy Park - o baghetă magică părea să-i fi şters toate greşelile, iar el era din nou un om fără regrete. Ultima şi singura dată când a intrat în dormitorul Dianei a făcut-o escaladând spalierul, dar acum eul lui imprudent a pus iar stăpânire pe el, determinându-l să se îndrepte direct spre uşa de la intrare, care a cedat imediat la simpla lui încercare de a o deschide. Nu a mai avut nevoie de o altă invitaţie, aşa că a intrat în holul întunecat. A urcat treptele la etaj şi acolo, fără să mai acorde atenţie detaliilor, a ales camera pe sub uşa căreia răzbătea o rază de lumină. Nu şi-a mai bătut capul să ciocăne. A apăsat pe clanţă şi a intrat.

Cămăruța era scăldată într-o lumină difuză și caldă, care se răsfrângea asupra pereților cu decorațiuni din damasc, asupra bibliotecii și covorașului din blană de urs din fața șemineului neîncălzit. Lângă el, era un fotoliu vechi, unde Diana, printre voaluri de dantelă albă, încadrată *de* buclele ei castanii, bogate, stătea cu ochiipironiți într-o carte. Și-a închipuit, probabil, că cea care i-a deschis ușa era servitoarea ei, căci nu și-a ridicat privirea din paginile cărții. Picioarele i se iveau de sub o plapumă veche, iar ochii îi alergau pe rândurile romanului, de parcă nimic nu era mai important în lume. După ce a terminat paragraful, a lăsat cartea în poală și și-a ridicat privirea. Când și-a dat seama că nu servitoarea ei a intrat în cameră, a făcut ochii mari și a deschis gura, gata să strige.

Henry a ajuns imediat lângă ea și i-a pus mâna la gură.

- **Nu țipa! i-a spus el pe un ton blând.**

Ea a făcut ochii și mai mari, dar blândețea vocii lui a alungat puțin din neliniștea și uimirea care se citeau în ei.

- **Nu înțeleg ce căutați aici, a spus ea în cele din urmă, cu aceeași voce șoptită.**

- **Sunt aici, a răspuns el, cu un glas ce-i trăda fericirea pentru norocul imens pe care îl avea.**

I-a dăruit atunci un zâmbet generos, care spera să-i reflecte bucuria.

Ea continua însă să-l privească la fel de uimită.

- **Asta o văd deja. -Di...**

Henry s-a așezat într-un genunchi și i-a luat mâna, dar ea și-a retras-o iute.

Ultima noastră întâlnire n-a prea lăsat loc pentru prietenie, domnule Schoonmaker. Dacă v-ați gândit că aveți șansa să mă seduceți într-o noapte întunecată, vă asigur că v-ați înșelat.Tonul tăios și rece al Dianei l-a luat prin surprindere pe Henry, care a ezitat și a încercat să apeleze la experiența lui vastă, sperând că va reuși să iasă din impas. Dar nu se mai confruntase niciodată cu o situație ca aceasta. A deschis gura de câteva ori, dar nu a rostit nici un **cuvânt. A** hotărât să încerce să-i ia din nou mâna într-a sa, iar ea l-a lăsat - nu fără o ușoară reținere - și apoi, și-a găsit, în sfârșit, cuvintele.

-Elizabeth trăiește, a spus el.

spre patul îngust, a cărui tăblie era tapițată cu mătase roz-pal.

Nu-i trecuse prin minte faptul că Diana ar putea fi geloasă pe Penelope. Cu toate acestea, senzația de libertate și ușurare îi domina sufletul cu aceeași intensitate. S-a ridicat în picioare și și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei. A privit-o îndelung, cu o expresie gravă, susținându-i privirea cu o dragoste reținută.

-**Nu e nimic între mine și Penelope, a declarat el.**

- **Nimic? a spus Diana cu amărăciune în glas. Cum să te cred? Nu sunt oarbă și nici complet neștiutoare. Am remarcat cum te privește. Și știu ce a fost între voi.**

-**Felul în care mă privește nu ilustrează adevăratele mele sentimente. Nu simt nimic pentru ea, doar ți-am spus asta. N-am fost întotdeauna sincer cu tine? a continuat el pe un ton domol. Eu ți-am spus ce a fost între mine și Penelope, așa că de ce te-aș minți acum?**

-**Pentru că ești un ticălos.**

Chipul Dianei îi trăda mânia, dar vorbea cu respirația întretăiată, iar inima părea să-i fi încetat să mai bată. Henry vedea că ducea o luptă cu ea însăși și nu știa ce să mai creadă. A continuat s-o privească cu ochii lui scrutători și sinceri și apoi s-a îndreptat spre ea. I-a luat fața în mâini și i-a sărutat gura întredeschisă.

Sărutul părea să nu se mai sfârșească, iar când el i-a pus capăt, ea a șoptit:

-**Nu ești un ticălos.**

- E în regulă, a spus Henry, jucându-se cu una dintre buclele ei. Sora ta trăiește, Di, și asta înseamnă că nu s-

a întâmplat nici o tragedie, nu trădăm pe nimeni. Dacă vrem, putem să...

L-a întrerupt clopoţelul de la intrare, care a tulburat - încet, dar sigur - liniştea casei.

Diana a scrutat camera cu privirea, apoi şi-a fixat ochii asupra lui. Când clopoţelul a răsunat pentru a treia oară, chipul îi oglindea teama.

-Poate că e Elizabeth.

- Elizabeth? Lui Henry i se părea puţin probabil, dar - cum ultimele veşti i-au clătinat certitudinile - nu putea să înlăture nici o variantă. Dar n-ar intra singură? Eu aşa am făcut şi n-am nici o legătură cu...

Posibilitatea de a fi găsită în compania unui bărbat cu care nu era nici logodită, nici căsătorită ar fi pricinuit oricărei alte fete valuri de autoincriminări şi ar fi făcut-o să-şi frece mâinile de disperare la perspectiva reputaţiei sale distruse. Dar nu era cazul Dianei. Ea s-a mulţumit doar să-şi muşte buza şi să-şi înalţe gâtul alb, precum cel al unei lebede, apoi l-a luat pe Henry de mână şi l-a condus la uşă. A deschis-o uşor şi au ieşit, în tăcere, din cameră. Au străbătut holul, Diana trăgându-l pe Henry după ea şi strângându-l de mână cu încredere şi tandreţe. S-au oprit chiar în capul scărilor, ascunşi în umbra unui zid. O lumină s-a aprins în hol.

- Domnule Cairns - a spus o voce de femeie, pe care Henry nu a recunoscut-o - nu v-am mai văzut de atâta amar de vreme! Ce vânt vă aduce aici în toiul nopţii?

I >MII.I N A uii.ti l.i *sA,* MI I li în Y *a* ilimini, |NHI LUNI uri ii .imn lmi/i'li¹ i riihinili' w nu ţi »111 iu lAicir MAlUf.t Kiliili, i ii ţii|Mil IM

Va **rin inutil* prunii** ilim»iii|, ilimiiiiiA I IulUiiil **Abia iun Mwil ilr l.i Hotliui, A) li vrmi la imuA umil mai pud ivii** A **dai** A **vrnii<*4** lui >i »ti **li îiirAulAţil, Voiam** O va **liU o vi/il**A **lui >1 dr I dini am atr/il ilr dhpanţla** iiHhii **HA a domnişoarei I'li/abrtli, dai alai mir** iii **au rr|**

iiiut, Am all.it dr nufliul cir pioblrmrlr i ii i air vA1 ouliiiiilaţi yi..

Va ri)|?„ domniile ('.airii*, nu tirbuir <jA vi juttilu aţi. O sA i spun MMviliMici vA pre^AteatcA palul. înire liiup, polliţim MiliaRH'irl Doamna I lollaud rute bolnavA şi mi vA pi mu* primi, I)ar o voi i hema pr domnişoara I >i ţi,..

lulitli .i continuat sA vorbrasrA l.i parlri, dai i .Uul şi a auzii uumelr, I >iana » a întors, speriat.1, spre I Imry. S a apiopi.it ilr rl, ÎArA un motiv anume, şi şi a ridicat bărbia. Umbrele care îi cAdrau pr chip îi uccrniuau şi mai mult dorinţa dr a o vrdr.i mai binr, astfrl că a trebuii sAşi arunci' privirea în alt A partr ca sA uo ia în braţr şi sA nu-i st livrase A trupul firav cu îmbiAţişArilr sale.

Trebuie să pleci, i-a şoptit **I**)iana.

- **Ştiu. Dar mă voi întoarce curând, Voi veni în fiecare zi în speranţa cA te voi găsi singură.**
- **Binr, a spus ea, arătându-i cu tristeţe camera ei. Spalierul...**

I lenry mai ieşise şi altă dată din dormitorul Dianei coborând pr spalier şi aventura sc încheiase cu vânătăi, zgârieturi şi amânarea unei nunţi.

- **Nu, nu mai accept varianta asta, a spus el, zâm- bindu-i, în ciuda pericolului care îi pândea.**

Diana şi-a încleştai buzele şi l-a săgetat cu privirea.
Atunci, scările servitorilor, a spus ea, arătându-i uşa

.Henry fusese atât de absorbit de frumuseţea pielii şi de strălucirea ochilor ei, încât nu observase că discuţia de la paner se încheiase, iar pe scări se auzea un zgomot de paşi. S-a îndreptat iute spre uşa pe care i-o arătase Diana şi - fără să mai aibă prilejul de a mai arunca vreo privire înapoi - a coborât treptele înguste şi neluminate ale servitorilor. Atenţia îi era atrasă de sunetele paşilor de deasupra, motiv pentru care surpriza peste care avea să dea în bucătărie avea să fie cu atât mai mare. Căci în clipa în care a ajuns acolo, a văzut spatele unei servitoare îmbrăcate într-o rochie simplă şi neagră, care stătea aplecată peste o sobă.

Era obosită - lucru evident după umerii ei gârboviţi - şi îşi prinsese părul în pripă. Probabil că o trezise clopoţelul de la intrare şi acum făcea ceaiul şi aranja tava cu o lentoare care nu i-ar fi fost tolerată în timpul zilei sau în altă casă. Henry s-a lipit de zid şi a păşit cu grijă pe scândurile vechi din lemn ale podelei. Sângele îi pulsa în vene, iar gândurile îi zbârnâiau în cap, întrebându-se cum de nu-i trădau prezenţa. Dar ea îşi vedea mai departe de treburile ei, cu aceeaşi lentoare, iar Henry a reuşit să se strecoare, neobservat, pe hol.

Foaierul era luminat de o lampă cu gaz, dar nimic nu trăda prezenţa cuiva. Henry s-a mişcat iute şi s-a trezit imediat în aerul nopţii, trecând de porţile din fier ale parcului, acoperit acum cu o pătură groasă şi albă de zăpadă, şi îndreptându-se, cu paşi hotărâţi, spre nord. Mergea cu respiraţia întretăiată, fericit că a trecut neobservat. Doar cu câteva clipe în urmă, el şi aleasa inimii lui fuseseră în mare pericol, dar acum pericolul trecuse. Acest lucru i-a înseninat şi mai mult sufletul şi i-a reamintit că lumea întreagă era a lui. Nu se mai simţise de mult atât de liber.

de transport, evităm cu uşurinţă să facem vizite târziu în noapte sau dis-de^dimineaţi. reguli pe care le cunoaşte foarte bine orice oaspete politicos. Cu toate acestea, gazda nu-şi poate alege întotdeauna musafirii, ţinând seama de manierele lor, motiv pentru care trebuie să respecte legile ospitalităţii la orice oră din zi şi din noapte.

***Codul bunelor maniere pentru doamnele din înalta societate*, VAN KAMP, ediția 1899**

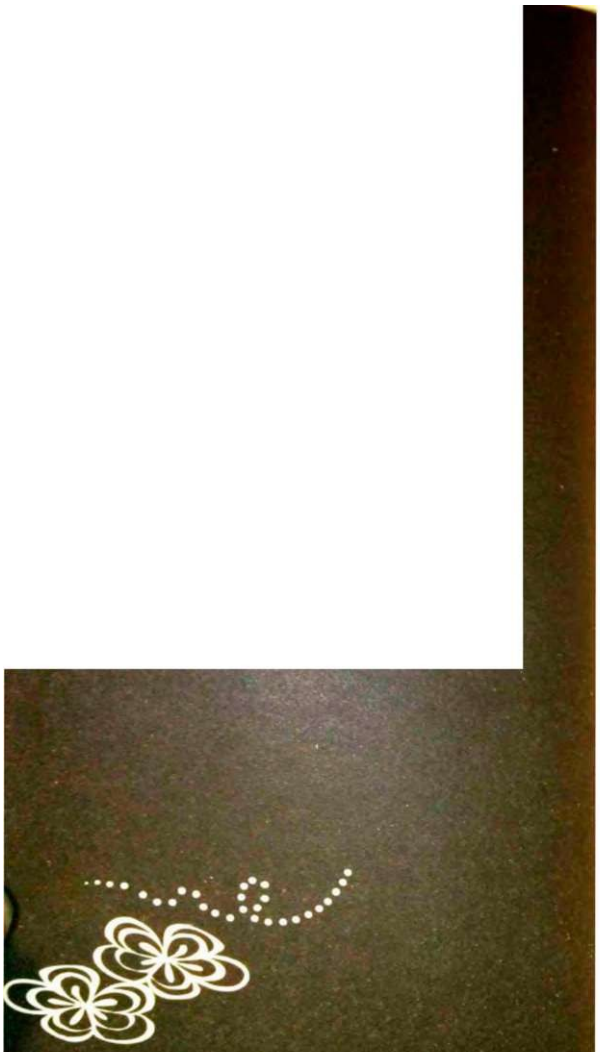

Când Duna a intrai în sutru^eria familiei sale, într-o seori tarae cWr mani, a adoptat o ţinui i demni de sora ei nui mare. Pună o rvvhie simpli şi neagri, care ii punea în valoare talia subţire, dar ii ascundea celelalte colii iţi tîîke, şi îşi strânsese pirul pe care îl lisase liber toaii seara. A pişit cu demnitate pe covor, indrep- tându-se spre şemineul rece, unde mitusa Edith o aştepta, pregititi parei pentru un rol. Avea nevoie de câteva trucuri - Diana o ştia prea bine - ca şi-şi ascundi triirile ce-i tulburau sufletul. Henry o iubea, iar trupul ii fremita de emoţie.

- Domnule Cairns, a spus ea, intinzandu-i mâna, dar retrigându-şi-o înainte ca el şi i-o sirute. Snowden Cairns fusese panenerul de afaceri al tatilui ei, un om care ciuta uneori aventura. *S>irvumtl!şi ** spus ea. O privea cu o expresie gravi şi admirativi, şi era conştienti de faptul ci lumina se risfrângea asupra pielii ei ca apusul de soare în apele râului Hudson şi avea ochii mari şi insondabili. A trecut atât timp! a continuat ea.

- Un lucru **pe** care îl regret nespus. Sper că aţi primit **scrisorile** mele de condoleanţe pe care le-am trimis după moartea tatălui dumneavoastră. Abia recent am aflat şi vestea dispariţiei timpurii a surorii dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi pentru că nu am putut să ajung la înmormântări... Am călătorit foarte mult şi uneori este foarte greu să te întorci pe Coasta de Est, chiar şi în împrejurări atât de nefericite.

Diana i-a făcut semn să se aşeze, ea ocupând scaunul Bergère, îngălbenit de vreme, din spatele celui pe care stătea mătuşa ei. Snowden continua să reverse amabilităţi referitoare la familia ei, dar îi era greu să-l urmărească. Bărbatul părea sincer şi bine intenţionat şi - deşi se gândise adesea la el ca la prietenul tatălui ei - nu părea atât de bătrân ca să joace acest rol. Avea nasul mic şi îndesat, ochii verzi-cafenii depărtaţi fiind umbriţi de nişte sprâncene groase şi drepte. Nu era urât, în ciuda faptului că tenul său trăda orele îndelungate petrecute în soare şi în vânt. Părul

bogat şi extraordinar de blond era pieptănat cu grijă, conferindu-i o înfăţişare elegantă şi atrăgătoare. Dar nu era Henry. Şi tot el era vinovat pentru faptul că nu se afla acum în compania iubitului ei.

Retrăia senzaţiile uluitoare ale acelui sărut neaşteptat când a observat că vizitatorul ei stătea încă în picioare.

- Cum se simte mama dumneavoastră? a întrebat el, pe un ton blajin şi grijuliu.

- Este foarte bolnavă, a răspuns Diana, mai iritată decât ar fi vrut să se vadă.

S-a uitat la mătuşa ei, de parcă aştepta ca aceasta să-i confirme spusele; Edith şi-a plimbat privirea îngrijorată de la Diana la domnul Cairns şi apoi a încuviinţat grav din cap.

- Nici nu-i de mirare..., a răspuns el, gesticulând. Este îngrozitor de frig aici. Mă întreb cum de nu v-aţi îmbolnăvit şi dumneavoastră.

- Nu..., a spus Diana, îmbujorată, ezitând. Nu ne aşteptam să avem oaspeţi atât de târziu în noapte.

I-a surprins privirea lui Snowden aţintită asupra raftului gol din alamă, unde erau depozitate cândva lemnele de foc. Ar fi vrut să-i spună că problema era rezolvată - că făcuseră focul în camera mamei ei, în bucătărie şi chiar în odaia ei, datorită ingeniozităţii *sale* - dar acest lucru ar fi suscitat întrebări referitoare la proveniența banilor. Iar călătoria ei în East Sixteenth Street trebuia să rămână un secret. Aveau foarte multe datorii la compania furnizoare de lemne, iar câştigurile ei erau insuficiente ca să le acopere în totalitate, astfel încât Claire era obligată să facă economie. Aştepta să vadă cât intenţiona Snowden să rămână la ei înainte de a irosi în foc vreun lemn.

- Domnişoară Diana, dacă îmi permiteţi, a continuat Snowden, îndreptându-se spre ea şi ghemuindu-se lângă scaunul ei. Această apropiere nu-l făcea deloc mai atrăgător. Am auzit că vă confruntaţi cu unele greutăţi şi, deşi îmi vine greu să cred acest lucru, fiind martorul

bunăstăru dumneavoastră în trecut, aş vrea să vă ajut cu tot ce-mi stă în putinţă. Nu trebuie să vă arătaţi mândră faţă de mine.

Apoi, s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat încet spre ferestrele înalte care dădeau spre stradă. A ciocănit uşor în geam, iar Diana a zărit afară o trăsură. Câteva minute mai târziu, valetul lui Snowden aprindea focul. În clipa aceea, gândurile Dianei erau prea răvăşite ca să se întrebe de ce domnul Cairns transporta lemne de foc în trăsura lui

.VaJetuJ era îmbrăcat la fel ca stăpânul lui - cu pantaloni comozi, cafenii, şi o vestă uzată din piele neagră. Spre deosebire de acesta însă, Snowden purta o cămaşă gri de mătase, nu din bumbac gros, iar Dianei nu i-a **scăpat** brăţara de aur de **la** manşetă, în care se reflecta **lumina.**

- Aşa mai merge, a spus oaspetele ei, când focul ardea vesel în şemineul mare din marmură. Dianei îi era cald acum, dar schimbarea de temperatură nu-i distrăgea deloc atenţia de la polul magnetic spre care se îndreptau toate gândurile ei. Mai sunt lucruri care lipsesc, dar mă voi ocupa eu de toate. Acum însă trebuie să vorbesc cu mama dumneavoastră.

Diana şi-a ridicat privirea rătăcită din mâinile pe care le ţinea încleştate.

- Poftim?
- Este de o importanţă covârşitoare.
- Ce anume?
- Să vorbesc cu mama dumneavoastră.

- Aha! a spus Diana, ridicându-se în picioare, speriată puţin de gândurile ei care o luaseră razna în prezenţa unui străin şi a mătuşii sale. Păi..., a continuat ea, încercând mai mult să găsească o cale de scăpare.

-Nu cred că doamna Holland poate să vă primească, a spus EditJh, aranjându-şi mânecile rochiei din mătase, cu reflexe vineţii, care se odihneau pe braţele moi ale scaunului.

-Mă duc să văd dacă vă poate primi, a intervenit Diana înainte ca Snowden să mai spună ceva.

I se ivise ocazia să iasă din cameră şi nu avea de gând s-o rateze.

Vă mulţumesc, a spus Snowden, înclinându-se uşor.Diana a gAsit-o pe mania ei în aceeaşi poziţie în care o lAsase ultima dat A când o vizitase. StAtea în pat, cu perdelele trase şi cu capul rezemat de o grAnudA de perne albe. Dar reuşise cumva sA-şi aranjeze părul şi sA-l ascundă sub boneta neagră pe care o purta. Avea ochii deschişi.

- Ce e, Diana? a întrebat-o ea, fărA sA se prefacă surprins!

- Domnul Cairns, prietenul tatei, ne-a făcut o vizită. Este jos şi vrea să vorbească cu tine...

Cuvintele au rămas suspendate în aer în clipa în care a auzit uşa deschizându-se. S-a întors, uşor iritată, şi l-a văzut pe cel despre care vorbea, îmbrăcat în hainele lui pe jumătate rustice, pe jumătate elegante, intrând în cameră. Era un adevArat atac la pudoare ca un bărbat să pătrundă în dormitorul unei femei, astfel încât până şi Diana s-a simţit indignată.

- Doamnă Holland, a început el, nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru că nu am putut să vă transmit personal condoleanţe pentru pierderea soţului şi a fiicei dumneavoastră.

- Vă mulţumesc, domnule Cairns. V-am citit scrisorile şi vă împărtăşesc sentimentele.

- Bine. Sper că nu veţi considera o impertinenţă din partea mea dacă vă voi spune că am aflat despre problemele financiare cu care vă confruntaţi şi că am venit să vă spun că nu cred o iotă din tot ce se zvoneşte. Dacă îmi permiteţi, doamnă Holland, acest lucru nu poate fi posibil. Aş vrea să vă ofer ajutorul meu în această

s-a oglindit pentru o clipă pe chip. Cât timp intenţionaţi
să staţi în oraş?

- - În prezent, nu am obligaţii în altă parte şi - dacă îmi permiteţi, doamnă Holland - aş vrea să arunc o privire peste documente. Mi se pare ridicol ca situaţia dumneavoastră financiară să fie atât de proastă precum se spune... Snowden a ezitat, cu un licăr în priviri. Sau cum credeţi dumneavoastră că este.Vi mulţumesc pentru bunăvoinţa dumnejvLVKri. Air im analizat ¿eu tonte actele şi atuitu esse într-adevăr cumpliţi. Dur joesr lucru nu are nici o importanţi - puteri sâ rămânea '.a noi ck amr stau în oras.

Snowden s-a incit rut, k>vîiKiu-$î cilcajeîe.

- Vi mulţumesc la rândul meu. icuznni Holland. Vom discuta mame uni pe Lirg ¿spre tome asea. Acum v-am deranjat inşi destul. Mi duc şi vorbesc cu servitoarea. îmi va **rezerva** un loc unde sâ nu **prv>**voc prea mult derani. S-a oprit **IE**I**E** ca: să**-I** La mim Dîaaei. ies nu a mai încercat şi t-o sărute. Noapte buni. domnişoara Duna. ba spus el. în cele din urmi. sustmindu-î privirea.

- Noapte buni. a răspuns aceasta, pe un ton slab.

S-a simtit uşuraţi ciad l-a virui ieşind din cameră. Asta însemna ci va putea fi din nou singuri cu gândurile ei. unde exista un singur puna de atraaie - Henry.

Uşa s-a indus şi a simtit atunci mâna rece a mamei ei pe încheietura sa.

- Di! a spus ea.

- Da. numi a rispuns Diana. rezemându-se de put şi privind-o pe mama ei odihnindu-se între perne.

- Acum eşti obosiţi, draga mea. dar mâine te roş şi fii drăgui ă cu domnul Cairns. da?

Diana nu ştia ce expresie şi adopte. A înţeles, fireşte, ce voia mama ei şi spuni prin ,a fi drăguţi". Voia şi fie drăguţi aşa cum nu tusese nici cu domnul Coddington. nici cu domnul Newburş şi nici cu domnul Cutring. Dar în acel moment. Diana nu-şi imagina ca altcineva sâ-i mai trezească interesul asa cum o făcuse

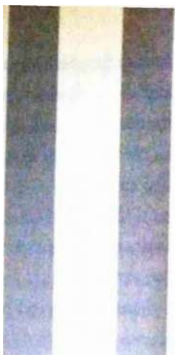

Henry.

Fetele ni minți pășesc semețe în lumina zilei, înv.iluiU' în mantia grației și virtuții lor; Fetele rele de rușine capul în pământ și-l pleacă - Toaiă lumea le privește, toată lumea le acuză. Dat ilorrn duse în

timpul nopții Fără să îndure al conștiinței aprig
chin. Fetele cuminți pe o parte și pe alta se agită,
Tulburaie de ale gândurilor negre păsări.
Versuri dintr-un cântec al unei cusătorese, 1898

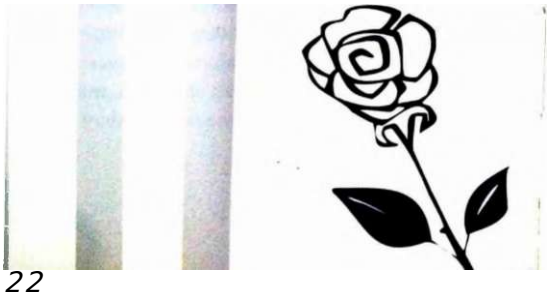

22

Legănatul trenului l-a liniştit pe Will, căci atunci când Elizabeth s-a trezit cuibărită în braţele lui, l-a văzut dormind liniştit, cu chipul lui angelic. Resturile prânzului din ziua aceea dispăruseră de pe măsuţa din faţa canapelei lor tapiţate cu catifea roşie, iar când şi-a aruncat privirea pe fereastra cu toc din alamă a văzut că se lăsase întunericul. Sau erau primele ore ale dimineţii? Era fie târziu în noapte, fie dis-de-dimineaţă, dar în orice caz, însoţitorul nu i-a mai deranjat ca să le pregătească cuşeta. Nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă, aşa că era firesc să cadă pradă somnului, legănată de tren. Elizabeth a închis ochii, apoi i-a deschis din nou.

S-a ridicat brusc în capul oaselor şi apoi în picioare. Will s-a mişcat, dar nu s-a trezit. îşi simţea umerii încordaţi şi gura uscată. Trecuseră oare de gara din Oakland? Dacă aşa stăteau lucrurile, pierduse şansa de a-şi mai ajuta familia - acolo, ştia de la Denny unde se aflau casele de amanet, dar în alte oraşe, unde le va mai
găsi? Nu ştia nici cât va staţiona trenul în alte gări. J se părea imposibil să-şi mai ducă planul la bun sfârşit.

A ieşit pe hol, căutând un chip prietenos, dar peste tot domnea liniştea. Când a ajuns în ultimul vagon, a văzut prin fereastră un bărbat bine îmbrăcat care fuma. Era atât de îngrijorată, încât a intrat în cuşetă şi i s-a adresat străinului cu un ton aspru, pe care altădată l-ar fi catalogat drept nepoliticos.

- Am trecut de Oakland? l-a întrebat ea.

-Da, acum câteva ore, i-a răspuns bărbatul, întor- cându-se spre ea. Răspunsul a mâhnit-o atât de tare, încât nu l-a

recunoscut pe interlocutorul ei decât în clipa în care acesta i-a rostit numele. Domnişoara Elizabeth Holland, a spus cu emfază Grayson Hayes.

Şi-a aţintit privirea asupra bărbatului din faţa ei şi l-a recunoscut pe fratele mai mare al lui Penelope. Deşi nu-l văzuse de aproape patru ani, avea un chip pe care nu-l puteai uita cu uşurinţă.

Avea pomeţi înalţi şi plaţi, la fel ca sora lui, nas acvilin şi o mustaţă subţire, conturată parcă cu creionul. Ochii albaştri, precum cei ai surorii sale, erau poziţionaţi prea aproape unul de celălalt: dintr-un motiv pe care Elizabeth nu şi-l putea explica, acest lucru îi conferea un aer viclean.

Apoi şi-a amintit că era „moartă".

El o privea de parcă îi cunoştea toate secretele, deşi expresia lui putea fi la fel de bine o metodă de intimidare tipică familiei Hayes. La urma urmei, fusese plecat peste hotare, dar moştenise caracteristica neamului său - egocentrismul. Ar fi putut să ştie totul sau nimic despre ea. Lui Elizabeth nu-i plăcea însă privirea cu care o ţintuia.

Trăsăturile i se aspriseră de când îl văzuse ultima oară, la o petrecere organizată în casa familiei Hayes din Washington Square, unde îi făcuse onoarea de a o invita la dans - ea era foarte tânără pe atunci, iar el unul dintre cei mai râvniţi celibatari - dar o abandonase în toiul valsului ca să danseze cu Isabelle De Ford. Era mai solid acum; nu mai era nici pe departe un băieţandru. Felul în care îşi aranjase părul îi amintea de Henry. Cu toţii se pieptănau aşa - băieţii de bani gata care aruncau lumii întregi priviri condescendente.

- Cred că m-aţi confundat, a spus ea pe un ton rece.

Apoi a rupt-o la fugă prin vagoane până când a ajuns la Will. Grayson Hayes nu a urmărit-o - s-a tot uitat înapoi în timp ce fugea şi când a ajuns în cuşetă, a început să-l zgâlţâie cu putere pe Will. El a deschis, încet şi leneş, ochii, zâmbindu-i când a văzut-o. După câteva clipe, a întrebat-o ce s-a întâmplat.

Trebuie să coborâm din tren, a spus ea, cu vocea tre- murândă. Ştia că - dacă nu va trage adânc aer în piept - se va prăbuşi. Will i-a înţeles freamătul lăuntric, căci o privea cu o expresie gravă. Trebuie

să coborâm cât mai curând cu putinţă.O domnişoară nouă în oraş, care vrea să-şi facă debutul **tn** societate, nu se află într-o poziţie de invidiat. Dacă vine cu scrisori de recomandare sau familia ei are cunoştinţe în lumea bună. nu are nevoie de companie. Dar este inacceptabil ca o domnişoară să facă vizite fără să fie prezentată în prealabil.

DOAMNA L.A.M. BRECKINRIDGE, *Regulile comporta-*

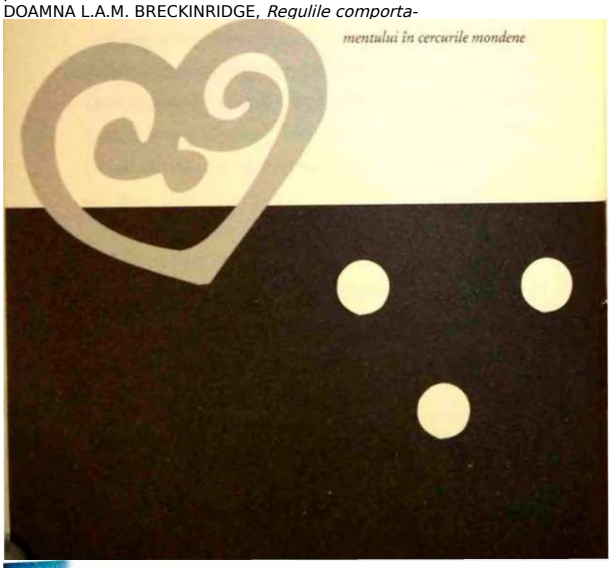

După vizita soldată cu un eşec zdrobitor pe care i-a făcut-o lui Penelope Hayes, Lina a ieşit rareori din camera ei mică, dar splendidă de la hotel. Şi i se părea cu atât mai frumoasă odată cu trecerea timpului. Stătea la micul birou, din lemn lustruit, şi privea patul din acelaşi lemn lustruit, acoperit cu o cuvertură albastră, care se asorta cu tapetul presărat cu crini. Se gândea cu tristeţe că în curând va trebui să adoarmă fără adăpostul tavanului cu margini aurii. A aruncat o privire amară lustrei elegante, cu abajururi albe, în formă de U, care semănau cu un buchet de lalele, cu tulpini din alamă. Ieşise din cameră doar ca să ia micul dejun şi ca să citească ziarul, dar nici de această dată nu îşi descoperise numele în paginile lui. Ca să se autopedepsească, s-a culcat flămândă. Nutrise speranţe prea mari şi asta îi adusese pieirea. Dacă s-ar fi mulţumit să dobândească eleganţa şi manierele unei doamne şi apoi ar fi pornit imediat în căutarea lui Will, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar ea a vrut să se afişeze în înalta societate şi să câştige
admiraţia elitei mondene, ţi această dorinţă deşartă i-a adus prăbuşirea.

Era miercuri. Vineri se va trezi în stradă.

Acum fiecare sunet părea să prefigureze evacuarea ei din hotel. Chiar şi cea mai uşoară bătaie în uşă. Şi-a ridicat privirea şi a clipit în direcţia de unde se auzise sunetul. S-a întrebat pentru o clipă de ce personalul hotelier nu dăduse deja buzna peste ea ca s-o dea afară, apoi şi-a dat seama că trebuia să-i lase să intre. S-a dus la uşă şi a deschis-o precaută. Nu era nimeni de la hotel - doar Tristan, care o privea cu ochii lui căprui şi calzi. El şi-a scos pălăria, dezvăluindu-şi părul în nuanţe deschise la culoare, care îi crescuse puţin cam mult şi pe care îl dăduse pe spate, conferindu-i un aspect uşor ştrengăresc. O domina cu înălţimea lui şi îi zâmbea din colţul gurii.

- Te-au lăsat să intri? a întrebat ea, vădit uimită.

Cum reuşise să înşele vigilenţa personalului hotelier depăşea puterea ei de înţelegere, dar şi-a dat seama - ci- tindu-i simpatia în ochi - că nu o mai interesa prea mult. Nu se întrebase până atunci dacă Tristan era sau nu autorul jafului,

dar felul în care o privea şi gesturile lui curtenitoare din trecut au determinat-o să respingă imediat o asemenea supoziţie.

- M-am gândit să vă aduc personal notele de plată.

-Oh!

Glasul îi trăda disperarea la fel cum puţin mai devreme îi dezvăluise uimirea.

- Nu aşa se întâmpină un om care aduce daruri, a răspuns Tristan, scoţând o cutie lunguiaţă şi cafenie, cu marca Lord & Taylor.

O ascunsese sub haina pe care o ţinea pe braţ

.Cutia i-a trezit interesul Linei, care - simţind din nou dorinţa de a avea lucruri scumpe, în ciuda necazurilor din ultima săptămână - a întins mâna după ea. Trist an a zâmbit, văzându-i lăcomia, dar i-a oferit-o fără să se împotrivească. Când a deschis capacul, a dat cu ochii de o pereche de mănuşi albe, din velur, pentru operă, învelite în hârtie satinată. Erau lungi până la cot şi împodobite cu periuţe.

- Sunt minunate, a şoptit ea.

- Un cadou de la cel mai mare admirator al dumneavoastră. M-am gândit să vi le dăruiesc acum de vreme ce mergeţi la operă. Lina şi-a ridicat capul şi a întâlnit privirea vizitatorului ei. Citise şi el, aşadar, articolul din gazetă. Bănuiesc că dumneavoastră sunteţi domnişoara Broad despre care s-a scris în ziare. Sper că nu vă deranjează dacă intru puţin, a spus Tristan, închizând deja uşa în urma lui şi aruncându-şi haina pe pat. îmi imaginez că nu sunteţi îndrăgostită de bărbatul acela bătrân, a continuat el, cercetând camera. Mi-am făcut griji când am văzut că nu aţi mai venit cam de mult timp pe la magazin.

Lina s-a întors spre el, dar nu i-a răspuns. Mănuşile continuau să-i capteze atenţia. Îi aminteau de tot ce pierduse, făcând-o să cadă pradă autocompătimirii. Ştia că nu-şi va mai putea stăpâni mult timp lacrimile.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Tristan, vădit îngrijorat, punându-i o mână pe umăr. Blândeţea lui a înrăutăţit şi mai mult lucrurile, iar ea şi-a acoperit faţa cu mâinile ca să-şi ascundă lacrimile care îi curgeau acum pe obraji. Nu plângeţi, domnişoară Broud! a continuat Tristan. Doar nu credeţi că v-aţi distrus reputaţia, nu-i aşa? Nici pe departe. Am glumit când v-am spus asta. Ştiu că nu sunteţi îndrăgostită de el. Toată lumea ştie asta. Dacă
aţi fi văzută mai des în compania mai multor bărbaţi, atunci aţi fi în pericol, dar o singură dată nu se întâmplă nimic. În plus, prospeţimea pe care o aduceţi în societate le va capta atenţia şi nimeni nu se va gândi la decenţa sau indecenţa gestului dumneavoastră.

- Nu e vorba de asta, a răspuns Lina, printre suspine.

Ar fi vrut să-i mărturisească lui Will toate defectele
şi greşelile pe care le comisese. Numai că lângă ea era acum Tristan.

- Dar ce s-a întâmplat atunci?

Lina şi-a ţinut respiraţia şi l-a privit pe vânzător. Era roşie la faţă şi avea ochii umflaţi de plâns, dar blândeţea pe care Tristan o degaja prin toată fiinţa lui a determinat-o să-şi verse amarul.

- Cineva mi-a furat banii.

Zâmbetul s-a stins de pe chipul lui Tristan.

- Banii?

- Da, i-a luat din camera mea în seara în care am fost la operă. Erau peste o sută de dolari şi au dispărui - toţi!

- Trebuie să faceţi o reclamaţie la hotel.

- Nu, nu, a spus Lina repede. Se simţea atât de stânjenită că nici nu mai îndrăznea să-şi ridice privirea spre el. Asta nu.

Tristan i-a luat atunci mâinile într-ale sale. Toate aceste gesturi de bunătate, de care avea pane atât de rar, au făcut-o să izbucnească iar în lacrimi.

- Dar de ce? Bănuiţi pe cineva apropiat... sau cineva care va fi aspru pedepsit? Lina a clătinat din cap cu tărie. Dar chiar şi aşa - atâtea lacrimi pentru o sumă atât de mică! a spus el, încercând să glumească şi strângându-i mâinile într-ale sale. Fireşte, sunt mulţi bani - pentru

meva ca »mir*. Dar pentru tine, dragă Carolina, nu |K>ate ti o pierdere prea nure, nu-i aşa?

Ksie tot ce am! a izbucnit ea.

Se simţea uşurată pentru că îşi vărsase amarul, pentru că*i dezvăluise, în sfârşit, cuiva cât de sărmană era.

Trista» a făcut un pas în spate. În ciuda camerei mici, în nuanţe de albastru, el părea să se fi îndepărtat la mii de kilometri.

-Dar moştenirea ta...?

- Nu există aşa ceva, s-a tânguit Lina. Adevărul ieşea acum la iveală şi nu mai putea să oprească tăvălugul. Şi-a aţintit privirea în ochii lui Tristan, care îi oglindeau încă îngrijorarea, în ciuda frunţii din ce în ce mai încruntate. Sunt servitoare sau, mai bine spus, am fost până când familia Holland a renunţat la serviciile mele. Banii aceia erau toată averea mea. I-am obţinut... nu mai contează cum. Acum, însă, nu mai am nimic.

Momentul încordat care a urmat părea să nu se mai sfârşească. Tristan i-a pus în cele din urmă capăt retră- gându-şi mâinile. Lina a mai vărsat o lacrimă în timp ce s-a îndepărtat de ea şi s-a aruncat, cu o privire gânditoare, pe nucul divan îmbrăcat în catifea de lângă fereastră.

-De aceea o urai pe Elizabeth Holland, a spus el, întorcându-şi spre ea chipul metamorfozai total. Eşti o simplă servitoare, a adăugat el vădit dezgustat. Ea a clipit şi şi-a încleştat mâinile. Am crezut că eşti o adevărată doamnă, a continuat el, cu un glas mânios.

- Eu... eu..., s-a bâlbâit Lina.

S-a gândit pentru o clipă că Tristan va cădea pradă maniei, dar - spre marea ei uimire - şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a izbucnit în râs.

- **Ce e atât de nostim? a întrebat ca, cu inima bl tându-i gaia să-i iasă din piept şi cu respiraţia ¡ntretJutâ.**

- M-ai păcălit, domnişoară Broad - ***Hroud - ţ j u*** cum te-o fi chemând. M-ai tras pe sfoară. I s-a pă$_{rut}$ pentru o clipă că şi el avea ochii în lacrimi - de râs sau de tristeţe, nu-şi putea da seama. Zâmbea, însă, >i acesta i s-a părut un semn bun. Felicitări! Ai reuşit să mă duci de nas.

Lina s-a dus spre el şi s-a aşezat pe divan. S-a cuibărit într-un colţ, ca să stea cât mai departe, şi a încercat să-i întâlnească privirea.

- Nu fi supărat pe mine, Tristan! a spus ea, cu glas domol. N-aş putea suporta.

- Nu sunt supărat pe tine. De fapt... Cuvintele i-au rămas suspendate în aer, căci a izbucnit în râs - un râs forţat, stârnit nu de o situaţie comică, ci de una absurdă. Şi eu trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Lina avea nervii întinşi la maximum, iar inima îi bătea înspăimântător de tare. A încercat să schiţeze un zâmbet vag precum cel întipărit pe buzele lui.

- Da? a spus ea.

- Nici eu nu sunt cine pretind că sunt.

- Da? Lina încerca să pară veselă, dar ştia că zâmbetul ei devenise acum crispat. Vrei să spui că nu lucrezi la Lord & Taylor?

Ba da, firește că lucrez acolo. Dar noi doi semănăm foarte mult. Și eu am pornit de la zero, convins fiind că zero nu reprezintă o perspectivă prea bună pentru mine. Nu ești prima moștenitoare pe care o cunosc - dar ești prima moștenitoare falsă pe care am întâlnit-o în viața mea. Ai mult de câștigat dacă te porți frumos cudoamnele ca tine - sau cu cele care pretind că sunt doamne. Sunt expert în domeniul ăsta, frumoasa mea.

- Aha! a fost singurul răspuns al Linei. Realiza acum cât de naivă fusese. A înțeles pentru prima oară că imaginea falsă a moștenitoarei, în spatele căreia și-a ascuns adevărata identitate, nu i-a protejat mica avere, așa cum se întâmpla în cazul celor cu drepturi depline. Acest lucru i se va părea nostim într-o bună zi, s-a gândit ea. Atunci, la revedere, a continuat ea, în cele din urmă. Nu voia să rămână singură, dar probabil că își merita soarta. De aici n-ai ce să câștigi.

Tristan s-a ridicat în picioare și s-a uitat pe fereastră. De la geamul ei se vedea fațada unui alt hotel, cu ferestrele lui micuțe, în spatele cărora se ascundeau ambițiile și năzuințele altor oameni. În fața intrării, se opreau trăsuri, din care coborau adevăratele doamne - doamne al căror stil de viață încercase și Lina să-l imite. Ele vor porni în curând în croaziere pe Mediterana sau își vor petrece sfârșitul de săptămână în Tuxedo, etalându-și noile pălării cumpărate din Franța.

- N-aș spune asta.
- Dar nu mai e nimic de luat, a spus Lina, înroșindu-se până în vârful urechilor.

Tristan și-a plimbat ușor ochii căprui până când privirile li s-au întâlnit.

- Dar eu nu vreau să-ți iau *nimic*, Carolina. Din câte înțeleg, însă, ai pus deja în mișcare o mică escrocherie. I-ai stârnit interesul lui Carey Lewis Longhorn, ca să nu mai vorbim de domnul Curtezan. Lina nu credea că numele gazetarului era într-adevăr Curtezan, dar nu se afla în postura de a corecta pe cineva. Vei avea nevoie de ajutorul meu, firește. De protecție și îndrumare. Ai făcut o treabă bună până acum, dar te-ai fi poticnit la un moment dat și adevărul ar fi ieșit la iveală. De exemplu, trebuie să-ți alegi cu grijă anturajul. Nu trebuie să fii văzută doar în compania unor celibatari bătrâni. Dacă nu-ți faci câteva prietene, doamnele nu te vor primi niciodată în cercul lor și acest lucru echivalează cu sinuciderea ta socială. Tristan a făcut o pauză și și-a rezemat bărbia în mâini cu o expresie gânditoare. Acesta este un sfat foarte important, a continuat el după o clipă. Dar deocamdată, important este faptul că domnul Longhorn

este bogat şi te place. Asta înseamnă că te va copleşi cu bijuterii şi cadouri, care sunt la fel de preţioase ca orice moştenire...

Speranţa începea din nou să încolţească în mintea Linei, dar era încă precaută. A mai acţionat şi altădată sub imperiul nechibzuinţei şi uite unde ajunsese.

- Dar nu va trebui să...?

- Nu, nu, în nici un caz! a spus Tristan, apropiindu-se de ea pe divan şi aruncându-i o privire încurajatoare. Jos, oamenii care nu-şi permiteau să stea la hotel, dar voiau să guste puţin din cupa opulenţei, veneau să ia prânzul. Asta ar însemna să ucidem gâscă de aur, nu crezi?

Lina a clipit, adâncită în gânduri, răsucind problema pe toate feţele. încercase încă din copilărie să trezească interesul unui vizitiu - cum naiba să menţină aprins focul pasiunii unui bărbat a cărui viaţă amoroasă se afla pe primele pagini ale ziarelor de scandal? Cel mult câteva zile.

- Dar cum să mă descurc fără bani? Trebuie să-ţi achit notele de plată pe care mi le-ai adus, ca să nu mai vorbim de faptul că vineri voi fi dată afară din hotel când nu voi mai putea plăti...

- Te laşi înfrântă prea uşor. Trebuie să te lecuim de *asta.* Ar fi trebuit să te cunosc mai devreme şi să te vindec de propriile-ţi metehne - *nimeni* nu plăteşte la timp. Cei de aici, de la hotelul New Netherland, trebuie să te considere o moştenitoare cu adevărat excentrică. Aceasta este una dintre caracteristicile principale ale bogătaşilor: nu ştiu niciodată cât costă lucrurile şi uită tot timpul să le plătească. Cu puţin tupeu, vei putea să amâni plăţile până când te vei afla în situaţia în care domnul Longhorn îţi va achita notele de plată. Şi atunci, noi doi vom învârti banii cu lopata.

Lina a încuviinţat din cap, debusolată. Ascultându-i planurile conspirative, se simţea complet lipsită de apărare, lucru care îi provoca o stare de iritare. Dar era o uşurare că Tristan se afla acolo, chiar dacă îi cunoştea adevărata identitate. Nu o deranja să-i încurajeze, pentru un timp, intrigile, indiferent cât de nebuneşti păreau acestea. Nu se mai simţea atât de singură, ascultând planurile pe care le concepea pentru ea; în plus, poate că astfel va reuşi să recupereze o parte din bani. Nu pe toţi, dar suficienţi cât să-şi

cumpere un bilet spre Vest. Apoi, va porni în căutarea lui Will şi va lăsa greşelile în urma ei la New York.• • • • • • • • • • • • • • • • • • •

Ideea de proprietate a fost întotdeauna un concept vag definit - întrebaţi-o pe soţia speculantului de pe Wall Street, care îşi scrie invitaţiile la petreceri la biroul Mariei-Antoaneta!
DOAMNA L.A.M. BRECKINRIDGE, *Regulile comportamentului în cercurile mondene*

M

S-a auzit fluierul, iar de-a lungul şi de-a latul peronului însoţitorul striga „Toată lumea în vagoane!" În sala de aşteptare, o încăpere simplă, din lemn, din orăşelul de munte unde Will şi Elizabeth coborâseră, băncile s-au eliberat, iar călătorii şi-au îndesat pălăriile pe cap şi au fugit să prindă monstrul de fier care se pregătea din nou de drum. Masa dintre Will şi Elizabeth avea picioare inegale şi de fiecare dată când unul dintre ei îşi punea cotul pe suprafaţa ei nelustruită, paharele cu limonadă ameninţau să se verse. Trenul a plecat în cele din urmă din gară, clătinând toate geamurile sălii de aşteptare, dar aducând puţină linişte în sufletul lui Elizabeth.

Will s-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastră, unde a scrutat cu privirea, de la un capăt la altul, atât peronul, cât şi pe călătorii care mai rămăseseră. A aşteptat până când aburul s-a spulberat şi apoi s-a întors la locul unde o lăsase pe Elizabeth, îmbrăcată în mantoul cu căptuşeală din flanelă, pe care îl purtase în ziua în care părăsiseNew Yorkul. S*-a imim braţele lungi vi încordate dea«*, pra capului, apoi ţi-a «ram pirul prea lung ţi l-a ia^. ut în gulerul ci miji; din tartan.

Will a răsuflat uvurat ţi a zâmbit, dezvăluindu-* dinţii frumow %\ sănitosi.

- **A plecai, lizzie, a spus W3L mi ai de ce să te mai temi.**

Elizabeth a încercai *ă schiţeze un zâmbet. S-a ridicai în picioare » va îndreptat **spre** el, apoi w uitai pe fereastră, de parcă ar fi vrut să verifice spusele lui
Nu mai era atât de speriată, dar asta nu i-a domolit freamătul lăuntric. **În** celălalt capăt al sălii, lucrătorii din spatele tejghelei, care vindeau plăcinte vi sendvivun cu carne de pui, se pregăteau de plecare. **Vânzătorul** de ziare h: număra încasările.

- Slavă Domnului! a spus ea în cele din urmă, încercând să răsufle uşurată.
- Si acum mai avem de aşteptat douăsprezece ore până la următorul tren. Avem timp suficient ca să găsim o capelă şi să ne Juim". a spus Will, râzând, des: ea siia că d glumea. Momentul acela din New York când îngenunchease în fata ei şi o ceruse de solie - asta se întâmplase la scurt timp după ce se logodise cu Henry - îi era încă proaspăt în memorie. De daia asta. ai putea călători cu adevărat sub numele de doamna Keller.

Elizabeth şi-a lisai ochii în pământ şi a înghiţit în sec - sunetul pe care l-a scos i s-a părut îngrozitor de zgomcaov Cu câtev a zile în urmă, propunerea lui ar fi avut coivxaiii romantice, dar în clipa de fată, i-a trezit din nou la viată vechile trăiri - sentimentul de vinovăţie, care nu-i dădea pace încă de la începutul idilei lor, când Vili era o perspectivă atât de râvnită, iar eaera favorita ipocriţi a elitei sociale din New York. Şi-a îndesat mâna în buzunar şi a strâns inelul.

- **Sau am putea trii în continuare în păcat.**

Vocea lui era mai lină acum, dar nu-şi pierduse în totalitate umorul.

- Nu, eu...
- Ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu ce vom găsi în New York. Cât de bolnavi este mama sau în ce necazuri a intrat Diana. Elizabeth a închis ochii ca să-şi stăvilească lacrimile. S-a înfofolit şi mai mult în haină, strângând-o cu o mână, în timp ce cu cealaltă mângâia inelul. Mi-am imaginat tot ce poate fi mai rău. Şi sunt îngrijorată din cauza **banilor.** Daci vom descoperi - când vom ajunge acolo - ci vor fi alungate din casă sau nu-şi permit să-şi cumpere medicamente şi...
- Sst! Nu trebuie şi zugrăveşti situaţia în culori atât de sumbre. Ştim doar ce am citit prin ziare şi doar ştii foarte bine ci ziariştii au tendinţa de a exagera lucrurile. În plus, mai am şi eu nişte bani.

-Sau. dar. Will... Elizabeth l-a scrutat cu privirea, apoi şi-a lăsat ochii în podeaua prost prelucrată. Şi-a ptimbat degetele pe masa la care stătuseră doar cu câteva clipe în urmă. Trebuie să-ţi mărturisesc un lucru. Intenţionam şi vind ceva în OaklancL Ceva ce ar putea şi schimbe în bine viata familiei mele. Şi-a ridicat ochii spre Will. care o privea ticut. În afari de şoaptele îndepărtate ale vânzătorului de ziare şi ale fetei care vinde-a limonada. în camera domnea liniştea. Inelul de lo- godni a continuat ea cu o voce frânţi. Cel pe care mi t-a du Henrv Scboonmoker.

Elizabeth evitase să rostească numele lui Henry] faţa lui Will încă de când plecaseră din New York Nu plăcea să facă asta acum şi era evident că nici lui nu ' provoca o plăcere prea mare să-l audă.

-Aha!

Ea a început apoi să vorbească mai repede, sperând să-l îndepărteze de prăpastia tristeţii în care ameninţa să se prăbuşească.

-Nu l-am luat cu mine pentru că mi-l doream, Will ci pentru că valorează foarte mulţi bani, pentru că m-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el, pentru că nu ştiam cum voi ajunge să te găsesc..., a continuat ea cu o voce tânguitoare. Dar te-am găsit.

-Nu te-aş fi lăsat să te pierzi, a spus Will, evitându-i privirea şi încleştându-şi maxilarul.

-Ştiu, a răspuns Elizabeth, cu o voce pierdută.

- Nu sunt supărat, Lizzie. Nu te întrista! Doar că numele lui îmi trezeşte amintiri neplăcute. Aş fi vrut să-ţi fi dăruit eu inelul acela.

Era târziu după-amiază şi lumina care pătrundea prin ferestrele sălii de aşteptare era palidă şi rece, dar Elizabeth a descoperit că sufletul îi radia iar de fericire.

-Nici măcar nu-mi place inelul acela.

- Nu? a spus Will, întâlnindu-i privirea şi schiţând un zâmbet vag.

- Nu. L-a luat de mâini şi a început să-şi legene braţele în aer ca să-l înveselească. L-aş fi aruncat în râu împreună cu trecutul meu dacă n-aş avea şi o fire practică. Iar eul meu pragmatic mă sfătuieşte să vând inelul. În eventualitatea că familia mea are nevoie de bani. Doar în acest caz.

Will a schiţat, la început, un zâmbet palid, care s-a transformat apoi într-un surâs fermecător. Îi ţinea mâinile delicate într-ale sale, legănându-şi un timp braţele şi gândindu-se ce vor face împreună.

- Într-o bună zi, îţi voi cumpăra inelul pe care ţi-l doreşti.
- Ştiu, a şoptit Elizabeth. Ştiu că aşa vei face.
- Între timp, hai să vindem inelul ăla ca să scăpăm de-o grijă! Will a cuprins-o cu braţul de după umăr, trăgând-o spre uşa de la intrare, care dădea spre peron şi spre oraş. în felul acesta, îţi iei o piatră de pe inimă şi ridurile nu-ţi vor mai brăzda chipul atât de frumos.
- Dar unde ne vom duce? N-am fost niciodată aici, a spus Elizabeth, străbătând sala de aşteptare.
- Toate gările sunt la fel, a răspuns el, cu tonul lui jovial. Pline de taverne şi case de amanet, pentru ca oamenii disperaţi să-şi poată vinde bunurile. Sau să bea ceva în timp ce aşteaptă trenul. Noi nu suntem disperaţi. Aşa că vom negocia la sânge preţul inelului. Ne-a provocat destule necazuri, iar acum e timpul să ne ofere o recompensă.

Elizabeth, cuibărită la pieptul lui Will, pornind spre un loc acoperit de zăpadă, unde nu pusese niciodată piciorul, părea să vadă lumea cu alți ochi. Se simțea liniștită - cum nu se mai simțise de când primise telegrama Dianei. Erau înfofoliți în hainele lor, care le confereau un aer de eleganță, și au pornit să înfrunte împreună aerul rece de iarnă și viitorul care îi aștepta.tr/y*>/> *H l* ***p»ou*** *O J O* ***¿iMtMryt a^.***

• OJM9f>U Of/lM OJ if OHţft/DX0JXM O/t // OiU tuti s/yj 'dtttMujj) tom visor

tf ttytOHttoj)

ty /Dit Ht,>rH kt O-itt MJiD/fOfD HDÏ M-H MtéfMii
" »■/"/"'/ Hto-U tXJ »Ajtt,»/HOX ■>/>/&/» <Hi»/Htt£j¿5

- De la cine este biletul?

Diana, care stătea prea aproape de foc în sufrageria familiei sale, şi-a ridicat ochii, buimacă, de parcă tocmai atunci se trezise din somn. Gândurile îi zburaseră în altă pane - în sera unde petrecuse cândva o noapte de neuitat, într-o companie de vis. Pleoapele i-au iremătat de emoţie şi a realizat că avea obrajii încinşi de la dogoarea focului. A împăturit în grabă biletul şi l-a pus în buzunarul rochiei de culoarea mierii pe care o punase doar cu o săptămână în urmă. Rochia - ce hisese manorul unor sentimente cu totul diferite de cele pe care le trăia acum - fusese alegerea mamei ei - atât în seara aceea, cât şi acum.

- Nu are imponanţă, i-a spus ea lui Snowden, care stătea în faţa ei. îmbrăcat într-un smoching negru, ce părea să-i scoată şi mai mult în evidenţă trăsăturile aspre. Ce spuneaţi...?

- Spuneam că ajutorul pe care vreau să vi-l acord - ţie şi familiei tale - nu este un gest caritabil..., a continuat Snowden, cu o expresie satisfăcută pe chip. Trebuia să

sublinieze acest lucru, iar Diana trebuia să-l asculte, căci mătuşa Edith, care stătea undeva în umbră şi se prefăcea că citeşte o carte de rugăciuni, i-ar fi atras imediat atenţia dacă ar fi observat că nu era atentă. Le cumpărase mai multe lemne decât ar fi putut să ardă toată iarna, le umpluse cămara cu provizii şi împodobise în colţul camerei un pom de Crăciun, care dădea un aer de sărbătoare casei familiei Holland, lucru de neconceput cu o zi în urmă. Afacerile mele şi ale tatălui tău au intrat la un moment dat într-un impas, iar acţiunile pe care le aveam amândoi în Klondike ne-au creai anumite probleme...

Diana a zâmbit vag şi şi-a aţintit privirea asupra gulerului cafeniu al cămăşii lui Snowden ca să dea impresia că-l asculta cu atenţie, deşi gândurile îi zburau în altă parte. Era visătoare şi agitată încă de când primiseră vizita oaspetelui lor, deşi făcea tot ce-i stătea în putinţă să nu pară nepoliticoasă sau nepăsătoare. Nu reuşea însă să-şi alunge din

minte, nici măcar pentru o clipă, imaginea lui Henry. Când acesta nu şi-a făcut apariţia nici miercuri şi nici joi - aşa cum îi promisese marţi seară - dorul a devenit mistuitor, împiedicând-o să mănânce şi făcând-o să se simtă slăbită şi înfrigurată. Traversa o stare cumplită de incertitudine. Nu putea să accepte faptul că şi de această dată se înşelase în privinţa lui Henry. Când a primit însă biletul lui - un anonim i l-a înmânat, la lăsarea întunericului, lui Claire, care apoi i l-a adus Dianei - toate îndoielile i s-au spulberat.

Îi era recunoscătoare, într-un fel, lui Snowden, pentru că se afla acolo, deoarece proiectele lui de a le îmbunătăţi viaţa îi ofereau o precupare, împiedicându-i

astfel imaginaţia s-o ia razna, deşi nu voia ca acesta să-i distragi cu totul atenţia de ia visurile saJe.

- Ce vremuri am petrecut în Klondike..., spunea Snowden.

Nu se întreba de ce tatăJ lui Henry ii consemnase la domiciliu. îşi imagina doar chinul prin care trecea, gán- dindu-se că şi el era transpus, ca şi ea, în patul simplu cu cadru din alamă din sera familiei Schoonmaker. Diana se întreba dacă exista vreo cale să estimeze cat din trupul şi din spiritul ei se afla în sufrageria din Gramercy Park South şi cât se afla în locul acela sublim, cu tavan boltit din sticlă, unde stătea atât de aproape de Henry încât îi simţea mirosul suav al apei de colonie. Fără îndoială, mai mult de jumătate. Biletul, aflat acum în siguranţă în buzunarul ei, i-a aprins atât de tare simţurile, încât simţea pe braţ atingerea delicată a degetelor lui.

- Firește, aceea a fost doar una dintre numeroasele noastre aventuri. Ne-am căutat apoi norocul în Africa de Nord şi Cal-ee-for-nye-ay.

Diana s-a mişcat pe scaun şi a încuviinţat vag din cap. Această palidă încercare de glumă nu i-a fost deloc pe plac. între timp, bărbia lui Henry devenea, în mintea ei, aproape la fel de bine conturată ca etajera albă pe care Snowden îşi rezema acum cotul. Îi vedea culoarea ochilor, deşi - dacă ar fi întrebat-o cineva - n-ar fi ştiut să spună ce culoare aveau ochii lui Snowden.

Obiectele din camera unde se afla - o cameră pe care o cunoştea atât de bine - păreau învăluite în ceaţă, dar concepea deja în minte drumul pe care avea să-l urmeze ca să ajungă la Henry. A ales deja hainele pe care avea să le poarte şi cadoul pe care dorea să i-l facă

- .Diana, te simţi bine?

- Da, a răspuns ea, tresărind. Trebuia să pară cât mai convingătoare, de aceea s-a simţit obligată să întărească afirmaţia. Foarte bine.

- Bun. Mi s-a părut că eşti gata să leşini la un moment dat, dar dacă te simţi bine, vreau să-ţi comunic ce am discutat cu mama ta. I-am spus că l-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău şi i-am expus sentimentele şi speranţele pe care le nutrea pentru fiicele lui - speranţe care acum se răsfrâng numai asupra ta. Am discutat despre planurile domnului Holland şi am hotărât că a venit momentul să arătăm lumii întregi cât de frumoasă eşti - şi cât te bine te simţi. Vom spulbera zvonurile potrivit cărora familia Holland a ajuns în pragul sărăciei. Aşadar, diseară vom lua masa împreună la Sherry's, însoţiţi de mătuşa ta, Edith. Lumea va vedea astfel cât de frumoasă eşti - ţi-am spus oare cât de bine arăţi în rochia asta? Snowden a scos din buzunarul de la piept al smochingului o cutiuţă lunguiaţă. Se va asorta de minune cu asta, ce zici?

Diana l-a privit deschizând capacul învelit în catifea neagră şi dezvăluindu-i un colier delicat din perle, despre care altădată ar fi spus că se asortează perfect cu rochia ei.

- Dar tocmai în seara asta? a spus ea, vlăguită parcă dintr-odată.

S-a trezit brusc în salonul cu pereţi măslinii şi piese de mobilier din lemn în culori închise. Dogoarea focului îi înroşise pielea şi, indiferent cât ar fi încercat, nu mai reuşea să dea frâu liber imaginaţiei. Stătea, pur şi simplu, încremenită acolo, copleşită de dezamăgire. Seara aceea ar fi trebuit s-o petreacă împreună cu

Henry, în sera lui, dar nu va avea timp nici măcar să-i trimită un bilet prin care să-şi justifice absenţa.

Freamătul ei lăuntric, dacă l-a observat, nu l-a descurajat deloc pe Snowden.

- Da. Nu este oare momentul cel mai prielnic? Am făcut rezervare pentru ora nouă, a spus el, întorcându-se să ia colierul din cutie ca să i-l pună la gât.

Chipul Dianei era ascuns în umbră, lucru care i-a permis să afişeze o grimasă de dezgust, profund dezamăgită de tot ce avea să piardă. A simţit atingerea rece a perlelor pe pielea ei fierbinte, iar sunetul pe care l-a scos clama atunci când s-a închis a avut rezonanţa unui sfârşit sumbru....la aceeaşi petrecere, fermecătoarea domnişoară Diana Holland a fost văzută discutând în termeni confidenţiali cu domnul Teddy Cutting. A mai fost, de asemenea, văzută la operă în compania lui Spen- cer Newburg sau la patinoar cu Percival Coddington. Putem deduce oare de aici că domnişoara Holland îşi caută sufletul-pereche? Fireşte, rangul, averea şi vârsta lui Cutting îl situează mai presus de ceilalţi pretendenţi...

Din rubrica „Curtezanul vesel" a ziarului *New York Imperial*, vineri, 22 decembrie 1899

A 26

Henry şi-a încrucişat picioarele şi a început să se foiască pe balansoarul din lemn aşezat în aşa fel încât să poată să privească nestingherit camera principală a serei familiei Schoonmaker. Purta pantaloni în dungi şi o cămaşă crem cu butoni, cu monogramă. Henry era obişnuit să se

îmbrace bine, dar în seara aceea de vineri, a acordat o atenţie şi mai mare ţinutei sale. Asta în ciuda faptului că era consemnat la domiciliu pentru că îşi sărbătorise noile planuri de viitor legate de Diana Hol- land în compania unui grup de petrecăreţi beţi. Adusese mai multe pături în vechiul dormitor al grădinarului şi aprinsese focul în soba cu lemne, dar tot se temea că nu va fi destul de cald pentru Diana.

Era ţintuit în casă de două zile, timp în care s-a lăsat pradă frustrărilor şi viselor legate de iubita lui. Şi-a pus toată imaginaţia la contribuţie ca să găsească o modalitate prin care să-i trimită un bilet fără ştirea tatălui său

.Trecuse deja cu mult peste ora de întâlnire şi nu se zărea nici urmă de Diana. Se dusese de două ori la poartă ca s-o aştepte, dar dacă ar fi zăbovit prea mult acolo, s-ar fi dat de gol. De atunci, se tot gândea dacă i-a mai fost dat vreodată să mai aştepte vreo femeie atât de mult. Doar o singură dată i se mai întâmplase, într-o seară de vară din Newport, să aştepte o femeie cu un zâmbet atât de fermecător încât i-a topit inima, dar care - după cum stăteau mărturie orele care treceau - nu avea să mai vină. A ştiut asta în adâncul sufletului său, motiv pentru care îşi înecase amarul în băutură, întins pe iarbă, copleşit de gânduri negre, hotărât să nu cadă niciodată pradă dragostei şi ideii de căsătorie.

De data asta, însă, era într-o cu totul altă dispoziţie. Era convins că Diana se afla în drum spre seră, că el era stăpânul sufletului ei, aşa cum şi ea era stăpâna sufletului lui şi că nu mai aveau mult de aşteptat până când vor fi din nou împreună.

kCu toate acestea, nu prea era obişnuit să aştepte; nu se lăuda cu o răbdare ieşită din comun. S-a ridicat în picioare, s-a plimbat de jur împrejurul patului şi şi-a înălţat capul ca să privească tavanul boltit cu geamuri din sticlă şi sârmă albă, care vegheau de sus patul simplu, acoperit de plăpumi. A tras adânc în piept aerul proaspăt şi reavăn şi şi-a aranjat gulerul. S-a privit în oglindă, analizându-şi tenul uşor auriu şi s-a întrebat dacă mai avea timp să aducă din pivniţă o sticlă de vin. S-a aşezat apoi din nou pe scaun, şi-a încrucişat iar picioarele şi a început să răsfoiască un teanc de ziare de pe masa din fier forjat, vopsită în alb. Grădinarul le adusese, probabil, acolo ca să le citească în timp ce lua prânzul. Trebuia să vorbească cu acesta - şi-a spus Henry - care locuia acum cu una dintre cusătoresele Isabellei în apartamentele destinate servitorilor, ca să afle cât timp petrecea în seră înainte de a aranja o întâlnire, căci era renumit pentru succesul de care se bucura în rândul sexului frumos.

Firește, aceste gânduri i-au trecut prin cap înainte de a începe să răsfoiască, apatic, ziarele vechi în încercarea zadarnică de a-şi omorî timpul. Nu-l interesau evenimentele mondene, crizele bursiere, cronicile teatrale sau fenomenul din ce în ce mai îngrijorător al vizitiilor şi birjarilor care conduceau beţi trăsurile prin oraş. Il interesau iahturile şi caii, subiecte dezbătute pe larg în paginile ziarelor din săptămâna aceea, despre care se putea să fi citit şi cu altă

ocazie. În momentul acela, însă, nu reuşea să parcurgă o frază de la cap la coadă dacă nu conţinea două cuvinte-cheie: *Diana* şi *Holland.* Şi după câteva clipe, a găsit fraza pe care o căuta.

Paragraful descria, în termeni decenţi, o petrecere organizată în casa lui Florence Cutting, acum doamna Dar- roll; autorul oferea alte câteva detalii, pe care Henry le-a citit însă în fugă. La petrecerea respectivă, a participat, se pare, şi Diana - Diana lui. Nu doar a participat, ci şi-a petrecut timpul în compania prietenului său, Teddy, cu care a discutat în termeni „confidenţiali". Cuvântul i-a trezit amintiri nu tocmai plăcute referitoare la modul în care se comporta prietenul lui atunci când se simţea atras de o fată - îi mângâia mâna şi îi îndeplinea orice dorinţă, manifestând, în general, o grijă exagerată, aproape slugarnică, pe care nici un bărbat - în deplinătatea facultăţilor mintale - nu ar fi afişat-o. Henry a citit articolul de patru ori, dar nimic nu se schimbase.

Acum înţelegea motivul pentru care Teddy se împotrivise cu atâta îndârjire relaţiei lui cu Diana

.Teddy o voia pentru el. Henry a mototolit ziarul şi l-a aruncat pe pat.

A străbătut pasajul lung al serei, înconjurat de zambile şi orhidee, care înfloreau în tot timpul anului, şi a intrat în casă mânat de un singur gând. S-o găsească pe Diana şi s-o întrebe ce se întâmplase cu adevărat. Îi va spune, la rândul lui, cât de intolerabil şi de ipocrit era Teddy şi cum cădea adesea pradă rigorilor impuse de societate - în ciuda propriilor concepţii şi a vorbelor dulci cu care îşi îmbrobodea cel mai bun prieten. Îi va spune cum Teddy, ca o matroană bătrână, îmbuibată de ceai, se împotrivise iubirii lor... Dar acest raţionament l-a făcut şi mai mult pe Henry să înţeleagă cât a avut de câştigat prietenul lui prin această tactică.

Henry şi-a continuat drumul prin galeriile de la primul etaj cu gândul de a-l ruga pe un servitor să-i aducă o haină. Era frig şi nu mai avea timp să ajungă în camerele lui. Se gândea cum să găsească mai repede o haină şi dacă ar trebui să se ducă mai întâi la Teddy când a intrat din greşeală într-unui dintre saloanele private, unde a dat peste tatăl lui, mama lui vitregă - îi era încă greu să-i spună aşa - şi Penelope Hayes.

- O, Henry! a exclamat mama lui vitregă, întor- cându-se pe scaun şi agitându-şi evantaiul cu un licăr viclean în ochi. Purta o rochie din şifon negru, cu pliseuri la bust după modelele greceşti şi cu falduri ample, prinse de umeri ca nişte aripi. Gâtul şi braţele subţiri îi erau ascunse sub voaluri de dantelă albă. Mă bucur să te văd. Petrecem o seară liniştită, după modelul elitei sociale, dar eu m-am plictisit de moarte. Pentru că ne-ai făcut de ruşine, ai putea, cel puţin, să ni te alături.

- *Te rog!* a intervenit Penelope, cu vocea seducătoare pe care i-o cunoştea atât de bine.

Purta o rochie în nuanţe de alb-murdar, care nu-i venea deloc bine. Îi era frig, iar pielea ei căpătase, pare-se, culoarea rece a morţii.

- Vă rog să mă scuzaţi, a început Henry, făcând un pas înapoi spre uşă. Isabelle a ridicat din sprâncenele ei blonde, iar Penelope a scăpat evantaiul în poală. A înţeles într-o clipă că cele două femei complotau împreună. Trebuie să...

Cândva, atingerea lucrurilor rafinate ale familiei Hayes i-ar fi făcut plăcere, dar astăzi îi provoca repulsie. Altădată, o considerase partenera perfectă într-o crimă - o fată care îi împărtăşea dispreţul faţă de rigorile societăţii pe care nimeni nu îndrăznea să le încalce. Acum a înţeles că le încălca doar dacă acest lucru nu-i strica planurile. Poate că îi împărtăşea dispreţul pentru cei din jur, dar voia să fie adulată de aceştia. Acum, când inima îi fusese cucerită de Diana Holland, dorinţa lui Penelope i se părea obtuză şi meschină. Şi-a încleştat pumnii şi i-a privit pe cei care îl împiedicau să fie acum

alături de iubita lui.

O poate şi aibâ, fireşte, mai mulţi adoratori, dar nu prea mulţi, şi trebuie să fie atentă ce le promite. Odată cu trecerea timpului, când devine loane greu să-şi justifice comportamentul, trebuie să păstreze cu sfinţenie aparenţele- Trebuie, de asemenea, să fie prudentă şi să aibă grijă ca adoratorii săi să nu se întâlnească niciodată.

Din rubrica JDebuiantele" a revistei *Dnss Mmgăzmt,* **decembrie 1899**- Domnişoară Broad, ce bine îmi pare că v-a

descoperit Carey! a spus fericită Lucy Carr, cea mai veselă femeie divorţată din elita newyorkeză, când trăsura bătrânului domn s-a oprit în faţa casei ei din East Forties. În timpul mesei, i-a spus Linei tot ce trebuia să ştie despre ea, iar în drum spre casă, a ţinut-o strâns de braţ, împiedicând-o pe aceasta să-şi retragă mâna. Aerul nopţii era rece şi prin fularele de blană le ieşeau aburi din gură ca o ceaţă mistică. Avem nevoie de sânge proaspăt în cercul nostru. Şi toată lumea, în afară de mine, este căsătorită, lucru *cumplit* de plictisitor.

- Se pare că ai uitat de mine, a intervenit domnul

Longhorn de pe scaunul de alături.

- Tu nu intri în discuţie, a răspuns doamna Carr cu un râs metalic.

Ai dreptate, draga mea. Sunt atât de bătrân, încât uit uneori că Central Park este un parc şi nu un ţinut mlăştinos şi stâncos. Dar am organizat un dineu reuşit, nu-i aşa

?Dacă Lina îşi închipuise că va fi greu să-i atragă atenţia pentru a doua oară, alungase o asemenea idee în clipa în care se întâlniseră în holul hotelului şi o invitase la masă. Acceptase imediat, apoi el îşi ceruse iertare pentru că nu îi reţinuse corect numele când fuseseră la operă.

- M-am simţit minunat, domnule Longhorn.

Rostise replica cu o suavitate timidă, acesta fiind modul în care flirtau tinerele de vârsta ei - sau, cel puţin, modul în care o văzuse flirtând pe Elizabeth Hol- land în salonul casei sale. Fusese o zi minunată. Participaseră la curse de sănii în parc şi luaseră masa într-una din camerele private de la Sherry's, despre care citise, dar unde nu intrase niciodată. Nasul i se înroşise puţin de la efortul fizic, combinat cu şampanie, simţindu-se ameţită după ce cunoscuse atâţia oameni. îşi văzuse imaginea în nenumărate oglinzi şi ştia că ochii îi trădau un licăr aparte. Uşurinţa cu care se integrase în cercul lui Longhorn o uimise, dar nu o deranjase. Oricum, nu avea să rămână prea mult printre ei. Lumea părea frumoasă şi în curând avea să-i ofere şansa de a-şi cumpăra biletul spre Vest.

- Doamnă Carr, a intervenit domnul Longhorn. Aţi ajuns acasă.

- O, da.

Lucy a sărutat-o pe Lina pe obraz şi i-a promis că se vor revedea în curând. Imediat ce doamna Carr şi blănurile ei lungi s-au pierdut în holul scăldat în lumină, trăsura s-a pus în mişcare. Domnul Longhorn şi Lina au păstrat tăcerea până când caii s-au oprit în faţa hotelului New Netherland.

-Draga mea, a spus bătrânul domn, coborând pe trotuar, nu m-am bucurat de prezenţa ta toată seara. N-ai vrea să vii la mine să bem un coniac?

-Ba da, domnule Longhorn. Lina a rămas pentru o clipă pe bancheta trăsurii. Pe stradă domnea liniştea, iar clădirile gigantice, cu ornamentele lor aurite, o priveau de sus, cu ferestrele lor strălucitoare. A oftat, apoi a luat braţul pe care

domnul Longhorn i l-a oferit ca s-o ajute să coboare. Aş fi încântată.

-Atunci intră tu prima! i-a spus el cu blândeţe. Nu trebuie să stârnim suspiciuni legate de vizita ta atât de târzie în camera unui bărbat mai în vârstă. Du-te în camera ta şi scoate-ţi haina, iar Robert va veni după tine puţin mai târziu.

Şi-a muşcat buzele şi a încuviinţat din cap. A intrat în holul mare al hotelului, plutind aproape pe podeaua din mozaic. A cerut cheia cu atâta trufie încât s-a întrebat pentru o clipă dacă domnul Cullen nu o va confunda cumva cu posesoarea unei camere mult mai bune. Apoi, s-a îndreptat spre ascensor şi i-a spus liftierului la ce etaj mergea, fără să facă greşeala să se uite la el. Uşa din fier s-a închis şi a simţit cum liftul începe să urce. *Urc*, şi-a spus în sinea ei, *urc, urc.*

- Pluteşti pe culmi foarte înalte, nu-i aşa?

Obrăznicia liftierului a lăsat-o pe Lina fără suflare. S-a înroşit toată aşteptând ca acesta să se întoarcă cu faţa spre ea. Când a făcut-o, a văzut un zâmbet arogant şi doi ochi căprui, care îi aparţineau lui Tristan. Lumina candelabrului a devenit dintr-odată orbitoare. A făcut imediat un pas înapoi.
- De unde ai luat uniforma?

- Mi subestimezi, Carolina, a răspuns el, continuând să zâmbească. Se pare că ai avut succes în seara asta

- Da, a spus Lina, trăgând adânc aer în piept ca să-şi revină. M-a invitat la un coniac.

- Foarte bine! Va cădea în curând în plasa noastră Dar ai grijă - nu trebuie să-i oferi prea mult, căci îşi va pierde repede interesul pentru tine!

- Voi fi atentă.

- Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă ce prietene îţi alegi! Compania doamnei Carr, o femeie divorţată, este mai periculoasă decât lipsa oricărei prietene.

Lina nu s-a mai întrebat cum aflase de doamna Carr.

- Voi ţine minte.

- Şi fii foarte atentă ce spui ca să nu te trădezi! a continuat Tristan, punând mâna pe pârghia liftului.

-Da, fireşte că voi fi atentă.

-Şi mai trebuie să ţii minte un lucru extrem de important: Prefă-te că bei, dar ia doar înghiţituri foarte mici! El poate să se îmbete, dar tu nu ai voie s-o faci.

Lina a dat din cap şi a continuat s-o facă până când el i-a spus să înceteze. N-ar fi reuşit niciodată să anticipeze gestul lui Tristan nici dacă cineva ar fi întrebat-o de mii de ori: a făcut un pas spre ea şi şi-a aplecat capul. A ţintuit-o cu spatele de peretele îmbrăcat în piele al liftului şi i-a simţit buzele lipite de ale ei. Avea chipul aspru ca nisipul; ea a tras adânc aer în piept şi trupurile li s-au atins. Era primul ei sărut - pătimaş şi dulce deopotrivă. Şi l-a imaginat de sute de ori pe Will sărutând-o, dar sărutările imaginare nu se comparau cu cele adevărate. Părea ca un buchet de flori care se deschid la lumină.

Când liftul s-a oprit, ţinuta ci era perfect aranjată, iar ea a păşit pe palierul etajului al nouălea, fără să privească înapoi.

- **Pregătiţi-vă, domnişoară Broadl l-a auzit ea pe Tristan spunând, în timp ce se îndrepta spre camera ei. Voi face în curând următoarea mişcare.**

Lina era uimită. În ciuda pasiunii primului sărut din viaţa ei, era uluitor de liniştită. Avea grijă să nu bea prea mult coniac, chiar dacă domnul Longhorn sorbea cu plăcere din paharul lui. Zâmbea fermecător în timp ce el îi povestea despre proprietatea de la ţară, despre iahtul şi despre partenerii de afaceri care îl plictiseau de moarte. În ciuda sfaturilor pe care i le dăduse Tristan, era convinsă că ţinuta pe care o adoptase şi aparentul interes pe care îl manifesta faţă de interlocutorul său i le datora lui Elizabeth, dar nu o deranja acest lucru. Elizabeth îi

luase tot ce avea mai de preț. I se părea, așadar,
firesc „să fure" și ea ceva de la domnișoara Holland.

Mi-ar plăcea să te duc la Paris..., spunea domnul Longhorn. Vorbea mult despre Paris. Braţele sale lungi se odihneau leneşe, înveşmântate într-un smoching de catifea, într-o nuanţă puţin mai închisă decât cel pe care îl purta când se întâlniseră prima dată. A renunţat un timp să mai fumeze, lucru pentru care Lina s-a simţit recunoscătoare. Nimeni din familia I lolland nu fuma - cu excepţia lui Edith, sora domnului Holland, care mai trăgea uneori, pe ascuns, dintr-o ţigară - aşa că nu era obişnuită cu mirosul de tutun. La Paris - a continuat el visător - mi s-au întâmplat toate lucrurile frumoase. Stăteau pe două fotolii cafenii, în faţa şemineului **unde ardea** un foc vesel, din sufrageria spaţioasă a apartamentului domnului Longhorn. Carafa din sticlă şl$_e$- fuită stătea între ei, iar valetul îi veghea din umbră. Era imposibil să spui cât era ceasul, deşi Lina era convinsă că niciodată nu stătuse trează atât de târziu în noapte, cel puţin nu în felul acela.

- Cu siguranţă, nu toate lucrurile frumoase le-aţi trăit acolo, a spus Lina.

- Nu, nu chiar toate, a răspuns domnul Longhorn, pe un ton vesel. Ridurile i s-au adâncit pe chipul îmbătrânit şi şi-a dat capul pe spate. Părul cărunt îi creştea mai mult pe lateral, acoperindu-i urechile, a observat Lina, deşi părea bogat şi în creştet. Nu, nu toate! Dar pe atunci eram tânăr şi de aceea asociez Parisul cu perioada cea mai frumoasă din viaţa mea.

Lina a schiţat un zâmbet. Nu ştia ce să răspundă, aşa că a urmat sfaturile lui Tristan şi a tăcut, reacţie pe care Longhorn părea - odată cu fiecare clipă care trecea - să o aprecieze.

Uită-te cât de tânăr eram!Lina s-a uitat de jur împrejur, aşteptându-se parcă să-l vadă apărând de undeva mai tânăr. El i-a arătat însă cu mâna un perete „tapetat" cu tablouri, cărora ea le aruncase o privire fugitivă când intrase

în cameră şi despre care crezuse că reprezentau celebra lui colecţie de frumuseţi feminine. Toate erau portrete de femei, era adevărat, dar când s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat, a observat că un tablou cu rame groase din aur înfăţişa un bărbat de vreo douăzeci şi ceva de ani. Avea o coamă de păr negru şi **un** nas frumos sculptat. I-a **recunoscut** pometii înalţi fi ochii veseli şi a văzut de unde deprin- *e*e domnul Longhorn gustul pentru gulere demodate. A privit tabloul şi şi-a dorit ca primul ei sărut să i-l fi dăruit un bărbat ca acela.

- Acesta sunteţi dumneavoastră? a întrebat ea în şoaptă.

- Da, într-o perioadă în care toate fetele îmi cădeau la picioare. Domnul Longhorn a făcut o pauză şi a luat o înghiţitură de coniac. Sper că nu consideri o indecenţă faptul că am spus asta, domnişoară Broad. Dar aşa stăteau lucrurile pe atunci. îmi doresc uneori - poate chiar de câteva ori pe zi - să nu fi fost atât de infatuat şi să-mi fi găsit o soţie. Nu aş mai fi acum atât de singur. Dar nu mă pot abţine să nu mă simt impresionat de trecutul meu.

- Nici nu vă învinovăţesc pentru asta, a spus Lina, îmbujorându-se, stânjenită uşor de propria-i sinceritate.

Şi-a mutat privirea de la portretul lui Longhorn la cele ale graţiilor din timpuri trecute şi prezente. Erau pictate în acuarelă sau ulei, obrajii trandafirii şi mătăsu- rile elegante fiind scoase în evidenţă. îşi dorea ca şi chipul ei să fi fost imortalizat de un pictor, fascinat de frumuseţea sa. A uitat pentru o clipă că nu era singură şi a continuat să admire portretele. Ochii i-au căzut atunci asupra lui Elizabeth Holland.

Portretul ei era mic şi încadrat de o ramă din metal lăcuit. Fusese surprinsă cu trupul puţin în umbră, aruncând însă peste

umăr o privire care îi trăda stăpânirea de sine. Pictorul îi conferise o aură diafană, dar redase cu fidelitate trăsăturile lui Elizabeth: gura mică şi rotundă, ochii uşor depărtaţi, cu privirea lor inocentă, tenu

lp*lid nu*n$_{t}$fU tr*ndifirii -lc noului blrbi* iicuţitl, Pun, o rtx hit de măt*»t ro/, pe ci* - M âmiiuit Uni - o ajutase *a o îmbrace.

$_{N}$Sia de/lipit privirea de la portrete, »perind <:* am fitrionul ci nu observase cu cAU ardoare îşi dorea *fl semene cu fata din tablou, şi s»a îndreptai spre fere«- trcle înalte cu vedere spre parc. Înţelegea acum de ce camera ei costa atât de puţin, Apartamentul domnului Longhorn avea câteva camere şi era mobilat cu piese antice şi cu un şemineu care le-ar ii eclipsat pe cele din casa familiei Holland. Şi mai mult decât atât, un lucru cu adevărat impresionant, nu avea vederea spre stradă, ci spre un parc. Un parc imens elegant, cu copaci golaşi şi stacojii, ninşi de zăpadă şi străjuiţi, de-o parte şi de alta, de clădiri, de parcă erau straturile de flori ale lui Longhorn.

Era sfârşitul unei zile în care aflase ce însenina să te simţi invidiată şi admirată. Privind peisajul care se întindea la picioarele ei, a descoperit că asemenea experienţe o făceau să-şi dorească şi mai mult. Când s-a dezlipit de fereastră, a mai aruncat o ultimă privire portretului lui Longhorn. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi cunoscut în perioada *aceea!*

- **Domnule Longhorn! a spus ea, întorcându-se de la imaginea tinereţii lui la cea din prezent.**

îşi închisese ochii cât timp ea stătuse la fereastră, iar acum îi deschidea încet.

- **O, Carolinaî a răspuns el după o clipă. Părea să se fi pierdut într-o lume a lui, dar când a recunoscut-o, i-a *nb.t satisfăcut. Cât de fericit mă simt în compania**

draga mea! a adăugat el, puţin trist.

Lina şi-a aţintit ochii asupra lui Robert, îmbrăcat în frac negru şi pantaloni în aceeaşi culoare. El o scruta cu privirea. Până şi nasturii din alamă străluceau în direcţia ei.

Cu puţin timp în urmă, Lina avea o părere extra-ordinară despre ea. Acum, când a văzut privirea lui Robert, trufia i-a mai pălit puţin. Apatia cu care privea scena îi dădea parcă de înţeles că mai fusese martorul unor spectacole asemănătoare. Ideea succesului de care se bucurase în seara aceea ar fi continuat să pălească dacă o bătaie în uşă nu i-ar fi distras atenţia. Când Robert a deschis, a descoperit că norocul îi su- râdea din nou.

Căci în prag se afla Tristan, care purta uniforma cafenie de la Lord & Taylor şi ţinea în mână o colecţie periculoasă de plicuri lunguieţe. Îi simţea încă atingerea pătimaşă a buzelor, de parcă o sărutase doar cu câteva clipe în urmă - de parcă îi lăsase o amprentă. L-a dat la o parte pe Robert şi s-a îndreptat spre domnul Longhorn.

- Imi-pare rău că vă deranjez, dar am căutat-o pe domnişoara Broad peste tot.

- Dar care este problema? a întrebat domnul Long-horn pe un ton rece, ridicându-se acum în capul oaselor.

- Nu l-am văzut niciodată pe acest om, a spus Lina, cu o voce răguşită, simţindu-se ca o luntre bătută de vânt.

Tristan spusese în treacăt că va face următorul pas, dar i se părea îngrozitor de repede. încrederea începea să i se spulbere. Părea aproape de marginea prâpastiei.

- Domnişoară Nroad, cu kigui.m|4 ii va amiiiiin J, mine de la magazinul lord & Taylor, a iiuuui Tiin.u,

- Dar cu intru în umile uuga/iiu |*| u |*11v«.- < cu imensitate, lucru care a făim o îuro^^ până în vârful urechilor. Cred că mciumid (nu j(Mia feste uneori.

- Domnişoara Broad nu mc obligată *ă-i [m mint* pe toţi angajaţii magazinelor, a intervenit dnuuiul Longhorn. Nu

prea văd cum justifici faptul ta ne de ranjezi. Este foarte târziu şi te afli în camera mea, ^ i a spune care e problema sau pleacă!

Cu câteva clipe în urmă, Longhorn credea ca l.nw îj luminase puţin viaţa. Dar vizita inoportună u pricir nului ei, partenerul de escrocherii, îi spulberase «ueaMa iluzie. Lina a închis ochii, aşteptând ea lumcd *ă prăbuşească în jurul ei.

- îmi cer iertare pentru ora târzie, dar o aştept pr domnişoara Broad de la şase. Este vorba despre aceste note de plată...

- *Note de plată?* Pentru asta mă deranjezi atât de ţâr ziu în noapte? Lina a deschis ochii. Băt rânul domn *se* ridicase în picioare. Chiar dacă se rezema de braţul scaunului, îl domina pe Tristan cu glasul lui impunător şi sardonic, determinându-l pe acesta să se facă mic. Ţi-aş fi recunoscător să trimiţi notele de plată ale domnişoarei Broad la biroul meu din Prince Street şi să n-o mai deranjezi de acum înainte. Cunoşti adresa? Foarte bine. Valetul te va conduce afară.

Lina şi-a recăpătat suflul, deşi nu ştia dacă să se simtă uşurată sau distrusă. Era convinsă că apariţia lui Trisian spulberase magia. Domnul Longhorn s-a întors de la **uşi $1 a văzut ci era mânios - extrem de mânios. Şi-a dus pumnul la guri şi a tuşit violent de câteva ori. Când Trisian s-a retras în hol, i-a făcut încă o dati cu ochiul Linei, apoi s-a întors spre ieşire.**

- **Vi mulţumesc, domnule, a strigat el, înainte de a cobori treptele spre uşă, urmat îndeaproape de Robert.**

Când accesul de tuse al domnului Longhorn a încetat, acesta şi-a privit tânăra vizitatoare.

- Este foarte... ciudat, a îngăimat ea, fără să-şi ridice ochii de la masă. Vă pot da banii înapoi imediat ce...

Bătrânul domn a fluturat din mână de parcă ar fi alungat un fluture.

- Nu vreau să-mi dai nimic înapoi, draga mea.

- Dar *aş putea*, a insistat ea.

- Nu, n-ai putea. Ştiu ce-ai pus la cale. Tu crezi că am făcut avere bizuindu-mă pe primul venit care mi-a ieşit în cale?

- Nu. Adevărul cuvintelor lui a izbit-o pe Lina câteva clipe mai târziu. Se aşteptase să audă replica aceea - „Ştiu ce-ai pus la cale" - şi s-a simţit aproape uşurată să o audă. Bănuiesc că nu, a adăugat ea în cele din urmă.Am ştiut ce urmăreşti din prima zi când ne-am întâlnit pe hol. Ea a început să se joace cu dantelele rochiei. Se simţea copleşită de ruşine, dar ştia că peste câteva minute totul se va sfârşi. Mi-am spus însă că este păcat ca o fată atât de frumoasă să se înjosească atât de mult doar pentru că nu a primit la naştere un titlu nobiliar. Situaţia este cu totul alta în cazul unui bărbat descurcăreţ. Un bărbat descurcăreţ poate să muncească din greu, să câştige bani şi să se căsătorească cu o aristocrată. Nu aşa stau lucrurile, însă, în cazul unei fete - nu, dacă titicul ei nu se zbate pentru asta. Şi bănuiesc că nu ai avut parte de un tată.

Numai atunci a îndrăznit Lina să-şi ridice privirea spre el.

- Nu, a murmurat ea, pe un ton precaut.

- Nu trebuie să fii speriată, draga mea. Vreau doar să mă bucur de compania ta, nimic mai mult. Nu trebuie să te sperie renumele meu de afemeiat. Nu vreau să-ţi răpesc inocenţa. Am aşteptat prea mult ca să mă căsătoresc şi acum este prea târziu, dar vreau pe cineva care să mă însoţească la petreceri şi să-mi spună cum văd tinerii viaţa. Dacă accepţi, voi avea grijă ca funcţionarii de la magazine şi de la hotel să nu te mai deranjeze. Notele tale de plată vor ajunge direct la mine - îţi poţi angaja o servitoare şi un vizitiu. Voi avea grijă să ai parte de tot ce-i mai bun.

Lina a încremenit, copleşită de recunoştinţă, neştiind ce să mai spună. Merita, aşadar, să fie imortalizată pe

pânză. Sau cel puţin, să fie bine îmbrăcată. Un sentiment de uşurare i-a străbătut trupul, făcând-o să zâmbească.

- Vă mulţumesc, domnule Longhorn, a spus ea, cu zâmbetul pe buze. Este frumos ce spuneţi.

- Bine atunci. Mâine, vei face nişte cumpărături. Vreau să mă însoţeşti la petrecerea de Crăciun organizată de familia Schoonmaker şi mi-ar plăcea să porţi o rochie cum nimeni n-a purtat vreodată.

Lina era conştientă de faptul că dădea energică din cap, dar îşi imagina deja modelul şi culoarea rochiei.

Când i-a vorbit din nou, în glas i s-a oglindit din nou blândeţea.

- îmi pare rău pentru scena neplăcută de dinainte, draga mea. Nu trebuie să ne mai gândim la asta.

- Şi mie îmi pare rău, a spus ea domol.

Dar Lina nu regreta deloc. Căci apele se liniştiseră din nou şi acum plutea sub un soare cald şi luminos

.• •

Nimeni nu crede tot ce scrie în presă.

Din articolul *Societatea, aşa cum o văd eu,* scris de „Curtezanul vesel" decembrie 1899

28

Sâmbătă era ziua care preceda Ajunul Crăciunului, o zi care a trecut greu pentru elita newyorkeză. Soarele a apus devreme, iar lui Henry i se părea că n-a mai văzut de mult lumina zilei. Toată noaptea a cugetat în camera lui, a adormit târziu şi cu intermitenţe, iar până la ora cinci întunericul se lăsase deja. Părea o noapte fără sfârşit, căci iată-l din nou, în aceeaşi sufragerie, în compania aceloraşi oameni. Mai existau însă câteva excepţii - Lucy Carr şi domnul Gore. Isabelle nu putea să trăiască fără întâlniri şi petreceri şi era evident că luase atitudine, de vreme ce, în mod obişnuit, bătrânul Schoonmaker n-ar fi îngăduit ca o femeie divorţată să-i treagă pragul casei de două ori într-o singură săptămână şi în special în prezenţa unui bărbat care venea adesea neînsoţit de soţia lui. Jucau bridge - toţi patru -

doamna Schoonmaker, doamna Carr, Gore şi Penelope Hayes, care îl privea pe Henry ca o pasăre de pradă, fără să pară că îşi îndreaptă ochii în direcţia lui

.*A* I I*|*M| , Ictl A I ᵣ |M IVll^rt ilu, **I^barul cu cmuUv Nu oaie o îndelenut** |ₗₙ ᵤₚ vienuü dr o xlwamuA?

Numai dac A O practici în timpul UIUM pnrrr«*ri *k\mpiu\v*\c, îu hoteluri do lux m\ în lormi nirAînp, i.ᵣᶠ răspuns tăiai lui, caie McliOii lân#ă el» *upârai ptnim ᶜ4 tiul lui preîera xA bea dupA ma*A,

Ou alte cuvinte, numai dacA eşti vA*ul **în public? - Kxact. Nu loaiA lumea suferă cxhihiţioiiÎKm pn tolofcic 0,1 íme, dragul meu,**

I lenry a încuviinţai din cap şi a luai o înmiţii tirA de coniac* ftăiea darabana pe braţul incrustai eu bronz, aurit al Nvaunului, gândindu se ca - daca nu AR li lONI vă/ut într*o «uuimiiA star A ar li liber acum sí alic ce w întâmplase între Teddy şi Diana. Stătea, în «chimb, în salonul casei sale de pe I■ î(111 Avenur, îmbăi rănind cu fiecare clipa care trecea.

În saloanele învecinate, servitorii pregăteau cu febrilitate petrecerea pe care doamna SchnMtimaker avea de gând s-o dea 111 Ajunul Crăciunului. Iu se plânsese deja de câteva ori de stresul pe care i»l provocau asemenea lucruri. Stătea în aceleaşi camere - şi-a amintit Henry - în care îşi anunţase logodna cu câteva luni în urmă şi i se părea că gestul lui de laşitate de atunci era cauza tuturor necazurilor lui prezente.

- **Domnişoara I layes este o fată atât de frumoasă, a spus tatăl lui, sorbind din băutură,**

fără să pretindă însă că a făcut observația la întâmplare.

- **Cândva nu credeai asta.**

Tragediile îi schimbă pe oameni. Tatăl lui I lenry s-a foit pe scaunul lui antic, făcându-l să scârțâie, și și-amutat paharul dintr-o mână în alta. Pe unii oameni, a adăugat el cu subînțeles.

Henry a sorbit din băutură şi şi-a rezemat capul în mână, mişcându-se în aşa fel încât să se îndepărteze uşor de tatăl lui. A privit podeaua, ascunsă sub covoarele întunecate, şi şi-a aţintit privirea asupra lui Penelope, care stătea la masa de joc într-o ţinută bine studiată, purtând o rochie în nuanţe de galben-pal cu mărgeluţe din aur la gât. Avea părul strâns în creştetul capului, ca o statuie clasică, iar lumina strălucitoare din camera învecinată îi scotea în evidenţă gâtul lung, precum cel al unei lebede. Cândva, îşi plimbase buzele pe gâtul ei, dar acum nu mai simţea dorinţa să o facă. Poziţia în care îl ţinea îi era destinată, Henry o ştia prea bine, dar şi tatălui său, iar ideea l-a umplut de dezgust.

Şirul gândurilor i-a fost întrerupt în clipa în care majordomul a apărut în prag şi a anunţat numele unei persoane care îi bântuise ultimele nopţi. înainte ca acesta să rostească ultima silabă a numelui „Teddy Cutting", Henry a sărit de scaun şi a traversat în grabă camera. L-a întâmpinat pe Teddy la uşă, l-a privit în ochi şi i-a spus pe un ton simplu şi tăios:

-Tu!

- Salut şi ţie, i-a răspuns Teddy, uşor amuzat. Am luat masa la Delmonico's. Toată lumea îţi simte lipsa.

- Trebuie să vorbesc cu tine, a spus Henry, cu ochi scăpărători, luându-şi prietenul de braţ.

Spre marea lui iritare, Teddy s-a eliberat şi s-a îndreptat spre masa de joc, unde i-a salutat pe cei prezenţi. Numai după aceea, l-a lăsat pe Henry să-l ducă în galerii. Avea un zâmbet nedumerit pe chip şi era

îmbrăcat cu un smoching croit în stilul celor pe care le purta Henry. Conferise o nuanţă mai întunecată părului său blond, ungându-l cu o pomadă, care îl ţinea fixat într-o parte.

- Am văzut ziarul, a mârâit Henry, când nu mai exista pericolul să fie auziţi.

Pereţii camerei erau stacojii, iar în colţuri, ferigi în ghivece din cupru împrospătau încăperea.

- Ce ziar? a întrebat Teddy, cu acelaşi aer inocent şi uşor amuzat, care nu atenua mânia lui Henry. îşi lovea pălăria de coapse, dând impresia că era plictisit. Ce păcat că ai fost sechestrat în casă imediat ce perioada de doliu a luat sfârşit! a continuat el. Băieţii îţi simt lipsa.

- Ziarul în care s-a scris despre tine şi Diana Holland.

- Despre ce vorbeşti? a întrebat Teddy, oprindu-se lângă o nimfă din marmură şi privindu-şi, în sfârşit, prietenul în ochi.

- Despre articolul scris de „Curtezan", a răspuns Henry, înfierbântat. Cel în care descrie relaţiile „confidenţiale" dintre tine şi iu... domnişoara cu care, după cum susţineai, nu trebuie să mă implic într-o relaţie romantică în acest moment istoric.

Teddy a ezitat şi a scrutat din nou cu ochii lui gri camera unde ceilalţi oaspeţi râdeau în timp ce dezbăteau diverse subiecte. Pe chip i se citea o expresie gravă. A lovit uşor parchetul cu piciorul şi s-a gândit ce răspuns să-i dea.

Henry, doar nu crezi... Cuvintele i-au rămas suspendate în aer, iar el a clătinat din cap. Te referi la articolul care a supărat-o atât de tare pe Florence? Ai citit ce a scris despre *ea,* Henry? Cum m-ar mai fi interesat ce a scris despre *mine* când...Henry **îl** privea cu chipul încruntat şi mânios. Furia aproape că îl sufoca şi nu avea cale de scăpare. Teddy îl ţintuia cu ochii lui tăcuţi şi gravi, aşa cum îl privea uneori, târziu în noapte, după ce consumaseră câteva pahare în plus, iar Henry îşi vedea propria imagine reflectată pe chipul prietenului său. Veselia din celelalte camere părea la mii de kilometri depărtare.

- N-am observat articolul despre Florence, a spus Henry în cele din urmă, cu glasul gâtuit.

- Henry..., soacra surorii mele şi doamna Holland au aranjat ca eu s-o însoţesc pe Diana la un dineu. Mi-a plăcut foarte mult compania ei, aşa cum mi-a plăcut şi cea a surorii sale, dar nu e nimic între noi. Il privea cu aceeaşi expresie gravă, iar mânia lui Henry a început uşor să se stingă. Nu face acuzaţii ridicole! a încheiat Teddy, pe un ton tăios.

- Bine, bine, a spus Henry, oftând şi ascunzându-şi chipul în mâini.

Voia să-l întrebe de ce - dacă nu era nimic între prietenul lui şi Diana - nu venise la el noaptea trecută, dar s-a oprit - nu pentru că se temea că l-ar fi şocat pe Teddy, ci pentru că voia s-o protejeze. Şi trebuia să păstreze secretul surorii ei, indiferent unde se afla aceasta.

- O iubeşti, a spus Teddy domol.

- Da, i-a răspuns Henry cu o sinceritate debordantă.

Teddy şi-a înălţat privirea spre dantelăriile din ipsos care se îmbinau cu înfloriturile de pe tavan.

- Doamne, nu te dai bătut!

-Nu.

- Eşti conştient de asta.

- Da, a răspuns Henry, ezitând, il cunoştea de mult pe Teddy, dar nu avusese niciodată o asemenea discuţie cu el. Dar n-am simţit niciodată ce simt acum.

Prietenul lui I-a privit îndelung şi pentru prima dată Henry s-a temut să audă părerea lui Teddy.

- Atunci va trebui să te duci după ea.

Henry a oftat uşurat, fără să-şi dea seama că până atunci îşi ţinuse respiraţia.

- Nu pot să plec de acasă.

Numai atunci şi-a dat la o parte mâna în care îşi ascundea chipul şi a văzut că prietenul lui dădea din cap. Teddy l-a atins pe braţ şi a aruncat o privire în camera unde ardea un foc vesel, iar oaspeţii jucau cărţi.

- Tatăl tău a plecat, a observat Teddy.

Cei doi bărbaţi s-au privit unul pe celălalt, apoi s-au întors şi s-au strecurat, aproape neobservaţi, printre ceilalţi invitaţi.

- Ce plictisior e! a spus Teddy, pe un ton batjocoritor, înghiontindu-l pe Henry, când au ajuns în dreptul mesei de joc.

- Da, o ştiu prea bine! a răspuns Isabelle, cu entuziasm, fără să-şi desprindă însă privirea de la cărţi.

Cărţile erau - după cum observase de câteva ori tatăl lui (în mod eronat, credea fiul) - singurul ei viciu.

- Mie îmi place noul nostru Henry, a spus Penelope, cu o voce moale, care - dacă Henry n-ar fi cunoscut-o - ar fi jurat că îi aparţinea altcuiva.

- Mă duc la culcare, a spus Henry, încercând să nu-şi trădeze energia care îi făcea sângele să-i zvâcnească în vene.

- Iar eu mă duc să văd ce poate oferi oraşul noaptea unui tânăr ca mine.

Cei doi bărbaţi s-au îndepărtat de masa din marmură. păşind pe covorul gros, în nuanţe stacojii. Lumina focului se răstrângea asupra lui Penelope, scoţandu-i în evidenţă bustul zvelt, dar şi chipul pe care i se citea uimirea.

- **Noapte bună amândurora. a spus doamna Schoon- nuker. dezlipindu-şi ochii din cirţi şi aruncându-i o privire lui Penelope. Inii cer iertare în numele domnului Schoonmaker; a fost chemat pe neaşteptate la club. O problemă plictisitoare de politică.**

- **Noapte bună. au spus şi ceilalţi invitaţi. Cei doi prieteni s-au îndreptat spre uşă. Pe hol, Henry s-a întors spre Teddy, pregătit parcă sa şi ia la revedere de la el. Teddy a aruncat o privire în urmă şi a dat din cap, oferindu-i lui Henry pălăria lui. Şi-au strâns mâinile şi s-au despărţit, Teddy îndreptându-se spre camerele lui Henry, iar Henry, cu pălăria trasă pe faţă. spre trăsura familiei**

Cutting, care aştepta în faţa casei.

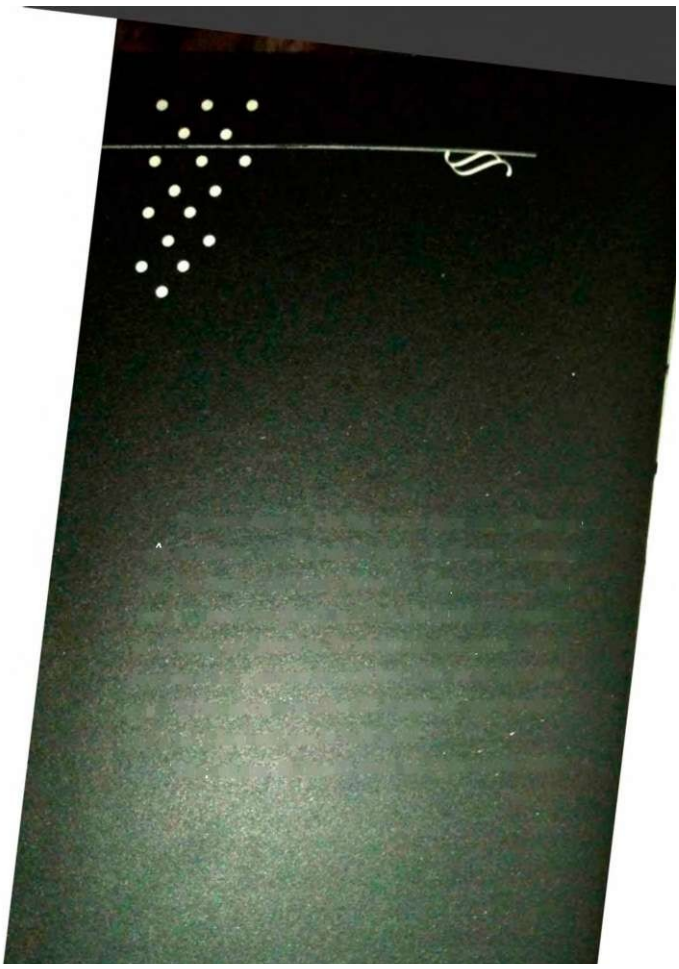

Poate *că familia Holland nu o duce atât de prost pe cat se spune,* căci *fostul partener de afaceri al domnului Holland - domnul Snowden Trapp Cairns* - ie-a *însoţit aseară pe doamna Edith Holland şi pe nepoata ei, Diana, la Sherry's. în ultimele zile,* spun *vecinii, luminaa ars a giorno în casa lor. Dar aceste mici progrese înlătură oare zvonurile legate de soarta nefericită a lui'EHzabeth său le întăreşte?*

Din< rubrica *„Vvifasul", sâmbătă, 23 decembrie 1899*

29

- Doamnele nu mă cred de obicei, dar Yukon este un loc minunat vara, spunea Snowden Cairns în timp ce servitorii strângeau de pe masa familiei Holland resturile porumbeilor fripţi la grătar. Florile roşii de răchiţică, levănţica, margaretele, arnica - toate te îmbată cu aroma lor... iar măcălendrii şi ciocănitorile te vrăjesc cu muzica lor...

Diana îşi rezema obrazul în mână, iar pleoapele i se închideau greoaie. Nu la această stare de somnolenţă se referise mama ei - era conştientă de asta - când o rugase să fie drăguţă cu domnul Snowden. Dar somnolenţa era singura alternativă la freamătul lăuntric care îi tulbura sufletul. Abia reuşea

să înghită câte ceva, avea pielea rece în ciuda focurilor care ardeau acum în şeminеurile casei, iar capul îi era înfierbântat. Îi era un dor nebun de Henry şi înţelegea acum - aşa cum nu o mai făcuse niciodată - că dorul era sinonim cu durerea şi boala. Snowden, însoţitorul ei permanent, nu-i uşura deloc situaţia. Ajunsese la concluzia că era un orato

rplictisitor, care petx>ra otr în jir. rrpcumW ade^ şi nuschimbase încă părerea.

- Firește. asta a tost înainte de dezvoltarea oraşelor şi de apariţia unor personaj cu antipatice, canr au **început** şi vină cu nemiluita...

Valetul lui Snowden a terminat de strâns masa. iar Edith, care stătea în ţaţa Dunei, la celălalt capăt al mesei, o scruta cu privirea. Le despărţeau lumânările noi, coşuleţele cu portocale, feţele de masă croşetate şi ce mai rămăsese din argintăria familiei.

- Te simţi obosită. Di? a întrebat-o mătuşa ei. întrerupând monologul oaspetelui lor.

Căzuseră de acord, în mod tacit, să-l lase să vorbească, de vreme ce oamenii lui le reparau casa, le umpluse cămara care era goală de luni bune, le împodobise un pom de Crăciun în salon şi le decorase pereţii cu alte tablouri. În asemenea circumstanţe, era o dovadă de politeţe din panea lor să-i asculte poveştile.

- Da. domnişoară Di, arăţi obosită, a spus şi Snowden, pe un ton îngrijorat; ea ar fi dat orice numai să nu fie beneficiara atenţiilor lui.

- Da, a minţit ea. Sunt foarte obosită. Poate din cauza vremii sau poate sunt copleşită de recunoştinţă, a spus ea, cu o sinceritate exagerată, care nu i-a scăpat însă lui Edith. Aţi făcut atâtea lucruri pentru noi! a adăugat ea repede. Este impresionant.

- Atunci poate că ar fi bine să te duci la culcare, a continuat mătuşa ei, mustrând-o din priviri.

Diana nu ştia dacă asemănările dintre ea şi mătuşa ei o ajutau pe Edith să-şi înţeleagă nepoata în momente

cJ **ace*tea MU daci pur şi simplu trăia alături de ca frământările »uflcteşti ale Dianei.**

- Cred că te-am plictisit destul cu poveştile mele, a ţpus Snowden, cu un zâmbet pe care ar fi putut sâ-l considere generos dacă nu i s-ar fi părut că fiecare gest al lui ii viola gândurile. Nu te mai obosi din cauza mea! A **fost o plăcere să iau masa în compania ta şi aseară, şi astăzi. Sper că mă vei putea suporta şi în serile ce vor urma.**

Diana a reuşit să schiţeze un zâmbet şi a părăsit, fără nici un regret, camera slab luminată. Deşi freamătul lăuntric nu-i dădea pace, ştia că în camera ei va putea, cel puţin, să încerce să adoarmă şi dacă se va lăsa purtată pe aripile viselor, se va trezi, în sfârşit, în braţele lui Henry. Puţin mai devreme, în ziua aceea, când servitorii lui Snowden aduseseră lăzile cu provizii şi lemnele de foc, reuşise să sustragă o sticlă de vin. Când va ajunge în camera ei, s-a gândit ea, va bea un pahar de vin, se va ameţi şi somnul o va fura în curând. Nu i-a trecut prin minte că nu avea cu ce să desfacă sticla sau cum să facă asta.

A urcat scările indiferentă, ridicându-şi puţin fusta. S-a oprit în faţa uşii cu mâna pe clanţă, gândindu-se să se întoarcă după un tirbuşon, dar s-a răzgândit. Dacă se întâlnea din nou cu Snowden, o va plictisi iar cu poveştile lui nesfârşite şi nu se va mai bucura niciodată de liniştea şi siguranţa odăiţei ei. Când a deschis uşa, a realizat că nu mai era cazul să caute un tirbuşon.

Căci Henry desfăcuse deja sticla de vin. Prezenţa lui îi dominase atât de mult gândurile, încât i se părea firesc să-l vadă acum în carne şi oase. Frumuseţea lui reală o eclipsa însă pe cea din vise şi trebuia să se obişnuiască cu asta. Pe chip avea întipărit un zâmbet fermecător şi familiar, iar ochii îi scăpărau scântei. Purta un smoching

negru, iar un joben lucios i se odihnea în poală. O privea, nemişcat, deşi fiecare fibră din trupul lui îi trăda energia şi pasiunea. Diana s-a rezemat de uşă ca s-o închidă şi a încuiat-o, bâjbâind cu mâna, fără să-şi dezlipească privirea de la el. Credea că - dacă l-ar fi scăpat chiar şi o clipă din ochi - s-ar fi făcut nevăzut.

Camera era luminată doar de veioza de lângă pat şi de flăcările care se stingeau încet în cămin. Henry stătea lângă şemineu, în fotoliul îmbrăcat în tapiţeria veche, unde ea îşi imaginase că avea să citească câteva versuri înainte de a se lăsa cuprinsă de somnul binefăcător. Lumina tăciunilor încinşi se răsfrângea asupra lui, accen- tuându-i nuanţele aurii ale pielii.

- Stai în fotoliul meu, a murmurat ea.

S-a desprins apoi de uşă şi s-a îndreptat spre el, călcând pe covorul alb din blană de urs. I-a luat pălăria din poală şi şi-a pus-o, veselă, pe cap, apoi s-a aşezat pe genunchii lui Henry. El a cuprins-o cu un braţ şi şi-a odihnit palma pe coapsa ei, cu o privire fermă. Când Diana a realizat că îi simţea mirosul, a înţeles, în sfârşit, că prezenţa lui era reală.

- Aş vrea să-ţi reamintesc că îmi porţi pălăria, a spus el, doar că nu e a mea.

-Da?

Este a lui Teddy Cutting.Expresia de pe chipul lui a rămas neschimbată, dar a sesizat tonul diferit cu care i-a rostit numele. Nu aşa îl pronunţa în mod obişnuit. Nedumerirea Dianei a durat doar o clipă, căci a revăzut imediat camera de pe East Sixteenth Street, a retrăit sentimentul deznădejdii **pe care îl experimentase atunci şi şi-a amintit articolul de scandal pe care ea însăşi l-a conceput. Şi-a scos pălăria de pe cap.**

- Doar nu crez/...

- Nu, dar aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat.

- A fost o glumă proastă, Henry. A aruncat pălăria în pat şi a început să se joace cu fusta ei lungă şi albă. Nu s-a întâmplat nimic. Am vrut să mă răzbun puţin atunci când am crezut că între tine şi Penelope...

-Gata!

A privit licărul vesel din ochii lui şi - convin- gându-se că Henry era într-adevăr gelos pe Teddv - a hotărât că nici gelozia ei nu-şi mai avea rostul. S-a aplecat spre el şi a aşteptat ca buzele să li se întâlnească. Gurile li s-au contopit, mai întâi uşor şi domol, apoi cu o pasiune crescândă. El şi-a adâncit mâinile în părul ei, apoi şi le-a plimbat încet spre corset. A auzit ca prin vis cum pantofii ei cu toc au căzut - unul câte unul - pe podea. I se părea firesc ca părul să i se reverse în valuri pe umeri. Au trecut câteva minute - nu ştia câte - până când el şi-a îndepărtat chipul de al ei.

- Te iubesc, a spus el simplu şi încet. Nu a rostit cuvintele cum şi le imaginase ea rostite de personajele din romane. Nu le-a rostit cu im glas disperat» stăruitor, mânios sau exagerat de convingător. Nu le-a rostit cu senzualitate, ci doar cu intenţia de a se face înţeles. Diana i-a răspuns printr-un zâmbet generos, care îi trăda fericirea nemărginită. Ştii doar că n-am iubit-o niciodată pe Penelope şi n-o voi iubi niciodată. Nu ştia dacă mai citise vreodată în ochii lui negri o sinceritate atât de debordantă. Dar oamenii ne vor condamna. Ei nu ştiu că Elizabeth trăieşte - vor crcdc că am înlocuit-o cu cinevj de acelaşi rang social. Indiferent de poziţia familiei tale nu vor accepta uşor idila noastră.

- Dar eu nu cred că facem ceva rău, a spus Diana, ri- dicându-şi bărbia şi susţinându-i privirea.

- Nu vreau să faci ceva ce...

Pentru Diana era însă suficient. L-a întrerupt pe Henry cu un sărut pătimaş, ce nu părea să se mai sfârşească. După ce i-a pus capăt, l-a tras după ea pe covorul din blană de urs. El s-a rezemat într-un cot şi a privit-o îndelung, timp în care ea a înţeles ce însemna să pozezi pentru un artist. A întins mâna după sticla desfăcută de vin, ce se afla lângă fotoliu, şi a băut din ea. Diana i-a luat-o şi a băut şi ea, apoi cuvintele nu şi-au mai găsit rostul.

Henry s-a aşezat lângă ea, privind-o cu ochi scrutători şi atingând-o cu tandreţe. Şi-a scos smochingul şi apoi i-a răsucit ciorapii, examinându-i picioarele micuţe. I-a sărutat gleznele şi apoi genunchii. Ea încerca să rămână nemişcată, ţinându-şi respiraţia. Când buzele li s-au contopit din nou, nu mai ştia pe ce lume se află, dar nici nu-i mai păsa.

El a mai întrebat-o o dată dacă era convinsă că nu va regreta mai târziu ce avea să se întâmple în seara aceea. I-a confirmat că aşa era.

La început, a simţit o durere ascuţită, iar Diana s-a întrebat dacă nu era cumva prima femeie incapabilă să comită păcatul originar. Dar Henry i-a şoptit cuvinte de dragoste, iar timpul a trecut - nu ştia nici cât, nici cum - şi a descoperit că trupul ei dansa pe ritmurile muzicii lui, cum nu-şi imaginase - nici în fanteziile cele mai nebune - că o va face vreodată.

Mai târziu, cândva în toiul nopţii, s-a trezit şi l-a văzut pe Henry admirându-i umerii goi. S-au privit unul pe celălalt cu dragoste în ochi. Ea a coborât apoi în bucătărie ca să aducă nişte apă, dar apoi şi-a petrecut restul nopţii, până în zori, cuibărită la pieptul lui.

Nu-şi mai amintea când a furat-o somnul, dar ştia ce a trezit-o - zgomotul clanţei. A deschis ochii şi şi-a văzut

dormitorul scăldat în lumina dimineţii. Totul era alb în jurul ei, dar singurele cuvinte care i-au venit în minte erau: *Nu mai sunt virgină. Nu mai sunt o fetişcană.* Nici trupul nu mai era acelaşi - o durea, dar era pregătit pentru tot ceea ce avea să-i ofere viaţa.

Apoi uşa s-a deschis, iar ea şi-a ridicat capul şi a văzut chipul servitoarei ei. Claire ţinea în mână un urcior din porţelan în nuanţe de alb şi albastru. Diana i-a urmărit privirea, iar ochii i-au căzut asupra chipului frumos al lui Henry, care dormea lângă ea pe covorul din blană de urs. I se părea şi mai frumos dimineaţa, privit îndeaproape. Focul se stinsese în timpul nopţii. Când şi-a îndreptat din nou privirea spre uşă, a văzut că era închisă. Slavă Domnului că a fost doar Claire, şi-a spus, şi s-a cuibărit din nou lângă silueta caldă de lângă ea, lăsându-se din nou pradă somnului binefăcător

■ Valoarea secetelor esw uuouu-autia fWuufeU. deşi doamnele care cunosc kui tc bine le^Jt >oMottui ştiu o A un secret bine păstrat valorea^A mai nuilt 4ec>u anul dezvăluit.

MAFPiE DE jONvu /«fc.v.i < iktnm+mK<-
fcV *rrurrarjjiniíh* .. / V\. K ' V

30

Lina mergea pe potecile străjuite de copaci golaşi din Union Square cu paşi lenţi, dar bine studiaţi. Mergea cu trufia unei fete care purta o haină nouă. Era din lână de oaie, cu guler bogat din blană de şinşila. Tristan o ajutase s-o aleagă în dimineaţa aceea. Şi încerca să meargă aşa cum mergea Elizabeth Holland: afişând o atitudine indiferentă, dar fermecătoare faţă de frigul de afară şi faţă de fetele de pe stradă, ce-i admirau în tăcere hainele somptuoase din blană pe care le purta când ieşea la plimbare, urmată îndeaproape de o servitoare supusă. Nu era chiar o servitoare, fireşte. Dar Lina o învăţase pe sora ei să păstreze în ziua aceea o distanţă apreciabilă.

- Dacă ne întâlnim cu doamna Carr sau cu altcineva? fusese argumentul Linei, iar Claire, fascinată de gândul că sora ei se învârtea în cercuri atât de înalte, acceptase.

Ce manşon frumos! a spus Claire acum

.Se referea la manşonul din lână de miel persan, pe care Lina îl cumpărase - cu mult timp în urmă, i se părea ei - din banii primiţi de la Penelope. Manşonul îi **apăra acum**

- E adevărat. Păşeau pe caldarâmul pavat cu pietre octogonale, trecând pe lângă băncile din fier forjat, iar Lina auzea cum ultimele rămăşiţe de zăpadă îi scârţâiau sub picioare. Mă întreb doar ce aşteaptă domnul Long- horn să primească în schimbul acestor cadouri.

- Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Tristan spune că...

- Cine e Tristan?

Lina s-a oprit pe loc şi şi-a ridicat ochii spre cer. Numele lui îi provoca deopotrivă uimire şi plăcere. Nu-i pomenise surorii ei nimic despre Tristan pe când era doar un simplu vânzător într-un magazin; cu atât mai puţin ar fi putut să-i explice cine era Tristan, acum când ştia că nu era cine pretindea că este. Sau acum când o sărutase. Derulând povestea în minte, se întreba dacă nu cumva toată întâmplarea asta nu părea o nebunie. Nu, mai bine nu-l aducea pe Tristan în discuţie. S-a întors şi a luat-o de braţ pe Claire - uimită s-o privească pe sora ei, care se bucura acum de un statut aparte.

- Am vorbit deja prea mult despre mine.

- Dar îmi place să aflu cât mai multe despre noii tăi prieteni.

Claire, care purta o haină neagră din postav şi o pălărie asortată, dar nepotrivită ca stil, a zâmbit zgribulită de frig. Avea nasul dureros de roşu. Lina a tras-o spre o bancă şi şi-a scos manşonul. Printre crengile desfrunzite ale copacilor, se zăreau acoperişurile din piatră ale clădirilor din partea de est a pieţei.

- Probează-1! a îndemnat-o ea. Insist, a continuat Lina, când Claire a refuzat.

Două serv itoare, îmbrăcate în haine simple, veneau încărcate de la piaţă; numai după ce acestea s-au îndepărtat, a acceptat Claire să ia

manşonul negru şi elegant. Cu greu l-a probat, dar în clipa în care mâinile i-au dispărut înăuntru, pe chip i s-a citit încântarea.

- **Păstrează-l! a spus Lina, spontană.**

Dar nici nu a rostit bine cuvântul, că regretele provocate de pierderea manşonului, de care se simţea legată sufleteşte, fiind printre primele lucruri pe care şi le cumpărase, au şi copleşit-o.

- O, nu, nu pot, Lina, e al tău! Şi ce va spune domnul Longhorn când va vedea că nu-l mai porţi?

întrebarea lui Claire i-a reamintit Linei de minciuna pe care i-o spusese, lucru care a făcut-o să se gândească la faptul că nici nu merita manşonul.

- Se va întreba ce s-a întâmplat cu el, a răspuns ea, pe un ton sumbru, iar eu îi voi spune că l-am uitat pe undeva, aşa că poate îmi va cumpăra altul. Sau poate că nu. Il voi supune, astfel, la un mic test ca să văd până unde merge dragostea lui.

- O, Lina! Nu trebuie să te porţi aşa, a spus Claire, zâmbind dezaprobatoare. E un gest demn de Penelope Hayes.

Auzul numelui respectiv nu i-a consolidat respectul de sine - dimpotrivă, s-a simţit stânjenită amintindu-şi cum încercase să-i vândă secrete - aşa că a deviat conversaţia, aducând în discuţie singurul subiect care i-a trecut prin minte.

Ce face Diana? Ştii că m-am întâlnit cu ea la operă

- ?Da, ştiu. Nu mi-a venit să cred că acea Carolina Broad despre care s-a scris în ziare erai într-adevăr tu, până nu mi-a confirmat ea. Claire s-a uitat în jur, la parcul în nuanţe cenuşii, cu pomi scheletici, care

aruncau umbre chiar şi în toiul zilei. Nimeni nu se afla prin preajmă, iar trecătorii, aflaţi ceva mai departe, îşi acoperiseră urechile cu fularele şi îşi îndesaseră pălăriile pe cap ca să se apere de frigul pătrunzător. Cu toate acestea, a spus în şoaptă: Sunt îngrijorată în privinţa ei.

- În privinţa Dianei? a întrebat Lina. Nu văd de ce - ea nu-şi face griji pentru nimeni. Văzând privirea pe care i-a aruncat-o sora ei, a adăugat fără tragere de inimă: Vreau să spun că se va descurca, pentru că întotdeauna a ştiut să aibă grijă de ea.
- S-ar putea ca situaţia să se fi schimbat...
- Ce vrei să spui?
- Nu vreau să spun nimic despre *ea.* Doar că am văzut ceva. Ceva ce s-ar putea să pună familia Holland într-o lumină proastă... Claire s-a foit pe bancă şi s-a aplecat puţin în faţă de parcă ar fi vrut să ascundă un secret cu trupul ei. Una dintre membrele familiei Holland... am văzut-o cu un tânăr. Un tânăr care a avut relaţii cu o altă reprezentantă a familiei lor... relaţii apropiate... urmau să se căsătorească.

Exprimarea evazivă a surorii ei a enervat-o pe Lina, iar glasul i-a trădat iritarea.

- Ai văzut-o *cu* el?
- Da, a răspuns Claire, tristă.
- Cum adică „cu" el? a insistat Lina, manifestând acum un interes din ce în ce mai mare pentru ceea ce părea să înţeleagă printre rânduri, deşi povestea depăşea orice închipuire.
- Ştii tu... *cu* el.

Lina a făcut ochii cât cepele

- .Nu, nu ştiu. Erau împreună în salon ieri după-amiază?

- Erau împreună azi-dimineaţă, îmbrăţişaţi, iar hainele erau împrăştiate prin cameră. Claire şi-a ascuns faţa în manşon şi a gemut, tristă. Ce pot să-i spun? Aş vrea să nu fi văzut niciodată scena aceea. Să nu se fi întâmplat niciodată.

Linei nu-i venea să creadă - depăşea până şi imaginaţia cea mai bogată. Dar Claire n-ar fi inventat niciodată aşa ceva, iar scena se derula obsesiv prin faţa ochilor Linei, de parcă fusese martora unui accident şi se zgâia, împreună cu o mulţime de curioşi, incapabilă să-şi desprindă privirea de la autobuzul răsturnat în mijlocul Broadwayului. Era dizgraţios, dar romantic totodată, iar inima Linei a început să bată mai repede. A strâns din buze şi a privit-o pe sora ei, care - în urma incidentului - se simţea mult mai stânjenită decât se va simţi vreodată Diana Holland.

- Nu cred că trebuie să-i spui ceva, a început Lina.

În ciuda sentimentelor ei contradictorii - fascinaţie,
repulsie, gelozie - nu a pierdut din vedere avantajele pe care i le putea aduce o informaţie atât de preţioasă ca aceea.

- Nu? a întrebat Claire, chinuită de gânduri şi remuşcări.

- Faptul că ai văzut-o a ajutat-o să înţeleagă cât de nesăbuit şi de periculos a fost gestul ei. Lina vorbea încet, încercând - în zadar - să întâlnească privirea surorii ei. Pentru că a realizat cât de uşor poate

veste cu totul revoltătoare şi - în timp ce se îndreptau, de data aceasta, braţ la braţ - spre intrarea din nord a parcului, a descoperit că nu o mai deranja atât de tare pierderea manşonului. Povestea pe care o auzise îi reamintise că erau lucruri mult mai importante asupra cărora trebuia să se

concentreze.

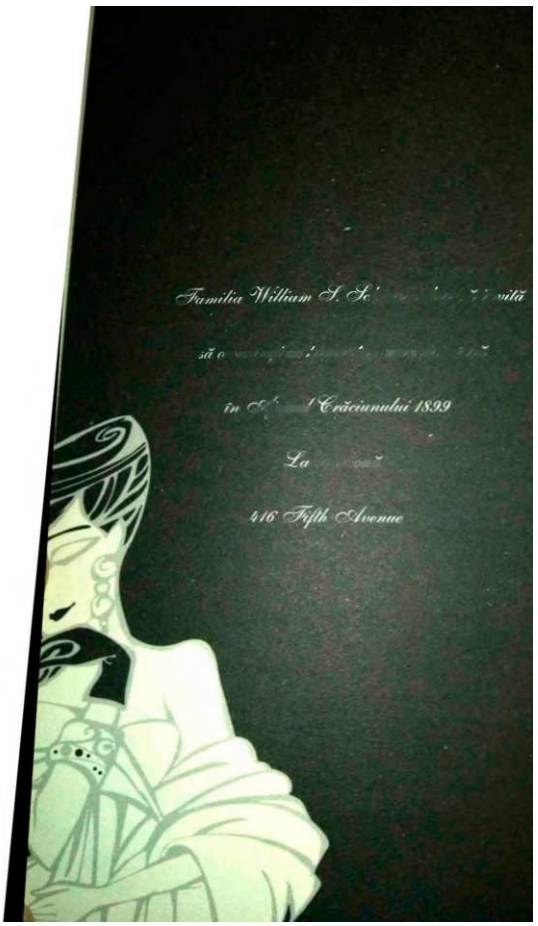
Familia William S. Sc
vită
să o
în
Crăciunului 1899
La
416 Fifth Avenue

»non »so
tnt/n//
/M/WOHÏJJtf M/y> ojifJXJJt/MJ //»SOI'O
•//j »a sàjyof/tifooi
/31

Oglinda de pe măsuţa de toaletă din dormitorul Dia- nei Holland, cu rama ei ovală din lemn de mahon şi cu figurile de îngeraşi şi serafimi sculptate pe margini, stătea în acel loc de mai bine de un deceniu, dar niciodată nu reflectase atâta frumuseţe. Acolo, pe masă, lângă oglindă, printre piepteni şi ace de păr, pudre şi alifii de faţă, se afla o vază simplă cu zambile roşii. Sosiseră în dimineaţa aceea cu un bilet prin care li se reamintea că familia Holland era invitată la petrecerea organizată de familia Schoonmaker în Ajunul Crăciunului, chiar dacă familiile nu mai aveau bucuria de a se înrudi prin căsătoria copiilor lor, iar parfumul lor se răspândea acum în aer. Reprezentau un simbol pe care Diana l-a înţeles foarte bine şi le-a luat în camera ei sub pretextul că zambilele erau florile ei preferate.

În orice caz, oglinda îi reflecta, în ziua aceea de Ajun, frumuseţea neasemuită. Avea ochii mari şi negri ca noaptea, iar obrajii păreau pictaţi în nuanţele incandescente ale apusului de soare.

Chipul servitoarei, care prindea la spate buclele negre ale Dianei, părea tras şi obosii în comparaţie cu cel ₐl stăpânei sale. Ochii i se plimbau în toate părţile, dar evi- tau să întâlnească privirea Dianei. Era ciudat de tăcută.

Diana şi-a ţuguiat gura rotundă şi a scrutat camera cu privirea. Toate erau la locul lor, aşa cum

fuseseră întotdeauna: pereţii acoperiţi cu damasc în nuanţe de roz-por- tocaliu, covorul alb din blană de urs, etajera de deasupra căminului, cuvertura albă cu şnururi de pe pat; şi cu toate acestea, camera nu mai era aceeaşi. îşi dorea să poată ridica un mic monument - din cupru - care să consemneze pentru posteritate evenimentul memorabil care se petrecuse acolo. Povestea de dragoste dintre ea şi Henry.

Diana s-a hotărât să rupă brusc tăcerea.

- Mă bucur că ne-ai văzut.

Claire şi-a aţintit ochii în oglindă şi a întâlnit privirea Dianei, apoi s-a întors repede la treabă.

- Nu ştiu la ce vă referiţi.

- E în regulă, Claire, nu sunt supărată. Diana a făcut o pauză ca să studieze în oglindă decolteul rochiei albe, tivite cu verde, ce-i dezvăluia pieptul fermecător, şi felul în care se reflecta în lumina dormitorului. Lumina din sala de bal a lui Henry va fi şi mai puternică, dar acest lucru avea să fie în favoarea ei. Mă bucur că s-a întâmplat aşa.

Claire a oftat din rărunchi.

- Domnişoară Diana, dacă va afla cineva...

- Dar nu vei spune nimănui. Eram hotărâtă să povestesc cuiva doar ca să-mi descarc sufletul. Dar acum, pentru că ai aflat, nu mai e nevoie să trăncănesc aiurea. Poate doar cu tine, lucru pe care mi-e teamă că îl voi face destul de des. Claire a oftat din nou, deşi nu cu atâta

foc, lucru care i-a dat de înţeles Dianei că avea să cedeze. Spune-mi, Claire, s-a întâmplat oare ceva mai

frumos în istoria acestei familii? Mai frumos decât povestea de dragoste dintre mine şi Henry...?

- Dintre dumneavoastră şi logodnicul surorii dumneavoastră. Diana a strâns din buze. îşi pierdea cumpătul. Şi-a ridicat capul şi a văzut că servitoarea o privea acum direct în ochi. Te rog să fii mai atentă, Di! Mult mai atentă!

Apoi a schiţat un zâmbet. împletea crenguţe de ilex în părul Dianei cu un zâmbet din ce în ce mai generos pe buze. Când toate crenguţele de ilex au dispărut de pe tava din faţa lor, iar părul Dianei era verde ca pădurea, Claire râdea cu gura până la urechi şi şi-a privit stăpâna în ochi, dezvăluindu-şi - una în faţa celeilalte - sufletul romantic.

Au păstrat tăcerea până când Diana s-a ridicat în picioare pentru ca servitoarea să-i mai pudreze încă o dată nasul.

- Aşadar, îl mai vezi şi în seara asta? a întrebat Claire în şoaptă.

- Snowden mă însoţeşte, deci n-aş putea să spun că o să-l văd în adevăratul sens al cuvântului, a răspuns Diana, în timp ce inima a început să-i bată cu putere doar când a venit vorba despre Henry. încercase din răsputeri, în ziua aceea, să nu se mai gândească atât de des la el. Dar voi fi în aceeaşi cameră cu el, Claire! Voi putea, cel puţin, să-l privesc. Îi voi descifra sentimentele doar dintr-o singură privire.

Din clipa aceea, gândurile i-au fost cu totul absorbite de Henry. Tot la el se gândea când a intrat în dormitorul mamei sale ca să-i spună noapte hună sau când a coborât scările ca să admire bradul de Crăciun

împreună cu Snowden şi mătuşa ei. Apoi, au pornit la drum, în trăsura lui Snowden, spre casa familiei Schoonmaker de pe Fifth Avenue, lângă Thirty-eighth Street. Până când fostul partener al tatălui ei i-a întins mâna ca s-o ajute să urce scările din piatră spre intrarea fastuos luminată, pasiunea pentru Henry pusese atât de mult stăpânire pe ea, încât era o minune că nu a alunecat pe stratul proaspăt de zăpadă şi nu a răspuns amabilităţilor lui Snowden, rostind fără întrerupere numele lui Henrv.

A trecut apoi de servitorii care primeau oaspeţii şi a străbătut holurile împodobite cu plante de poinsetia în ghivece, gândindu-se tot timpul că inima îi bătea atât de tare că îi va ieşi din piept. Candelabrul din sala de bal se răsfrângea asupra nenumăratelor chipuri masculine care ieşeau la iveală, dintre gulerele albe şi scrobite, ca nişte ouă moi, servite în ceşcuţe, dar indiferent cât l-a căutat cu privirea, indiferent câte zâmbete a aruncat în stânga şi-n dreapta, nu l-a descoperit pe Henry în mulţime. Era pe punctul de a-şi trăda dezamăgirea provocată de absenţa lui când Snowden a salvat situaţia.

- Care dintre aceştia e tânărul Schoonmaker? Bărbatul cu care trebuia să se căsătorească Elizabeth...

Mătuşa ei fusese „răpită" de una dintre verişoarele Gansevoort, iar un servitor le-a oferit punch cald. Diana a sorbit din ceşcuţa ei ca să-şi domolească emoţiile. *De ce nu este Henry aicif* ar fi vrut ea să ţipe. *Şi în compania cui se distrează?* i-a răsunat un glas în minte.

Nu-l văd, a răspuns ea, pe un ton cât mai indiferent cu putinţă

- .E foarte ciudat ca tânărul stăpân al casei să lipsească într-o seară atât de importantă pentru familia lui.

- Da...

Diana a ezitat. A observat câţi ochi din cameră erau aţintiţi asupra ei. Domnişoarele Wetmore, în culorile lavandei, şuşoteau pe divanul îmbrăcat în catifea ruginie din mijlocul sălii, întrebându-se, fără îndoială, cine era străinul care o însoţea pe Diana şi dacă era sau nu însurat. Amos Vreewold şi Nicholas Livingston stăteau în umbra intrării boltite, care dădea spre galeria învecinată, şi o priveau cu ochi înflăcăraţi, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva o comparau cu sora ei mai mare cu care dansaseră deseori. L-a zărit şi pe Davis Barnard, care se ascundea în spatele ceşcuţei de punch şi îl privea cu sprâncenele ridicate, ca două arcuri butante, pe străinul misterios ce o însoţea. Din holul principal şi-a făcut atunci apariţia Penelope, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă din mătase roşie. Ea i-a aruncat în treacăt o privire Dianei înainte a-şi îndrepta atenţia asupra mulţimii. Şi Penelope era însoţită de un străin - cel puţin, pentru Diana, era un străin. Cu toate acestea, bărbatul înalt de braţul căruia se rezema Penelope părea să se simtă în largul lui în sală, salutându-i din cap pe cei pe care îi cunoştea foarte bine, apoi şi-a aţintit ochii asupra tinerei Holland, privind-o cu mai multă insistenţă decât o făcuse domnişoara Hayes.

Diana nu ştia dacă o mai văzuse vreodată pe Penelope însoţită de acest bărbat solid, dornic de petrecere, şi s-a întrebat cine putea să fie.Dacă cineva ar fi întrebat-o mai devreme, ar fi răspuns că nu o interesa prea tare dacă oamenii ar fi privit-o cu insistenţă. Dar era mezina familiei şi societatea nu manifestase niciodată un interes

aparte pentru ea. În seara aceea de Ajun, în sala de bal a familiei Schoon- maker, Diana a avut o revelaţie: interesul de care se bucura acum îi îngrădea libertatea de mişcare. Se simţea încorsetată, aşa cum probabil se simţise şi Elizabeth cu doi ani în urmă. Voia cu disperare să caute o explicaţie pentru absenţa lui Henry din seara aceea, dar observatorii ei - văzuţi şi nevăzuţi - o împiedicau să facă asta.

Nu reuşea, pe de altă parte, să înlăture sentimentul potrivit căruia transformările fizice pe care le suportase trupul ei erau cât se poate de vizibile. Era conştientă de frumuseţea ei uluitoare şi i se părea greu de crezut ca cei din jur să nu observe şi ei diferenţa. Avea, de asemenea, senzaţia că era stigmatizată.

- El..., a început ea din nou. Spera ca tonul vocii să nu trădeze faptul că „el" era bărbatul vieţii ei. A acceptat foarte greu dispariţia lui Elizabeth. Acesta ar fi trebuit să fie primul Crăciun pe care l-ar fi petrecut împreună ca soţ şi soţie şi probabil că acest gând este extrem de dureros.

Snowden a dat uşor din cap în faţa acestei explicaţii şi a continuat apoi să-i pună întrebări despre ceilalţi oaspeţi - unde locuiau şi care era statutul lor social, iar Diana îi satisfăcea curiozitatea atât cât putea. Nu mai încerca să-şi liniştească freamătul lăuntric. Era prea târziu pentru asta.

E periculos să zăboveşti prea mult în gândurile cuiva, obişnuia tatăl ei să spună. O spunea cu tandreţe şi cu o oarecare mândrie, când compara trăsăturile lui cu cele ale fiicei sale. Diana şi-a amintit însă acum sentinţa **lui, într-un colţ al sălii de bal, împodobita cu sute de tablouri mici, încadrate cu rame mari, şi**

înțesată de o mulțime de chipuri grotești şi înspăimântătoare.

Bătăile asurzitoare ale inimii ei alungau gândurile frumoase legate de Henry, făcând loc temerilor că s-a lăsat iar pradă iubirii oarbe, dovedindu-se din nou naivă. Aşa era dragostea, şi-a spus ea - te dezechilibrează complet. Dar ceva a făcut-o să-şi întoarcă privirea, înainte ca sentimentul de vulnerabilitate să pună cu totul stăpânire pe ea şi atunci l-a văzut pe Henry, care o privea cu atâta tandreţe şi dorinţă încât a lăsat-o cu gura căscată. Stătea în celălalt capăt al sălii, la intrare. Se uita la ea cu o privire insistentă şi hotărâtă, pe care Diana i-a susţinut-o câteva clipe. Apoi, doi bărbaţi solizi l-au flancat de-o parte şi de alta, blocându-i câmpul vizual şi trăgându-l pe Henry în sala de bal, dar acele

câteva clipe au fost suficiente
ca s-o convingă de faptul că nu
fusese deloc naivă. A înţeles,
doar din privirea aceea, că
seara va fi un succes, iar
zâmbetul i-a revenit pe buze

.

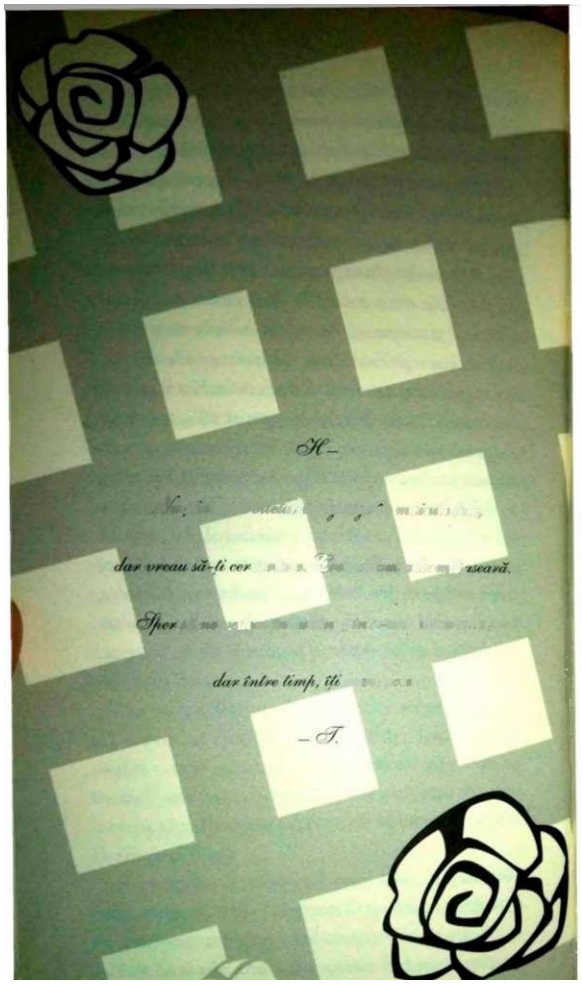
H–
dar vreau să-ți cer
dar între timp, îți
–I.

r \u Jai dacă Me/u/ ixt aùvnae <n mâitu/e ta/e,
¿e^r/are. ^bred că atti udormiîi
Jà ne vedam în curând, în/r-unfe/iau a/ta/,
ar ex M/crta.

Henry era unul dintre cei mai râvniţi celibatari şi absenţa unei doamne nu-l mai tulbura dc foarte mult timp. Cu toate acestea. în Ajunul Crăciunului, când zăpada se aşternea pe pervazurile ferestrelor şi pc acoperişul mansardat al casei familiei Schoonmakcr, simţea puţin chinurile dorului. Cand s-a furişai în dormitorul lui în dimineaţa aceea, a descoperit că prietenul lui, Tcddy, plecase deja, iar el a adormit, trezindu-se apoi speriat la auzul pregătirilor de petrecere. Gândurile i-au zburat atunci la pielea trandafirie şi la buclele rebele ale tinerei domnişoare Holland. Cel mai important lucru pe care l-a realizat în ziua aceea erau zambilele pe care i le-a trimis acasă. Cu aceste imagini în minte, a început să aştepie cu nerăbdare un eveniment organizat de tatăl său, căruia, în alte condiţii, nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie.

A cerut să ia masa în cameră, ciugulind indiferent din ea, şi apoi s-a îmbrăcat cu fracul lui negru, asortat cu un papion alb, fără să ceară ajutorul unui lacheu. Nu voia să fie alintat şi răsfăţat de servitorii în livrea ai tatălui său. Se gândea la gatul fin al Dianei Holland şi la ochii ei inteligenţi, iar un valet care v-ar fi foit în jurul lui i-ar fi întrerupt şirul gândurilor. Cu cat curaj a întâmpinat aşteptările lui! În preajma ei, şi el se simţea neînfricat. I % ***pire**** ci, în afară de ea, nu mai avea nevoie de nimic.

A mai luat o înghiţitură din cafeaua care îl **aştepta** pe bufet şi şi-a aranjat şuviţele rebele de păr. Apoi, şi-a aruncat privirea pe fereastră, în Fifth Avenue, unde servitorii tatălui sâu îi ajutau pe oaspeţii de vază să coboare din trăsuri. Zăpada strălucea ca o mantie de diamante, iar câteva doamne, îngrijorate pentru ţinutele lor,

au fost purtate pe braţe până la intrare. Henry a zâmbit, uşor melancolic, gândindu-se că Diana n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Va înfrunta frigul şi va urca treptele cu aceeaşi hotărâre cu care făcea totul în viaţă. S-a întors apoi şi a rămas în picioare, sub fresca ce-i decora tavanul camerelor, reprezentând un grup de epicurieni la picnic, şi şi-a verificat pentru ultima oară papionul în oglinda înaltă, pe rama căreia se urca un şarpe din cupru.

S-a îndreptat spre uşâ, cu un aer hotărât, convins fiind ***că*** putea să străbată în zbor treptele până la parterul casei familiei sale. Motivul care l-a împiedicat să facă asta au fost cei doi bărbaţi care-i păzeau uşa. Purtau fracuri negre şi pantaloni gri de majordom, deşi chipurile lor păreau să indice faptul că nu-şi petrecuseră toată viaţa prin saloane şi cămări. Aveau chipurile, ca şi mâinile, aspre şi crăpate.

-Mă scuzaţi, a spus Henry, pe un ton irascibil.

-O, nu, domnule! a răspuns unul dintre ei.

Dumneavoastră trebuie să ne iertaţi, domnule, a spus şi celălalt. Dar trebuie să vă însoţim

- .De ce? a întrebat Henry, vădit indignat. Nu am nevoie...

- Aşa am primit ordin de la tatăl dumneavoastră, a răspuns primul.

- Se pare că aţi încălcat interdicţia de a părăsi casa - tatăl dumneavoastră l-a găsit pe prietenul dumneavoastră, Cutting, dormind aici de dimineaţă şi a înţeles că v-aţi luat tălpăşiţa.

- N-a fost prea încântat, a adăugat şi celălalt, lăsându-şi ochii în pământ.

- Nu, chiar deloc.

- Şi pentru că a venit vorba de domnul Cutting, a spus primul, zâmbind şi dezvăluindu-şi astfel strungăreaţă, aţi primit acest bilet ceva mai devreme.

I-a întins apoi o bucată de hârtie crem, împăturită. Henry i-a smuls-o din mână. A desfăcut-o încet şi - în timp ce o citea - a început să înţeleagă ce se întâmplase. I-a privit pe cei doi bărbaţi, fără să-i vină să creadă, apoi şi-a îndreptat privirea spre coridorul lung unde oaspeţii îşi făceau apariţia. Podeaua fusese lustruită în ziua aceea, iar lumina de la intrare se răsfrângea asupra parchetului, luminând holul până în celălalt capăt. Auzea strigătele de încântare ale invitaţilor şi a făcut un pas în direcţia aceea. Cei doi bărbaţi l-au flancat imediat, iar Henry le-a simţit mirosul, care i-a dat de înţeles că nu-şi petrecuseră timpul curăţând argintăria familiei. A mai făcut un pas, iar cei doi l-au urmat îndeaproape. În timp ce străbătea holul, însoţit de escorta sa, şi-a dat seama că fusese din nou prins într-o altă capcană a tatălui său.

Cei trei au coborât treptele grandioase, într-un marş absurd, iar Henry încerca - în zadar - să înlăture sentimentul do captivitate, f lolul, cu parchetul lui strălucitor, rra înţesat de oaspeţii care animau atmosfera cu exclamaţiile şi glumele lor zgomotoase. Câţiva dintre ei şi-au întors, lipsiţi dc tact, privirile după Henry. Au în- irat, prin arcada imensă, din stejar, în sala de bal, decorată cu tablouri valoroase, I lenry a simţit pentru o clipă prezenţa „gărzilor de corp", apoi privirea i-a căzut asupra ei.

îi oferea o privelişte încântătoare, îmbrăcată în ro-chia ei albă, cu părul negru încadrându-i, ca o aureolă, chipul trandafiriu, în formă de inimioară. Genele lungi şi fremătătoare îi mângâiau obrajii. Atunci, şi-a îndreptat ochii spre el şi i-a dăruit, cu gura ei rotundă, un zâmbet cu subînţeles. *Cu fata asta mă voi căsători*, şi-a spus 1

Ienry. Apoi, umărul unuia dintre oamenii tatălui său i-a blocat câmpul vizual, în timp ce celălalt i-a spus:

- Domnul Schoonmaker vrea să mergeţi în direcţia aceea.

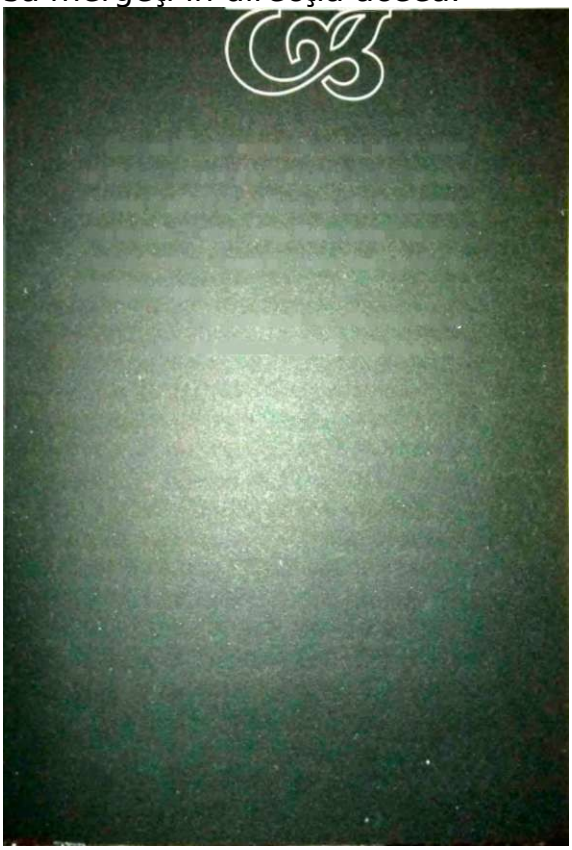

Grayson Hayes, singurul fiu al domnului şi doamnei Hayes, s-a întors din Europa, via Asia, după ce a traversat Pacificul şi a călătorit cu căile ferate transcontinentale. Tânărul domn Hayes intenţionează să rămână, în restul sezonului, în casa familiei sale din 670 Fifth Avenue.

Din pagina déni a ***Nerv York Neivs of*** *the* ***World***
24 decembrie 1899

Penelope a trecut pragul sălii de bal a familiei Schoonmaker, făcându-şi o intrare triumfală. Purta o rochie nouă, creată de casa de modă Doucet din Paris, care ţinea o evidenţă a măsurilor şi preferinţelor ei. Sosise chiar în săptămâna aceea şi era croită din mătase grena, cu pliuri şi volănaşe; se mula pe coapse şi se

lărgea la genunchi, iar decolteul şi tivul erau presărate cu picouri albe. Se bucura că era Crăciunul, pentru că îi oferea prilejul să se îmbrace în culoarea ei preferată, îşi strânsese părul negru la spate şi îşi prinsese în el perle şi crenguţe de pin. Şi - de parcă statura şi frumuseţea ei n-ar fi fost suficiente ca să atragă atenţia - a venit însoţită de fiul rătăcitor, Grayson Hayes, fratele ei mai mare, de soarta căruia se interesa toată lumea.

Firește, intrarea ei triumfală n-a avut rezultatul scontat, deoarece Henry nu se afla în aria de acţiune, lucru pe care Penelope l-a sesizat, tulburată, după câteva clipe.

Au intrat încet în sală, înaintea părinţilor lor mai puţin atrăgători, lăsând lumina să se răsfrângă asupra chipurilor lor statuare. Penelope era puţin supărată pe tratele ei din cauza absenţei lui îndelungate, dar şi a atenţiei de care se bucura în defavoarea ei. Ştia însă că toată lumea era convinsă că - dintre cei doi fraţi - ea era cea inteligentă şi tot ea, prin intermediul unei căsătorii avantajoase, avea să ducă şi mai departe numele familiei în ierarhia socială. Absenţa lui îndelungată era responsabilă de atenţia de care se bucura acum, aşa că a hotărât să nu-i ştirbească acest scurt moment de glorie. Se rezema de braţul lui în timp ce străbăteau sala cu pereţii împodobiţi cu tapiserii din catifea verde.

- Aceea e micuţa Diana Holland? a întrebat Gray- son în şoaptă.

- Ai folosit exact cuvântul potrivit - „micuţă". Poate că sora ei era o mironosiţă, dar cel puţin, avea clasă. Diana e necizelată.

Penelope a ridicat din sprâncene şi şi-a îndreptat silueta impunătoare.

- Ştii, în trenul care venea din California, am văzut o fată care semăna foarte bine cu sora ei...

Elizabeth Holland a murit, a răspuns ea, tăios, înfiorându-se

.Ori de câte ori auzea zvonuri referitoare la faptul că Elizabeth ar fi încă în viaţă, simţea o gheară în inimă, de teamă că fosta ei prietenă s-ar putea întoarce la New York ca să-i ia toate lucrurile care îi aparţineau acum ei. E adevărat că - atunci când plecase - o făcuse vădit hotărâtă să nu se mai întoarcă, dar Penelope se întreba uneori cât va reuşi să reziste în Vestul plin de praf o fată

obişnuită cu servitori şi haine din satin. Era însă mai uşor să faci abstracţie de aluziile din ziare, considerându-le pure **fantezii,** decât de observaţiile ri guroase ale fratelui ei.

- *Ştiu,* Penny, dar tânăra aceea semăna foarte mult cu ea. Când m-am apropiat, a respins imediat ideea aşa cum ai fi făcut-o şi tu. Cum ar fi făcut-o o fată crescută în New York. Indiferent cine era, nu s-a născut în Vest

- Grayson! a murmurat Penelope cu o voce **gravă** Nu acum.

- În orice caz, a continuat fratele ei, înţelegându-i reacţia, când bobocul se va deschide, sora ei se va transforma într-o floare neasemuit de frumoasă.

Penelope ar fi protestat, dar atenţia i-a fost atrasă de doamna Isabelle Schoonmaker, care se îndrepta grăbită spre ei, întrerupând şirul comentariilor tulburătoare ale fratelui său. Purta o rochie aurie din lamé, cu o fundă la piept de culoarea bronzului şi o eşarfă asortată, prinsă în talie. Câteva pene de păun îi fluturau în părul blond. Penelope se bucura s-o vadă pe prietena ei şi se pregătea s-o întrebe de soarta lui Henry când cineva a strigat-o, oprind-o din drum pe amfitrioana lor, îmbujorată ca un trandafir.

-Doamnă Schoonmaker! a spus bătrânul Carey Lewis Longhorn.

El a ieşit din mulţime, însoţit de o brunetă, care stătea cu spatele la Penelope. Avea părul prins la spate, ca o lingură mare din lemn. Doamna Schoonmaker şi-a îndreptat privirea albastră în direcţia fraţilor Hayes, cerându-le parcă ajutorul; Penelope i-a făcut, compătimitoare, cu ochiul.

Penelope s-a aplecat spre fratele ei şi i-a şoptit la ureche:

Eu şi doamna Schoonmaker am devenit prietene în ultimul timp

- .Serios? a răspuns el, sec.

Până să li se alăture, Penelope a recunoscut-o pe tânăra prietenă a lui Longhorn. Nu a reuşit să-şi ascundă iritarea când a văzut-o pe fosta servitoare a familiei Holland, care îşi coafase singură părul şi care se afla în compania bătrânului celibatar libidinos. Era într-adevăr o proastă. Dacă avea să se afişeze numai cu bărbatul acela - şi cu prietena lui de aceeaşi factură, Lucy Carr, o femeie în vârstă şi divorţată - atunci oamenii vor începe să bârfească. Iar acest lucru va însemna decăderea ei.

- Isabelle! a strigat Penelope, trimiţându-i bezele.

- Penny! i-a răspuns doamna Schoonmaker, pri- vindu-l apoi pe Grayson, cu obrajii îmbujoraţi şi cu un licăr în ochii ei albaştri ca turcoazul. Il cunoşti, fără îndoială, pe domnul Longhorn. Domnule Longhorn, aceştia sunt domnul şi domnişoara Hayes. Penelope, domnule Hayes, aceasta este domnişoara Carolina Broad din Utah, noua prietenă a domnului Longhorn.

- încântat, a spus Grayson, aplecându-se să sărute mâna înmănuşată a „domnişoarei" Carolina. Domnule Longhorn, a continuat el, cred că printre tablourile dumneavoastră se află şi portretul pe care i l-a făcut Sar- gent frumoasei noastre Isabelle.

- Da, aşa este, a spus Longhorn, aruncându-i o privire lui Grayson. Deşi trebuie să spun că de atunci s-a făcut şi mai frumoasă. Poate, dacă îmi va permite soţul ei, voi comanda un alt tablou...

Domnul Longhorn a continuat să ridice în slăvi frumuseţea Isabellei, dar Penelope se concentra cu greu asupra discuţiei lor. Se străduia să dea impresia că îi ascultă cu atenţie, când Lina s-a îndepărtat de Longhorn şi w îndreptat spre Penelope cu un mers încrezător pe care nu-l afişase până atunci. Pentru ci - şi numai de **aceea** - nu era în interesul ei să pară nepoliticoasă în public. s-a lisat atraşi de Lina pe holul din marmură. Dar când s-a convins ci nimeni nu le putea auzi discuţia, şi-a reluat tonul glacial.

- Bănuiesc ci mai ai ceva de vânzare.

_ O, nu! Fosta servitoare a scrutat camera cu privirea, apoi s-a uitat direct în ochii interlocutoarei sale. *Stabileşte contactul vizual*, şi-a spus Penelope. *Asta chiar e o noutate!* Nici pe departe, a continuat Lina, deşi pot să vă spun o poveste pe care o veţi considera, fără îndoială, interesantă.

Oaspeţi întârziaţi continuau să se perinde pe hol, iar aerul era mai rece acolo decât în sala de bal. Intervenţia Isabellei o ajutase, pentru scurt timp, pe Penelope să uite comentariile lui Grayson referitoare la Elizabeth, dar acum spaima punea din nou stăpânire pe ea, făcând-o să se crispeze.

- Este vorba de Henry, a spus Lina. Tocurile înalte ale fetei au răsunat de câteva ori pe hol înainte ca fosta servitoare să facă o precizare inutilă: De Henry Schoonmaker. V-aţi întrebat o dată, de faţă cu mine, de ce nu vă iubeşte şi cred că am o oarecare idee, a continuat ea.

Era rândul lui Penelope s-o strângă acum pe Lina de braţ şi s-o tragă, pe podeaua crem, spre uşa de la intrare. Au mers pe lângă pereţii împodobiţi cu tapiserii bogat colorate, care înfăţişau locul de baştină al unor vechi familii din Europa, ajungând în cele din urmă într-un colţ ferit, unde nu exista pericolul de a fi auzite.

- Da, dar este o poveste intimă şi nu o pot împărtăşi unei persoane care nu-mi este prietenă. Fosta servitoare

*** făcut n pauza pcntriu a replica ei «4 .lihn rfcihiUon ut. <) prietenă foarte huna. Sunteţi prieten» rnra, nu i aţa, domnişoară I laye»?**

Penelope era impresionata de strategia Linei, trebuia sa recunoască asta. Aşadar, Carolina ştia iA nu doar banii jucau un rol important în «oiiclatca newyorkezâ daca voia s-o cucerească.

- **I)a, a răspuns Penelope încet, încercând «a nu-şi trădeze nerăbdarea. La urma urmei, nu**

ştia încă dacă informaţia se va dovedi sau nu utilă. Kşti prietena mea. Deşi cele mai bune prietene «unt cele care îmi »pun celr mai bune poveşti.

- **O, da, sunt convinsă de asta. Un servitor ce ducea o tavă cu punch fierbinte şi aromat izat în ceşcuţe din cristal a trecut pe lângă ele, îndreptându-M* spre sala de bal. După ce-a trecut, Lina a tras adânc aer în piept. Părea că abia îşi adună gândurile. Voiaţi să ştiţi de ce domnul Schoonmakcr nu vă iubeşte. Deşi nu pot să pretind că deţin răspunsul la această întrebare, pot să vă spun unde s-a trezit în dimineaţa asta şi în braţele cui.**

Penelope simţea cum furia punea stăpânire pe ea, aproape sufocând-o. Şi-a încleştat dinţii ca să nu dea frâu liber mâniei covârşitoare. Deoarece se temea să spună ceva ce ar fi putut să regrete mai târziu, i-a aruncat noii sale prietene o privire plină de nerăbdare şi a aşteptat ca ea să continue.

- **Vreţi, aşadar, să aflaţi povestea?**

-Da.

Penelope a închis pentru o clipă ochii ca să-şi ascundă freamătul lăuntric. Trebuia să afle cine era acea persoană, ale cărei aşa-zise calităţi îl cuceriseră pe Henry. în defavoarea celci în braţele căreia îşi petrecuse toată vara **anului** 1899. **Şi** trebuia s-o afle acum.

- Dar am nevoie de anumite garanţii.

Penelope avea ochii congestionaţi, o ştia prea bine, dar i-a deschis şi i-a aţintit asupra Linei. A citit în ochii verzi ai acesteia hotărârea şi convingerea că dorinţele ei erau la fel de importante ca ţelul lui Penelope. Ar fi considerat-o din nou proastă, numai că Lina se dovedise abilă în culegerea informaţiilor.

- Ce vrei? Îţi dau orice.
- Vreau să mă invitaţi în casa dumneavoastră, în zilele de vizită, firește, ca pe una dintre cele mai bune prietene. Lina îşi expunea cu grijă planul pe care îl concepuse până în cele mai mici detalii. Părea că se uita la dulciurile dintr-un bol de sticlă şi spunea: *O iau pe asta, pe asta şi pe asta.* Şi, pentru că sunt prietena dumneavoastră, mă aştept să fiu invitată la toate balurile organizate în casa familiei Hayes. Şi, deoarece amândouă ţinem la prietenia noastră, aş îndrăzni prea mult dacă aş spera să mă invitaţi să petrec vara în Newport? Şi când va avea loc o nuntă - Lina a făcut o pauză ca să-i dăruiască prietenei sale un zâmbet confidenţial - m-aş simţi onorată să mă aflu printre domnişoarele dumneavoastră de onoare.
- Da, da, pentru numele lui Dumnezeu! Tot ce vrei! Îţi promit că te ajut să urci pe scara socială. Penelope îşi simţea gâtul uscat şi a înghiţit în sec. I-ar fi promis orice în momentul acela. Te ajut să ajungi unde-ţi doreşti, dar spune-mi odată ce ştii!

Penelope a auzit glasurile vesele ale petrecăreţilor în timp ce Lina şi-a recăpătat suflul şi i-a dezvăluit vestea cea cumplită.

- S-a trezit în casa fostei mele stăpâne, în camera surorii ei mai mici. În braţele surorii ei mai mici. Erau...

- De unde ştii? a întrebat Penelope cu o voce sumbră şi încordată.

Scena i se derula acum prin faţa ochilor - Henry în braţele acelei fetişcane năvalnice - şi se lupta să o şteargă din minte.

- I-a văzut sora mea, Claire, care lucrează acolo. A dat peste ei când...

- Suficient! Te cred. Penelope a închis ochii frumos fardaţi şi a încercat să se liniştească. Îi venea greu să creadă, dar totul se potrivea. A simţit o clipă fiori reci, pentru ca apoi un val de căldură insuportabilă să pună stăpânire pe ea. Nu pot să-ţi spun - a rostit ea încet şi precaută - cât de recunoscătoare îţi sunt pentru că mi-ai împărtăşit această informaţie. Ai devenit prietena mea intimă. Vei fi întotdeauna bine-venită în casa mea şi te voi invita la toate petrecerile pe care le vom organiza în sau în afara oraşului. Şi acum, pentru că eşti prietena mea, te rog să te duci şi să le spui fratelui meu şi doamnei Schoonmaker că nu mă simt prea bine şi m-am retras în garderoba doamnelor ca să-mi revin. îmi voi dovedi mai târziu recunoştinţa faţă de tine.

Penelope a ascultat, cu ochii închişi, cum Lina se îndepărta. Şi-a muşcat cu poftă buza catifelată şi s-a întors cu faţa spre zid. Şi-a rezemat fruntea de una dintre tapiseriile valoroase, care înfăţişau acte de eroism din vremuri trecute. A lovit de cinci ori cu pumnul în ţesătura groasă până când a început să se liniştească.

Sunt fete care îşi aleg prietenele în funcţie de fraţii acestora. Trebuie să fim prudenţi când este vorba despre acest gen de prietene, dar nu le putem evita întotdeauna - la urma urmei, este o tactică utilă la care poate apela fiica voastră într-o bună zi.

Doamna HAMILTON W. BREEDFELT, *Sfaturi pentru educaţia tinerelor domnişoare de familie bună,* 1899*34*

Cea care s-a întors în sala de bal a familiei Schoonmaker acorda prea puţină importanţă coafurii şi ţinutei sale simple. Nu o interesa dacă era sau nu frumoasă. Nu era frumoasă. Nu-şi mai dorea să semene cu prietena ei din copilărie, Elizabeth Holland. Voia să fie ca noua ei prietenă, Penelope Hayes, iar Penelope îi promisese că o va ajuta. Îi promisese, cel puţin, că o va primi în anturajul ei strălucitor, că o va integra în cercul ei de prieteni, că o va invita peste tot şi asta era suficient. Nu mai avea nevoie de altceva. Când a ajuns în locul unde îl lăsase pe domnul Longhorn, a văzut că tocmai o invitase pe doamna Schoonmaker la dans. A descoperit că nu a fost nevoie să aştepte prea mult până când domnul Hayes i-a urmat exemplul.

- Carolina, tu şi sora mea sunteţi prietene bune? a întrebat-o el, conducând-o spre ringul de dans

.Trena rochiei sale, pe care o cumpărase de la Lord & Taylor şi pe care o plătise domnul Longhorn, mângâia podeaua în urma ei. Era croită dintr-un material albas-tru-închis, ce i se mula pe braţe şi în talie, împodobită, de jur împrejurul decolteului, cu periuţe care contrastau plăcut cu pielea ei.

- Da, foarte bune prietene, a răspuns ea, zâmbind. Deşi nu ne cunoaştem de prea mult timp. Am venit de curând în oraş.

Perspectiva de a dansa o îngrozise întotdeauna, deşi era conştientă de faptul că - dacă avea să frecventeze lumea celor bogaţi - va trebui, până la urmă, să facă şi asta. Dansase până acum în camera de hotel, încercând să-şi amintească paşii pe care îi învăţase cu Elizabeth atunci când aceasta începuse lecţiile de dans cu guvernanta. Carolina a descoperit cu uimire că - datorită încrederii de sine pe care i-o oferea noul ei anturaj din înalta societate - era uşor să invoce ca pretext pentru stângăcia ei în arta dansului originile sale vestice şi să se lase condusă pe ringul de dans. Şi atunci, îndrumată de partenerul ei, Carolina Broad dansa minunat.

- Sper că nu ai de gând să ne părăseşti prea curând, a spus acesta, cu o grimasă pe buzele lui voluptuoase.

A realizat atunci că dansa, pentru prima oară în înalta societate, în compania unui celibatar apropiat de vârsta ei. Cât de agreabilă era prezenţa lui comparativ cu cea a domnului Longhorn, indiferent cât de generos era acesta!

- O, nu cred, a răspuns Carolina, cu ochii mari, aşteptând ca implicaţiile răspunsului ei să aibă rezultatul scontat. Camera, cu ornamentele ei aurite şi chipurile fardate, cu râsetele zgomotoase şi vorbele şoptite, cu arcadele ei din crenguţe de pin şi steluţele strălucitoare de Crăciun, se învârtea în jurul ei într-un ritm ameţitor. Un ritm - se gândea ea - care putea sa fie ritmul vieţii ei. Ar fi păcat să părăsească oraşul tocmai acum - îşi spunea ea - când avea şansa să ajungă undeva. Era mult mai bine sa mai zăbovească puţin şi să-şi îmbunătăţeau â manierele elegante. îmi place aici, a continuat ea, şi oricum, nu aş avea unde să mă duc.

Grayson a privit-o cu ochi înţelegători.

- Pentru că am petrecut patru ani în străinătate, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine. Şi mă

bucur că rămâi aici. Dacă eşti prietena lui Penelope, atunci aş vrea să-ţi prezint câţiva domni...

Şi aşa a şi făcut mai târziu. La sfârşitul serii, picioarele o dureau de cât dansase şi avea obrajii îmbujoraţi, încântată de complimentele pe care le primise. Se gândea că - dacă Will Keller ar fi fost acolo - nici nu l-ar fi observat în mulţime, iar el ar fi realizat ce prostie făcuse respingând-o în noaptea aceea în şopron. Căci a dansat în compania unor parteneri ca Nicholas Livingston, Abelard Gore şi Leland Bouchard, unul dintre moştenitorii averii familiei de bancheri Bouchard, care şi-a ţinut mâna pe spatele ei şi a întrebat-o de câteva ori când va mai putea s-o vadă.

Mai târziu, în trăsură, în drum spre hotel, Caroiina observa, cu deplină sinceritate, că a petrecut cu adevărat un Crăciun minunat. Strada era acoperită cu un strat de zăpadă, care purta urmele roţilor vehiculelor ce trecuseră înaintea lor. Casele mari, din piatră importată din străinătate, împodobite cu tot felul de ornamente arhitecturale, treceau încet pe lângă ei în timp ce străbăteau bulevardul. Intrările erau scăldate în lumină, iar ferestrele erau decorate cu podoabe de Crăciun. Caroiina îşi închipuia acum că - dacă lucrurile continuau să meargă

în direcţia aceea - Will îi va vedea numele pe prima pagină a zirelor şi atunci, el - nu ea - va fi cel care va veni s-o caute. Şi-a dus mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul, căci se gândea cât de minunat se profila noul an

.• •

Trenurile care sosesc zilnic acum din Vest îi aduc acasă nu doar pe cei care s-au bucurat de un sejur în statele de la frontieră, ei şi pe nefericiţii care şi-au pierdut averile în aşa-zisele oraşe care au cunoscut un puternic avânt economic. Şi lucrurile pe care le-au vândut se întorc împreună cu ei pentru a fi din nou lustruite şi remodelate de bijutierii newyorkezi, care le vând apoi - cu un profit frumos - noilor milionari ce vor să cumpere soţiilor lor lucruri rafinate. Nu e de mirare, aşadar, că mâine mulţi oameni din minunatul nostru oraş vor face daruri de Crăciun cu trecut tulburători ,

r

Din pagina întâi a ***New York Times***, 24 decembrie 1899

35

Manhattanul pe care Elizabeth l-a regăsit acum era cu totul diferit de oraşul pe care îl părăsise cu trei luni în urmă. Nimic nu mai amintea de larma şi activitatea febrilă de atunci. Nu se vedea nici ţipenie de om. Pretutindeni domnea o linişte apăsătoare, făcând-o să se întrebe pentru o clipă dacă nu murise într-adevăr şi reînviase într-un New York lipsit de viaţă. Pe străzi se aşternuse un strat proaspăt de zăpadă, neîntinat încă de roţile trăsurilor, iar pe alocuri, de la ferestre, o lumină caldă se răsfrângea asupra păturii albe de nea. Nu avea de unde să ştie cu certitudine, dar bănuia că aşa arăta oraşul în urmă cu jumătate de secol: întunecat, tăcut şi pustiu. Will o ţinea de umăr în timp ce mergeau, deşi nu ştia dacă făcea asta ca s-o încurajeze sau să-i ţină de cald.

- Ţi-e frig, a observat el.Ea a dat din cap, dar a păstrat tăcerea. Avea prea multe emoţii la gândul că îşi va revedea familia, dar şi pentru că nu ştia ce explicaţii le va oferi mamei sau mătuşii sale. Singurul lucru care îi dădea curaj era prezenţa lui Will alături de ea. Obţinuseră un preţ bun pentru inelul de logodnă al lui Elizabeth şi, pentru că aveau bani, Will

a vrui să ia o birjă din gară. Elizabeth insistase însă că era mai bine să meargă pe jos, urmând un traseu ocolit, la adăpostul întunericului. întâlnirea cu Grayson Hayes în tren o speriase atât de tare, încât nici o măsură de precauţie nu i se părea de prisos. În plus, spera că mersul pe jos va reuşi să-i liniştească freamătul lăuntric.

- Aproape că am ajuns, a adăugat el, pe un ton încurajator, deşi ştia prea bine că se aflau în zona Gramercy, iar ea ar fi găsit casa şi cu ochii închişi.
- Nu frigul e de vină, a spus ea.
- Ştiu asta, a răspuns el cu o voce care a copleşit-o cu suavitatea ei. Dar înăuntru te vei simţi, oricum, mai bine.

Când au ajuns în faţa casei, au zăbovit acolo câtva timp. Deşi faţada din piatră o privea cu aceeaşi răceală ca întotdeauna, ferestrele întunecate nu trădau nici un semn de viaţă. Acest lucru a înspăimântat-o. La îndemnul lui Will, a urcat treptele, a luat cheia din ascunzătoare şi a descuiat uşa.

Holul nu era luminat, dar - după ce s-a obişnuit cu întunericul - a văzut că vechiul mobilier unde vizitatorii obişnuiau să-şi lase cărţile de vizită dispăruse. Mirosul care venea dintr-un salon întunecat i-a spus că acolo se făcuse focul recent. Când au urcat treptele, s-a agăţat de braţul lui Will şi a văzut că pe pereţi atârnau tablouri ce nu i se păreau cunoscute. Sunetul paşilor lor a surprins-o până când a realizat că dispăruse şi covorul persan

care acoperea palierul de la etajul al doilea, cobora treptele şi ajungea la uşă

.A descoperit în curând că şi din camera ei lipseau multe dintre bibelourile şi ornamentele care o înveseleau cândva, deşi tapetul în nuanţe verzui-albastre acoperea încă pereţii, iar patul mare, din lemn de mahon, aşezat pe postament, era aranjat la fel ca întotdeauna. Nu se simţea atât de şocată să se afle din nou în camera în care îşi petrecuse toată viaţa, pe cât o şoca prezenţa lui Will acolo. îl urmase în necunoscut, dar el nu-i văzuse niciodată dormitorul. Era încă dormitorul ei.

- Will! a spus ea, întorcându-se spre el. îmi pare bine că ai venit cu mine.

El a privit-o cu ochii lui mari şi blajini. Câteva şuviţe de păr îi cădeau rebele pe frunte şi urechi. Sprâncenele aproape că i se atingeau, iar buza de jos îi fremăta uşor.

- Ştiu. Şi mie.

Ea s-a îndreptat spre el, iar el a cuprins-o cu braţele lui puternice. Elizabeth şi-a rezemat capul de pieptul lui, ridicându-şi privirea spre el.

- Sper că n-am stricat nimic.
- Nu cred că ai stricat ceva, a spus Will, cu un zâmbet pe chip.
- Apoi s-a aplecat şi şi-a apropiat gura de a ei, atin- gându-şi atât de uşor buzele, încât contopirea lor cu greu putea fi numită sărut. Simţea că îi era din nou cald pentru prima oară de când coborâseră din tren. Când el a pus capăt sărutului, ea şi-a lăsat capul în pământ şi şi-a rezemat din nou fruntea de pieptul lui.Crezi că e... Elizabeth a ezitat, cu respiraţia întretăiată, căci nu îndrăznea să spună *în viaţă*. Cu siguranţă, nu îndrăznea să spună *moartă.* Asta însemna să se gândească Ja tot ce era mai rău, iar Will a avertizat-o că acest lucru nu o va ajuta deloc. Că se simte bine?
- Da. Will şi-a plimbat mina pe fruntea şi apoi prin părul ei. Degetele au poposit la baza gâtului. Da, se simte bine, dar trebuie să te duci la ea.

- Mă voi duce acum, a spus Elizabeth, închizând ochii, deşi abia după câteva clipe şi-a desprins fruntea de la pieptul lui şi l-a privit pe Will cu un zâmbet palid.

O privea cu aceiaşi ochi scrutători care o impresionau atât de mult. Îi sondau sufletul şi îi spuneau ce e bine şi ce e rău.

A găsit nişte lumânări în dulap şi le-a aprins, deşi - când a plecat şi l-a lăsat pe Will în cameră - ştia că el s-a întins deja în pat. Nu dormise prea bine în tren cu o noapte în urmă în timp ce se apropiau de New York. Bănuia că până va ajunge la capătul holului, el va fi adormit deja.

Dormitorul mamei ei, aflat în partea de est a casei, cu vedere spre stradă, i se părea la fel de înspăimântător ca întotdeauna. Poate de aceea s-a dus mai întâi s-o vadă pe mama ei şi nu pe Diana sau pe mătuşa Edith. A împins uşa, cu mâini tremurătoare, ca atunci când era copil, simţind nevoia să-şi înfrunte mai întâi temerile. Camera nu era luminată, dar înainte de a se obişnui cu întunericul, a recunoscut respiraţia mamei sale. Mama ei respira. Sunetele pe care le scotea când inspira şi expira i se păreau lui Elizabeth cel mai firesc lucru cu putinţă şi pentru o clipi, s-a transformat din nou într-o fetiţă.

- Mamă! a şoptit ea, luându-i mâna de pe pat. Era rece, dar atingerea ei îi era atât de familiară - degetele e

ilungi şi agile, cu care scria biletele de mulţumire, con- doleanţele, bârlele sau necazurile. Elizabeth putea să distingă acum lucrurile datorită luminii ce se strecura pe geam, iar când a repetat cuvântul *marnă,* a văzut-o deschizând încet ochii. Nu părea să o fi recunoscut, deşi o ţintuia cu privirea. Te simţi bine? în cameră, predomina întunericul, dar a văzut cearcănele adânci de sub ochii mamei sale. Mă recunoşti?

După un timp, mama ei, fără să-şi dezlipească ochii de la ea, s-a ridicat uşor în capul oaselor. A clipit şi a continuat s-o scruteze cu privirea. Elizabeth nu ştia dacă se străduia să-şi stăpânească furia, dacă încerca să se convingă că nu visează sau dacă o vedea cu adevărat. După câteva clipe, mama ei a rostit cu o voce care trăda faptul că nu mai vorbea atât de mult ca altădată:

- E Crăciunul?
- Nu, a şoptit Elizabeth. Nu încă. Mâine, a spus ea, abia stăpânindu-şi lacrimile. Mâine e Crăciunul.
- Astăzi e Ajunul? a întrebat mama ei, făcând ochii mari, nevenindu-i parcă să creadă. Lacrimile brăzdau acum obrajii lui Elizabeth şi, temându-se că va izbucni în hohote, s-a mulţumit doar să dea din cap. Plângea după lucrurile pe care şi le dorise cândva, după lucrurile la care renunţase, dar şi după oamenii pe care va trebui să-i părăsească din nou. Plângea după imaginea perfectă a lui Will, pe care ea o umbrise cu vechile ei responsabilităţi. Astăzi e Ajunul Crăciunului, iar tu eşti un înger care mi te-ai înfăţişat sub forma lui Elizabeth?

Elizabeth a strâns din buzele ei mici şi rotunde şi i-a ţinut în continuare mâna mamei sale.

- Nu, a spus ea, când şi-a revenit. Sunt Elizabeth. Este Ajunul Crăciunului, iar eu sunt Elizabeth. Nu sunt moartă. Totul a fost o greşeală. M-am întors din...
- Elizabeth a mea este un înger, a spus bătrâna doamnă Holland, închizând ochii şi prăbuşindu-se pe pernă, chipul palid contrastând vizibil cu părul ei negru. Este un înger care a venit la mine.

Elizabeth a rămas timp îndelungat lângă patul mamei sale, întrebându-se cum va reuşi să remedieze situaţia. Când plecase - înţelegea acum acest lucru - luase cu ea şi ultima fărâmă de speranţă a mamei sale.

S-a urcat în cele din urmă în pat şi şi-a odihnit capul pe pernă, lângă mama ei, întrebându-se cum avea să-i spună lui Will că nu se vor întoarce în California până când mama ei nu se va face bine din nou.

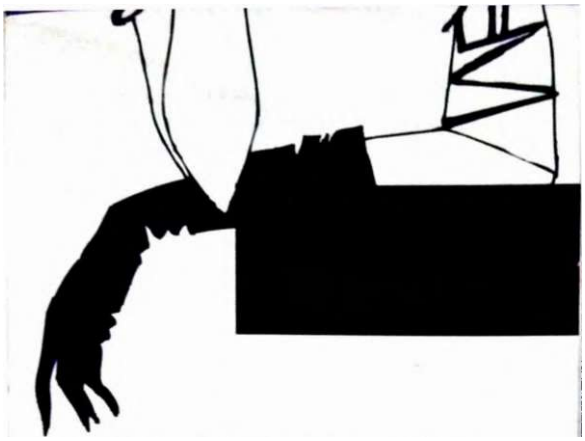

Observ atorilor vieţii mondene nu le-a scăpat recenta alianţă dintre doamna William Schoonmaker şi tânăra Penelope Haves şi aceia dintre noi înzestraţi cu spirit analitic au început sâ se întrebe dacă motivul acestei prietenii nu este cumva fiul vitreg al doamnei Schoonmaker. Oare tânărul Schoonmaker este din nou îndrăgostit?

Din pagina mondenă a .V«r *York News of îbe World Gazette.* duminică. 24 decembrie 1899

Până la miezul nopţii, în Ajunul Crăciunului, Henry se săturase până peste cap de cele două gorile care îl însoţeau acum pretutindeni. Dacă mai devreme prezenţa lor i se păruse pe cât de absurdă, pe atât de comică, acum nu mai vedea nimic amuzant în această situaţie. I-au numărat până şi paharele de şampanie, deşi nu cu aceeaşi grijă cu care i-au urmărit mişcările - băuse câteva pahare în plus, motiv pentru care papionul nu mai stătea acum la locul lui, iar părul îi era puţin cam ciufulit. Dorinţa de a găsi o cale de scăpare nu-i dădea pace. Ştia că Diana era în sala de bal şi îşi dorea cu disperare s-o zărească - măcar pentru câteva clipe. Il obseda, de ceva timp, ideea că ea nu dansase cu nimeni.

Şi ori de câte ori se pierdea prin mulţimea din sala de bal a familiei sale, ar fi avut, cu siguranţă, nevoie de o privire încurajatoare. Riscase totul pentru el - a înţeles Henry, copleşit de remuşcări - şi nici măcar nu putea s-o invite la dans. Nu era un moment de glorie pentru el. Ştia că se afla pe undeva prin salon, înconjurată de toat

escorpiile din înalta societate, animate de concepţii şi principii înguste, care aruncau - ascunse în spatele evantaielor - săgeţi otrăvite. Se uita în jurul ei cu o inocenţă temătoare. Şi suspina, cutremurându-şi trupul firav.

Când a revăzut-o, se pregătea de plecare. Bărbatul care o însoţea - probabil fostul partener de afaceri al tatălui ei - i-a oferit braţul, iar ea a reuşit să mai arunce o privire în direcţia lui Henry. A făcut un pas din locul în care stătuse până atunci - intrarea boltită a salonului - vegheat în tăcere de oamenii tatălui său. În ochii ei, se reflecta roua înserării, iar buzele îi străluceau fermecătoare. înainte de a părăsi camera, o altă femeie, care purta în păr crenguţe de pin, în ton cu sărbătoarea de Crăciun, i-a blocat câmpul vizual. Penelope Hayes se îndrepta spre el. O urma îndeaproape mama lui vitregă.

S-a aplecat ca s-o mai vadă o dată, prefăcându-se că se înclină în faţa lui Penelope. Ea ţinea în mâini două pahare de şampanie.

- Domnul Schoonmaker vă oferă o pauză de zece minute, dacă vreţi, a spus Isabelle, venind spre el, cu un foşnet metalic.

S-a oprit pe loc, în timp ce o buclă blondă îi dansa pe obraz, şi i-a aranjat papionul. Când gărzile de corp au acceptat oferta şi s-au îndreptat spre uşă, a strâns-o pe Penelope de mână şi i-a făcut cu ochiul lui Henry, apoi a luat-o de braţ pe una dintre invitate, lăudându-i ţinuta, şi s-au îndepărtat împreună.

Henry s-a rezemat de cadrul din stejar care separa sala de bal de o serie de galerii înguste. A privit camera animată de lumini, zgomote şi coafuri strălucitoare, sperând s-o zărească pe Diana, deşi ştia că ea plecase deja.

- N-am chef să mii joc acum cu tine.
- Nu mă joc, a răspuns Penelope. A ridicat un pahar făcându-i semn s-o urmeze dacă voia. Apoi, ş-â îndepărtat, graţioasă, atât cât îi permitea rochia roşie care i se mula pe corp. Fără să-şi dea seama de ce - deşi spera să nu fie doar de dragul şampaniei - Henry a urmat-o. Ea mergea cu pas hotărât, lucru pe care el nu avea voie să-l ignore. Oricum, a continuat Penelope, ar fi trebuit să ştii deja că relaţia noastră n-a fost niciodată un joc pentru mine, Henry.

prin care se vedea sala de bal, ciocnindu-se la un moment dat unul de celălalt.

- Poftim?
- Ar fi trebuit să ştiu, aşa cum ştie tot oraşul de-acum, că îţi plac brunetele.

Prima reacţie a lui Henry a fost să răspundă printr-o glumă, deşi situaţia nu i se părea deloc amuzantă.

- Am şi eu un gen preferat.
- Da, şi un plan de atac.
- Dacă sugerezi că...

O, nu! Eu nu umblu cu sugestii. Mi-aş irosi inutil timpul. Penelope i-a întâlnit acum privirea. Il scruta cuochi sfidători mândri. Am aflat de relaţia ta cu I)iana Holland. Henry.

- Nu ştiu despre ce...

- Te-a văzut servitoarea, dimineaţa, în dormitorul Dianei. Compromiţător, nu-i aşa? Eşti neglijent, Henry. Cu mine, n-ai fost niciodată atât de neglijent. Henry nu putea să accepte adevărul incontestabil al acestei afirmaţii. Ţinea strâns în mână paharul de şampanie, aşa cum făcea când se afla într-o situaţie stânjenitoare, aşteptând să vadă ce va urma. O am pe servitoare la degetul mic, a continuat ea. Este o fată cumsecade şi nu vrea să spună nimic, dar toată lumea are un preţ şi unii oameni ar da bani grei pentru o informaţie ca asta. Oameni cum ar fi, de exemplu, ziariştii.

- Nu ar publica...

- Poate că da. Poate că nu. Dar odată ce se va afla, vor începe să vorbească. Şi bârfele sunt la fel de nocive. Atunci, dragul meu Henry, distracţia chiar s-ar termina pentru tine. Dar şi pentru o fetişcană pe care amândoi o adorăm...

Penelope a lăsat fraza neterminată şi şi-a încheiat ameninţarea, ridicând uşor din umeri.

- Nu poţi să faci asta, Penny, a spus Henry, încrun- tându-se, copleşit de dorinţa de a o găsi pe Diana şi de a o ascunde. O vei distruge.

Penelope a izbucnit în râs. Un râs ascuţit şi gutural pe care îl auzise adesea în perioada în care o considerase pe Penelope partenera ideală.

- O, Henry, deşi mă cunoşti atât de bine, se pare că mă înţelegi foarte puţin! Distrugerea Dianei Holland! Va fi ***distractiv***, într-adevăr, a spus Penelope, împreunându-şimâinile. ín sfârşit, vom avea parte de putini *dutraaut.* Tu ai ficut deja ce-a fost mai greu. N~ar *ü írumo** ti ne bucurăm cu totu de opera ta?

- E vina mea, Penelope. greşeala mea. Era agitat ca un om cane petrecuse multe nopţi albe. Trebuia ti bei ceva, nu putea şi stea cu mâinile *în* sân. Penelope nu dezvăluise inci secretul şi trebuia şi profite de asta, O cunoştea - trebuia şi găsească o cale vo opreavcX Pe mine vrei şi mi pedepseşti, asa ci nu mai «a pe gânduri! Pedepseşte-mi!

- Fireşte ci vreau şi va pedepsesc pe amândoi, a răspuns ea, fluturând veseli din mâni- Dar nu sunt rea, Henry. Ştiu foarte bine ci este vina ta. Aşa ci te la* şi îndrepţi lucrurile ca un bărbat adevărat. Mánia punea stăpânire pe Henry. El a închis ochii ca şi-şi ascundă sentimentele violente. Abia după câteva clipe, a reuşit vă dea din cap. În primul rând, nu te vei mai întâlni cu Diana. Dar nu-ţi va fi deloc greu şi faci asta pentru ci mi vei cere de soţie.

Fără şi se mai gândească, a ficut un pas înainte, apro- piindu-se periculos de Penelope. Respira cu greutate, sub imperiul furiei. Nu se lisa uşor pradă mâniei - un sentiment ciruia, în alte condiţii, nu-i vedea rosul. Acum insi l-a copleşit pe neaşteptate $i ireversibil. Simţea ci ia foc şi - pentru ci stătea foarte aproape de Penelope - şi ea simţea ci atmosfera s-a încins brusc. Penelope însă s-a lipit, cocheţi, de perete, cu un umăr ridicat, afişând o grimasă în coltul gurii.

- Nu-ti place ideea, nu-i aşa? a murmurat ea, cu un licir răutăcios în ochi şi cu buzele întredeschise. În timp ce 3 privea, ochii ei albaştri se plimbau de la stânga la dreapta şi înapoi. Dar gândeşte te o clipi, **Henry,** ci ¢ mult mai bine să te căsătoreşti cu o lată pe care toată lumea o consideră potrivită să-ţi fie soţie - ce perspec- tiv* minunată, extraordinară, strălucitoare - mult mai **agreabilă** decât distrugerea surioarei *fostei* tale logodnice. Dar o voi face dacă mă obligi, a spus ea, ridicând din umeri. îţi las puţin timp de gândire.

9Pentru familia Gansevoort, Crăciunul nu era un prilej de sărbătoare. Considerau că era suficient să pregătească un bol mare cu rom fierbinte şi unt pentru verii care le-ar fi trecut pragul casei din Bond Street, iar mai târziu, îl trimiteau pe unul dintre băieţi să ofere cadouri membrilor familiei care locuiau în apropiere. Tratau Crăciunul ca pe o zi obişnuită, în care beau mai mult ca de obicei, respectând tradiţia olandeză, şi discutau despre copii. Spre deosebire de ei, familia Holland era renumită pentru fastul cu care sărbătorea Crăciunul. Organizau o serată muzicală, pe teme religioase, pentru o sută şi ceva de invitaţi, iar mai târziu, îşi serveau oaspeţii cu supă într-un salon plin de poinsetia, ale cărei flori roşii păreau să se reflecte pe chipurile îmbujorate ale mesenilor. Toţi newyorkezii ştiau că - atunci când Louisa Gansevoort intrase în familia Holland - păstrase doar tradiţiile care îi plăceau, iar Crăciunul nu se număra printre preferinţele ei.

Doamna Holland şi mezina familiei nu cădeau niciodată de acord asupra acestui subiect şi poate tocmai de aceea Crăciunul îi stârnea întotdeauna Dianei amintiri plăcute. Căci în ziua de Crăciun putea să recite poeziile ei preferate, să adopte o ţinută simplă şi elegantă doar pentru familia sa şi să facă schimb de cadouri frumos împachetate. Şi tot atunci, tatăl ei - care petrecea Crăciunul alături de cei dragi - era bine dispus. Poate de aceea, când s-a trezit, în ziua de 25 decembrie, şi a privit pe fereastră grădina acoperită de un strat proaspăt de zăpadă, scăldată în razele soarelui de iarnă, Diana s-a simţit copleşită de optimism.

Asta în ciuda faptului că nu fusese cuminte şi la orizont nu se profila nici o perspectivă de căsătorie.

-În seara precedentă, gustase foarte puţin din cupa pasiunii sale, dar se trezise arzând de nerăbdare şi debordând de speranţă, sentimente caracteristice tuturor sărbătorilor, care nu o părăsiseră nici mai târziu, când îşi pusese halatul şi-şi prinsese părul. Deşi prezenţa lui Snowden la petrecerea familiei Schoonmaker şi a celor doi bărbaţi care îl urmăriseră tot timpul pe Henry îi ■ împiedicaseră să petreacă împreună măcar câteva clipe, privirile pe care reuşiseră să le schimbe o făcuseră să se simtă iubită. Chiar se întreba dacă Henry nu va găsi o cale de a veni la ea în ziua aceea. A coborât în salon cu gândul să stea singură câteva minute lângă pomul de Crăciun, să se îmbete cu mirosul de pin şi - dacă servitoarea se afla prin preajmă - s-o roage să-i aducă o ceaşcă cu ciocolată caldă. Dar când a intrat în salon, a văzut că ciocolata o aştepta deja, iar singurătatea nu mai era o perspectivă agreabilă.Elizabeth! a strigat ea când a văzut-o pe sora ei, stând în scaunul ei preferat lângă şemineul în care ardea un foc mocnit.

Şi-a dus involuntar mâinile la gât şi la bărbie. A scos câteva sunete, mai mult sau mai puţin inteligibile, apoi s-a aruncat la picioarele surorii sale şi şi-a odihnit capul pe genunchii ei. Diana a închis ochii, îmbătându-se cu prezenţa surorii ei. Rezista cu greu ispitei de a-i povesti ce se întâmplase între ea şi Henry, deoarece Will stătea în spatele ei, pe o canapea cu franjuri, ţinând încă vătraiul în mână, iar prezenţa lui o intimida.

- Diana! a spus Elizabeth, ridicându-i capul surorii ei şi privind-o cu nesaţ.

Apoi s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe frunte.

- Bună, Will, a spus Diana, ridicându-se în picioare. Ea s-a îndreptat apoi spre fostul vizitiu al familiei sale şi l-a sărutat pe obraz. *Ştiu* totul, a adăugat ea pe un ton conspirativ, cu obrajii îmbujoraţi. Şi cred că povestea voastră este extraordinar de romantică.Ti-ai imaginat vreodată că mă vei vedea în salonul tău?

Will avea chipul aspru şi ochii foarte albaştri. Părul îi crescuse mai lung faţă de cum îl avea ultima dată când îl văzuse şi căpătase o înfăţişare mult mai matură. Crengile verzi ale bradului de Crăciun din spatele lui îi accentuau şi mai mult nuanţele roşcate ale părului. Domnul Holland îl scruta cu privirea din tabloul de pe peretele de deasupra căminului.

- Firește că mi-am imaginat! Şi... şi... probabil că ai mai fost aici de multe ori, nu-i aşa? Când eram mici şi... Will îşi păstra expresia sobră pe chip, dar ochii îi trădau veselia. Oricum, a continuat Diana, râzând când şi-a dat seama că el o tachina, mă bucur că eşti aici. Iar tu, Liz, va trebui să-mi spui ce pot să fac, deoarece povestea cu Henry a mers prea departe şi sunt puţin înspăimântată şi...

Răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuţile Dianei, motiv pentru care era atât de nerăbdătoare să afle sfaturile surorii ei, uitând pentru o clipă de sfiala pe care i-o provoca prezenţa lui Will. Când Snowden a deschis uşile glisante - pe care servitorii lui nu apucaseră să le ungă cu ulei, lăsându-le să scoată aceleaşi sunete metalice pe care le scoteau când le deschideai - a realizat că trebuia să pună capăt povestirii ei. S-a îndepărtat de sora ei, cu o expresie gravă pe chip.

- Domnişoară Diana! a spus el, pe un ton blajin, îndreptându-se spre ele. Vă rog, continuaţi! Sper că nu v-am întrerupt.

Eu...Cuvintele au rămas suspendate în aer. Câteva planuri nebuneşti i-au trecut atunci prin minte: Poate că va reuşi să ascundă adevărata identitate a lui Elizabeth, **pretinzând** că era altcineva **şi** nu sora ei, a cărei dispariţie o deplânsese atât de mult în faţa oaspetelui lor. Sau poate că nici nu o observase pe Elizabeth şi atunci - dacă Diana crea o diversiune - se putea furişa din cameră fără ca el s-o vadă. Cu gândul acesta aproape nebunesc în minte, a continuat pe un ton defensiv:

- Nu aţi întrerupt nimic.
- Serios?

În ciuda minciunilor pe care i le servise sistematic, nu părea nici revoltat, nici uimit de prezenţa presupusei fiice moarte a familiei Holland, lucru pentru care Diana - încă uluită de întreaga situaţie - se simţea mai mult uşurată decât bulversată. El îşi plimba privirea de la o soră la cealaltă, aşteptând răbdător o explicaţie, iar toleranţa lui a accentuat şi mai mult sentimentul de vinovăţie al Dianei, generat de faptul că fusese prinsă pe picior greşit. Probabil că îl remarcase şi pe Will, dar Diana era prea înspăimântată ca să-şi arunce privirea în direcţia lui şi să vadă cum suporta *el* prezenţa acestui străin. Ea şi-a acoperit cu mâinile obrajii îmbujoraţi.

- Doar că nu sunt îmbrăcată corespunzător, a bâi- guit ea, evitând un fapt care devenea din ce în ce mai evident cu fiecare clipă care trecea.
- Nu trebuie să adoptaţi o ţinută ceremonioasă în prezenţa mea, căci mă simt deja ca un membru al familiei, pe care o iubesc de parcă ar fi a mea, a spus Snow- den,

aplecându-şi uşor capul şi pocnindu-şi călcâiele cizmelor ce-l purtaseră prin locuri atât de îndepărtate.

Cu siguranţă că se simţea manipulat de această familie, care profitase atât de mult de pe urma generozităţii sale şi care îşi prezentase suferinţele într-o lumină atât de falsă.

Dar numai Duna a strai ci durem loc era închipuit!

Exkt în clipa în care Diana era gata şi cadi prodi doperiru. intrehându-se cum av*a şi taci taţi unei asemene-a situaţii. Elizabeth s-a apropiat de ea. Şi-a pus mâna pe umărul a. Imişrind-o.

- Elizabeth trăieşte' a spus arunci Diana. tlutu-râ&du-şi mâinile, de parca abia atunci realizase ahsuniitaiea siiuaL.e:.

Poate ci - ă-a spus ea într-un moment de puri nebunie - daci ii lisa impresia ci abia atunci înţelesese şi ea minunea care intervenise în viaţa lor. nu va mai fi atâi de supirai. Un râs tols. care pâni şi ei i s-a părut strident, s-a insolit replica.

- Da. a răspuns Snowden. Vid.

ApoL s-a aşternut o tăcere apăsătoare. în care Diana s-a mişcat de pe un picior pe altul, incapabili sâ-şi stăpânească emoţiile. Ea şi-a întors. îngrijoraţi, privirea spre sora a.

- Său ci vi se pare dudai faptul ci mi vedeţi aici - a spus Elizabeth în cele din urmi - când toată lumea mi credea moarta.

- Ciudat? a repetat Snowden. accentuând cuvântul. Nu este nimic ciudat. Este o minune! Sunt fencit că mi aâu aici în acest moment extraordinar. L-am cunoscut foarte bine pe taiăl tău, Elizabeth. şi îi datorez foarte muh- Nu său dacă Diana ţi-a spus...

Diana a rforinjT din cap. stânjenită- Spera ca el şi nu-i spună lui Elizabeth cu câtă indiferenţi La tratat cât timp le-a fost oaspete, dovedindu-se ostiei o gazdă deplorabili. *ElzzMvzh* i-ar fi răsplătit generozitatea, coplesmdu-l cu toata atenua şi farmecul ei. Şi ce credea oare despr

eWill, care stătea în spatele lui Elizabeth, îmbrăcat încă în haine de muncă?

- ...dar am un pachet de acţiuni care i-a aparţinut tatălui tău - nu te voi plictisi cu detalii, dar pot să-ţi spun că am reuşit să le lichidez şi am venit în ajutorul familiei tale. Sper că nu vei considera o indecenţă din partea mea, domnişoară Holland, dacă îţi voi spune că am descoperit că familia ta se confrunta cu grave probleme financiare, motiv pentru care m-am hotărât să intervin şi să remediez situaţia.

Elizabeth s-a îndreptat spre locul unde stătea Snowden şi i-a luat mâna. Deşi o privea de la spate, Diana ştia că sora ei apela acum din nou la lecţiile de stil şi eleganţă pe care le învăţase cândva. Soarele care se strecura prin ferestrele înalte se răsfrângea asupra părului ei blond, con- ferindu-i o aureolă de lumină. Când i s-a adresat oaspetelui lor, a adoptat tonul domol şi blajin al unei fete mature.

- Vă mulţumesc, domnule Cairns. Sunteţi foarte generos. Ştiu cât de mult ţinea tatăl meu la dumneavoastră şi înţeleg foarte bine faptul că aţi vrut să vă revanşaţi. Eu şi întreaga mea familie vă suntem profund recunoscători.

Este o onoare pentru mine, a spus Snowden, ţinându-o pe Elizabeth de mână şi înclinându-se în faţa ei. îndrăznesc să merg mai departe şi să vă spun că oamenii mei au adus câteva cadouri, pe care mi-ar plăcea foarte mult să vi le dăruiesc, iar mai târziu, sper că îmi veţi permite să vă ofer tot ce este necesar pentru masa de Crăciun.Diana l-a privit pe Will, care stătea drept, cu mâinile la spate, îmbrăcat cu o cămaşă din tartan, în nuanţe de albastru şi negru, care contrastau plăcut cu

pielea lui arsă de soare. Probabil că pe chipul ei se citeau stânjeneala şi descumpănirea, căci el i-a făcut cu ochiul, do- molindu-i pentru o clipă zbuciumul lăuntric.

- O, domnule Cairns, sunteţi atât de amabil! a spus Elizabeth, toată numai lapte şi miere, fără să-şi retragă mâinile dintr-ale lui. Nu cred că există o altă cale mai bună prin care putem sărbători...

Diana a văzut silueta din hol exact în clipa în care sora ei a încetat să vorbească. Privirea îi rătăcea prin cameră când a observat că femeia care îi privea prin uşile parţial deschise încercase să-şi aranjeze părul, deşi rezultatul era mai dezastruos decât dacă l-ar fi lăsat să-i cadă liber pe umeri. Cămaşa lungă de noapte, strânsă la gât şi în talie, cu mâneci largi, îi conferea doamnei Holland - şi-a spus Diana înainte de a înţelege gravitatea situaţiei - înfăţişarea unui personaj nebun din tragediile greceşti. Avea trupul firav, dar privea scena cu ochii mari şi îngrijoraţi.

Asta da surpriză! s-a gândit Diana, puţin tristă, înainte de a-şi dea seama că ea şi sora ei aveau multe să-i explice.

Doamnele din înalta societate nu iaită prea uson cunosc cazuri când resentimentele dintre diverse reprezentante ale vieţii mondene au dăinuit şi douăzeci de ani; duşmăniile ating însă şi relaţii mai strânse, precum cele dintre surori sau între mame şi copiii lor. Acesta este privilegiul lor, deşi mulţi dintre noi se trezesc în ziua de Crăciun cu speranţa că anul acesta va fi anul împăcării.
DOAMNA L.A.M. BRECKINRIDGE.
Regulile comportamentului în cercurile monden

*e*Tăcerea părea să fi durat ore în şir, deşi era greu de spus. Elizabeth a realizat că mama ei o privea din hol şi atunci, înainte ca vreunul dintre ei să rostească vreun cuvânt, şi-a amintit toate lucrurile pe care aceasta le aştepta de la ea. S-a întors încet cu faţa spre femeia micuţă de statură, dar atât de autoritară. Ştia că era îmbrăcată extrem de modest. Purta aceeaşi rochie ponosită - căutase în dulapul ei altceva de îmbrăcat, dar toate lucrurile ei dispăruseră - şi se simţea acum dezbrăcată din priviri. Doamna Holland o privea cu gura căscată şi părea că abia mai respira în timp ce stătea încremenită în pragul uşii, lucru de care Elizabeth n-ar fi crezut-o capabilă, având în vedere comportamentul ei din seara trecută. Părea să profite de acele clipe de tăcere ca s-o studieze pe fiica ei din cap până-n picioare. Apoi, a străbătut camera cu paşi mari şi a strâns-o pe Elizabeth la piept.

- O, slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului! a repetat ea de nenumărate ori. Mama ei nu o mai strânge atât de tare la piept de când Elizabeth era mici **Momentul** a **trecut însă** repede. Doamna I lolland a con**tinuat** s-o ţină pe (iia ei de cot în timp ce a făcut un pas înapoi. Claire! a ţipat ea. Forţa cu care a strigat-o pe ser**vitoare i**-a mai domolit lui Elizabeth grijile provocate de **sănătatea** precară a mamei sale. Claire, vino aici!

Claire a venit într-un suflet, cu obrajii îmbujoraţi de efort. Şi-a pus mâna pe abdomen şi a scrutat camera cu privirea. Era îmbrăcată cu rochia ei neagră din bumbac, cu revere largi. Elizabeth a încercat să-i dăruiască un zâmbet încurajator, dar - după câteva clipe - ochii lui Claire s-au umplut de lacrimi.

- Claire! a spus doamna Holland pe un ton aspru. Cu o mână o ţinea pe fiica ei de cot, iar cu cealaltă o mângâia pe Elizabeth pe ceafă - tandră, dar fermă. Trage draperiile! Domnişoara Holland s-a întors la noi, după cum bine vezi. Vei putea să vorbeşti mai târziu cu ea. Domnule Cairns, vă rog să ne scuzaţi! Cred că ne consideraţi o familie extrem de ciudată. Sper că veţi rămâne cu noi ca să luăm împreună masa de Crăciun. Diana!...

Toţi şi-au îndreptat ochii spre Diana, care părea stânjenită şi gata s-o rupă la fugă. -Da?

Chiar şi în dimineaţa aceea, cu părul strâns într-un coc simplu şi nemachiată, degaja o frumuseţe aparte, mult mai matură. Părea să fie conştientă de această transformare.

- Diana, te rog s-o ajuţi pe Claire să pregătească masa pentru domnul Cairns. Ai grijă să-i ţii companie! Doamna Holland a scrutat camera cu privirea cu aceeaşi autoritate de odinioară. Claîre a tras draperiile, cufundând încăperea în semiîntuneric. Asa ¡51 amintea Elizabeth salonul. Firi lumina soarelui, nu mai observai lipsa vazelor japoneze sau a tablourilor care împodobeau cândva pereţii. Vedeai doar colecţia impresionanţi de obiecte viu colorate - apanajul familiei Holland. Si tu. Keller!

Elizabeth a simţit cum spaima pune stăpânire pe ea.

- Mamă. nu e vinovat. El doar...

-Nu ştiu ce vrei să spui, Elizabeth, a spus **mama** ei, strângând-o de ceafă ca s-o facă să tacă. Voiam doar să aflu pe unde a umblat Keller. Mi-a fost foarte greu să mai găsesc pe cineva care să se priceapă atât de bine la cai. a continuat ea. privindu-l pe Will, şi, sinceră să fiu, pe tine te acuz pentru că am fost nevoită să-i vând.

- îmi pare rău, doamnă Holland. Will s-a uitat în ochii fostei sale stăpâne cu acelaşi entuziasm cu care ar fi înfruntat frigul într-o dimineaţă îngheţată. Şi-a aplecat uşor capul, dar a continuat să-i susţină privirea. N-aş fi putut să rămân aici la nesfârşit, o ştiţi prea bine.

A clipit, apoi şi-a aţintit privirea asupra lui Elizabeth. Ar fi vrut să-i stea alături, să le arate tuturor ce simţea pentru el, dar a înţeles din ochii lui că acest lucru nu era necesar.

- Vom discuta mai târziu despre asta, Keller. Doamna Holland a prins-o apoi pe Elizabeth demână şi a tras-o după ea. Ceilalţi nu au îndrăznit să rupă tăcerea. Elizabeth a simţit în fugă mirosul de brad, a auzit trosnetul focului pe care Will îl aprinsese în dimineaţa aceea şi a văzut zâmbetul încurajator pe care el i l-a dăruit înainte de a ieşi din cameră. Apoi, a urcat treptele. Temperamentul aprig al mamei sale îi provoca aceeaşi teamă ca întotdeauna, iar emoţiile nu-i dădeau pace, căci nu ştia cum avea să-i explice unde a fost şi ce-a făcut. Dar forţa cu care o strângea de mână îi oferea puţină consolare, dovedindu-i că nu era atât de bolnavă precum îşi imaginase.

Nici nu au ajuns bine pe palierul de la etajul al doilea când a văzut-o pe mătuşa Edith aplecată peste balustradă.

- Elizabeth! a strigat ea, venind în fugă spre ele. Când a ajuns în dreptul lor, a strâns-o în braţe. Cum este posibil aşa ceva? a întrebat ea în şoaptă, făcând un pas în spate.

Pometii proeminenţi îi ieşeau în evidenţă prin pielea subţire, dar altfel păstra urmele frumuseţii familiei Holland pentru care fusese renumită în tinereţe. Elizabeth şi-a

adâncit privirea în ochii ei mici şi rotunzi şi a văzut că era copleşită de emoţie.

- Poate că ar trebui să vorbim undeva, le-a sugerat Elizabeth.

Atunci, cele două femei mai în vârstă au dus-o în dormitorul principal. Elizabeth şi mătuşa ei s-au aşezat pe fotoliile de lângă şemineu, iar doamna Holland s-a îndreptat spre fereastră, unde a dat la o parte draperia din stambă şi s-a uitat în stradă, jucându-se în acest timp cu perdeaua din dantelă.

Nimeni nu părea să-şi găsească cuvintele. Vechiul eu al lui Elizabeth se trezise acum din nou la viaţă şi îi era imposibil să ofere o explicaţie plauzibilă pentru fuga ei în Vest. Dar mătuşa sa o îndemna din priviri să-şi înceapă povestea. Părea gata să izbucnească în lacrimi, iar ochii îi scăpărau scântei. Nimeni nu voia, parcă, să rupă tăcerea şi atunci Elizabeth a înţeles că trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să le spună ce se întâmplase. Dar când a început, şi-a dat seama că nu se mai putea opri.

- Nu puteam să mă căsătoresc cu Henry Schoonmaker. Nu puteam să fac asta. Nu puteam să mă căsătoresc cu el, aşa că trebuia să pun punct acelei nebunii. îl iubesc pe Will, mamă. Elizabeth a scrutat chipul mamei sale, dar nu a văzut nici o schimbare. Destăinuirea ei însă a copleşit-o pe Edith, care şi-a lăsat ochii în pământ. Până să-mi dau seama de asta, el plecase deja. Adică, ştiam că îl iubesc, dar când am înţeles că nu puteam să trăiesc fără el, îl pierdusem deja. Am realizat atunci că nu mă puteam căsători cu Henry. Am plecat, aşadar, după Will şi l-am găsit în California. Lucra pe un şantier naval şi strângea bani ca să ia în arendă o bucată de pământ lângă Los

Angeles. Muncise din greu şi reuşise să pună ceva bani deoparte. începuse să facă asta de aici, de la New York. Bănuia că acolo va găsi petrol şi acum visul lui a devenit realitate. Will spune că stăm pe o pungă de petrol, datorită căruia ne vom îmbogăţi... şi atunci te vom putea ajuta, mamă. Şi Will îşi doreşte acest lucru.

- O, Elizabeth! a spus mama ei, oftând. îmi făcusem atâtea speranţe pentru tine.

Ştiu. Ochii o dureau pe Elizabeth şi pentru prima oară în ziua aceea, nu a putut să înfrunte privirea mamei sale. S-a uitat prin dormitorul în care aproape că nu mai intrase de când era copil - unde trona un pat impunător cu baldachin, iar pereţii erau acoperiţi cu un tapet de culoarea lanurilor de grâu. Camera nu era mare, iar cel

etrei femei stăteau atât de aproape una de alta, încât pentru Elizabeth freamătul lor lăuntric devenise aproape palpabil. Ştiu că aveai.

- Parcă asist la un complot pus la cale de tatăl tău, a continuat mama ei, pe un ton nepăsător.

Edith părea gata să riposteze, dar în final, a preferat să nu spună nimic.

Doamna Holland a dat drumul draperiei cu care se juca şi a spus cu voce amară:

- Ai fi putut să te căsătoreşti cu oricine.

- Da, aşa e, a spus Elizabeth. Dar când m-am aflat în această situaţie, n-am putut să merg mai departe.

- înţeleg. Mama ei s-a întors de la fereastră şi a privit-o îndelung. Firele de praf dansau în lumina razelor de soare. O, Elizabeth, a spus ea în cele din urmă, m-am bucurat atât de mult să te revăd numai ca să descopăr acum că nu mai eşti aceeaşi!

- Ba sunt aceeaşi, mamă, şi ne vom îmbogăţi din nou. Datorită lui Will.

Doamna Holland nu părea impresionată. Clătina din cap într-o parte şi-n alta şi îşi agita, nervoasă, mâinile.

- Este o nebunie, Lizzie. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că poţi să faci ce-ţi trece prin cap. Să fugi aşa... Ştii câte necazuri ai pricinuit acestei familii? Ştii câtă suferinţă mi-ai adus?

- Da, ştiu, a răspuns Elizabeth, cu o voce pierdută, ce venea, parcă, din altă cameră.

- Ei, bine, nu te vei mai întoarce în California, cel puţin, nu atât timp cât trăiesc eu. Nu te vei mai întâlni niciodată cu Will Keller...Louisa! a spus Edith, cu fermitate în glas, fără să întâlnească însă privirea cumnatei sale. Fratele meu l-a îndrăgit întotdeauna pe băiatul ăsta şi, în plus, ştii foarte bine că nu e o idee bună să încerci să desparţi doi îndrăgostiţi.

Cuvântul *îndrăgostiţi* a tulburat-o pe mama ei la fel de mult cum a tulburat-o şi pe ea - Elizabeth era convinsă de asta. Tăcerea care s-a aşternut părea să nu se mai sfârşească, iar expresia de pe chipul mamei ei a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva atinseseră un subiect tabu din istoria familiei sale.

- O, Elizabeth! a spus mama ei după un timp. Apoi, şi-a ascuns faţa în mâini şi a izbucnit în lacrimi. O, Elizabeth!

Între timp, la parter, casa familiei Holland era cuprinsă de frenezia pregătirilor de Crăciun. Diana a răsuflat uşurată când a văzut că Snowden nu părea să-şi fi dat seama că ea îl minţise sistematic.

- Ce zi minunată e astăzi! a spus el când Diana a coborât treptele din dormitorul ei, unde îşi schimbase halatul cu o fustă în dungi verzi şi o bluză neagră din şifon. Cât de mult mă bucur că am fost martorul întoarcerii domnişoarei Holland!

- Şi cât de mult ne bucurăm noi pentru că ne sunteţi oaspete şi avem ocazia să sărbătorim împreună acest eveniment! a răspuns Diana. Ea se simţea încă vinovată pentru toate minciunile pe care i le servise şi încerca acum să se revanşeze. N-am fi avut o sărbătoare în adevăratul sens al cuvântului fără dumneavoastră, a

Henry, a răspuns ea. Se simţea îngrozitor pentru răceala pe care trebuia s-o afişeze în public şi avea impresia că îi auzea pulsul chiar şi de la distanţa aceea. I se părea din ce în ce mai greu să-şi înfrâneze dorinţa de a se duce la el şi de a-i atinge chipul. S-au întâmplat multe, a continuat ea. Suntem în toiul pregătirilor. îmi vor observa lipsa.

- Dar, Diana...

Henry a făcut un pas înainte, iar ea era gata să-i cadă în braţe, în ciuda tuturor. Dar Snowden se afla încă în hol - îi simţea privirea în ceafă. Ştia că se va trăda într-un fel sau altul dacă va continua să vorbească cu Henry, aşa că a făcut un pas înapoi şi a pus mâna pe clanţă.

- Vino mai târziu, Henry! Vino diseară! Dacă rămâi acum, îmi vei provoca necazuri! a murmurat ea.

Apoi, s-a retras spre uşă, împiedicându-l să mai spună ceva. A continuat însă s-o privească la fel de intens, cu ochii lui negri debordând de dorinţă, încât pentru o clipă a crezut că va ceda. Nu a putut să rupă pe loc vraja privirii lui, astfel că i-a susţinut-o încă puţin, înainte de a intra în casă, pregătită să-i mai spună încă o minciună lui Snowden.

Câteva ore mai târziu, după multe discuţii, Elizabeth a ieşit din dormitorul doamnei Holland şi a văzut că Will o aştepta. Nu într-un loc de unde ar fi putut să le audă conversaţia, ci lângă dormitorul ei, ca să-l vadă atunci când discuţia lor avea să ia sfârşit. S-au întâlnit în mijlocul holului, unde l-a luat de mână şi l-a condus pe scara servitorilor. Aici domnea întunericul, iar tavanul era scund. Acesta era drumul pe care îl urmase întotdeauna ca să se întâlnească cu el atunci când dorinţa era mai presus de raţiune şi consecinţe şi înainte ca vreunul din ei să ia vreo hotărâre.

- Ce ţi-a spus? a întrebat el în cele din urmă.

- Ne-a dat binecuvântarea ei, a răspuns Elizabeth cu respiraţia întretăiată.

Se simţea uşurată pentru că o găsise pe mama ei în viaţă şi îi era recunoscătoare providenţei pentru că avusese grijă de familia ei, dar i se păruse cumplit de greu să spună adevărul într-o casă unde devenise cândva o maestră în arta minciunii. Planurile ei şi ale lui Will păreau acum mai palpabile decât fuseseră vreodată, deoarece dăduse glas intenţiilor sale. Ea şi-a rezemat fruntea de a lui.

- Aha, a spus Will, cu un glas plin de recunoştinţă.

- Da, a răspuns ea, simţind pe buze gustul sărat al lacrimilor ce-i brăzdau obrajii. Dar ne-a pus două condiţii. Prima - trebuie să ne căsătorim. Will a strâns-o în braţe, strivind-o aproape la piept, aşa cum îşi dorea şi ea. A doua - trebuie să plecăm de aici. Dacă cineva va afla de relaţia noastră, asta va însemna sfârşitul pentru familia mea. Poate că ne va vizita, aşa a spus. Dar nu putem să rămânem aici.

Respirau amândoi încet, în acelaşi timp. Pe scări se auzeau zgomote de paşi, iar din bucătărie răzbăteau strigăte poruncitoare.

- Şi tu ce crezi?

- Cred - a spus ea, strângând din pleoape - că va trebui să-ţi cumperi un costum pentru nuntă.

La parter, Claire îi instruia pe servitori cum să aranjeze masa şi făcea liste cu lucrurile de care mai avea nevoie pentru

meniul festiv de Crăciun. Mai târziu, când se va lăsa înserarea, se vor delecta cu bucate alese: curcan în sos de castane şi cartofi cu smântână, „înecate" în punch de şampanie. Vor împărţi daruri, vor ciocni şi vor spune rugăciuni. Dar deocamdată, Elizabeth nu-şi dorea altceva decât să rămână în întuneric, în braţele lui Will

.•

Este de-acum un fapt bine cunoscut acela că William S. Schoonmaker vrea să candideze la fotoliul de primar, deşi şi-a bazat până acum candidatura doar pe nefericita dispariţie a logodnicei unicului său fiu. Tânărul a fost văzut recent în societate, dansând în compania domnişoarelor din elita newyorkeză, lucru care a dat naştere la speculaţii privitor la viitoarele lui idile. Dacă prima lui logodnică este într-adevăr în viaţă, aşa cum pare să indice apariţia inelului ei de logodnă, tânărul Schoonmaker va continua oare să-i facă curte? Firește, viitorul primar ar putea să ofere o recompensă substanţială pe capul aşa-zişilor bandiţi care o ţin captivă...
Din pagina mondenă a *New York News of the World Gazette,*
26 decembrie 189

9 39

- Aş vrea un buchet de trandafiri albi, un buchet de frezii albe, un buchet de floarea-miresei...

Diana Holland a ezitat şi s-a încruntat. Nu făcuse nici o listă şi acum începea să uite lucrurile pe care sora ei îi spusese să le cumpere.

Ieri, după cele câteva clipe în care se întâlnise cu Henry, fugise în camera ei ca să se bucure de puţină intimitate. Atunci îi văzuse pe Elizabeth şi pe Will îmbrăţişându-se, iar ei îi împărtăşiseră vestea cea bună. Copleşită de povestea lor de iubire - a ei şi a lui Henry, a lui Liz şi a lui Will - s-a oferit să se ducă la florărie când sora ei i-a spus că trebuiau să facă nişte cumpărături. Era un lucru mult mai plăcut decât să rămână acasă şi să fie „drăguţă" cu Snowden. Cel puţin aici, era liberă să-şi imagineze ce flori avea să aleagă pentru nunta ei cu Henry.

Aseară, nu mai venise la ea, dar întâlnirea de pe verandă fusese suficientă să-i distragă gândurile şi să-i distrugă puterea de concentrare. Landry, florarul, i-a zâmbit de cealaltă parte a tejghelei din marmură din magazinul său de pe Broadwav; după cum i-a spus şi el, clienţii nu se îngrămădeau să cumpere flori în ziua aceea.

- Oî Şi mai vreau un buchet de lăcrămioare! Aveţi din acelea...?
- Vă pregătiţi de nuntă?

Diana şi-a ridicat capul şi s-a uitat în oglinda din spatele tejghelei. Pereţii erau înţesaţi de oglinzi acolo unde nu erau acoperiţi cu plăci albe din faianţă. A întâlnit atunci, pentru câteva secunde, privirea scrutătoare a ziaristului Davis Barnard, dar s-a întors apoi imediat pentru ca

domnul Landry să nu-i observe zâmbetul jucăuş de pe buze.

- Domnule Barnard, mă urmăriţi?

- Nicidecum, a răspuns el, cu o voce neconvingătoare.

- Şi dacă vreţi să ştiţi, aceste flori nu sunt pentru nuntă, a ripostat ea, veselă. Sărbătorim Crăciunul în familie, aşa cum am făcut-o întotdeauna. Puteţi să publicaţi *asta* dacă doriţi.

S-a întors apoi spre domnul Landry şi l-a întrebat dacă putea să-i onoreze comanda joi dimineaţă.

- Nu aţi venit aici să cumpăraţi flori, domnule Barnard? l-a întrebat ea, în timp ce el se pregătea s-o însoţească afară.

-Am găsit o altă sursă de frumuseţe vizuală, a răspuns el, deschizându-i uşa.

Afară, soarele strălucea, fără să îndulcească însă vântul tăios de iarnă. Frunzele moarte se învârteau prin aer şi se împrăştiau pe trotuar în timp ce Diana s-a înfăşurat mai bine în haina ei maro.

- Sunteţi linguşitor. Şi asta mă face să mă întreb dacă nu aveţi cumva un scop ascuns.

- Sper i A mă consideraţi sincer atunci când vă ridic în slăvi frumuseţea.

- Asta nu pot să vă spun. Diana şi-a aplecai capul, ns- cunzându-şi Îaţa sub borul bonetei sale. I Inele lucruri trebuie să rămână un secret şi deocamdată. îmi rezerv dreptul de a nu vă împărtăşi impresia pe care mi-aţi creat-o - dumneavoastră şi complimentele dumneavoastră.

- Atunci, voi aştepta cu nerăbdare ziua când o veţi face. Deşi am, fireşte, şi un scop ascuns, a mărturisit

el, dându-şi pălăria pe spate şi ridicându-şi sprâncenele negre.

- Bineînţeles că aveţi. Mergeau pe Broadway şi - deşi frigul pătrunzător îi intra în oase - Diana se simţea ciudat de entuziasmată pentru că se alia în compania ziaristului. Poate din cauza faptului că deţinea câteva secrete mai preţioase decât îşi imagina el - secrete pe care nu va putea niciodată să i le dezvăluie. Mergea în stânga ei, protejând-o astfel de ceilalţi trecători, şi o privea într-un mod care îi dădea de înţeles că îi descoperise nişte calităţi de cure nici ea nu era conştientă. Firește că răspândea o aură de lumină în jurul ei ori de câte ori se gândea la Henry, iar Henry se afla mereu în gândurile ei. Spuneţi atunci! l-a încurajat ea.

- Publicul este avid să afle noutăţi despre dumneavoastră, domnişoară Diana, a continuat el, pe jumătate serios, pe jumătate pus pe şotii. Nu puteţi să ne vindeţi ceva? Poate că se aud clopotele de nuntă. Sau poate ne spuneţi ceva despre individul ăsta - Snowden Cairns.

Nu-mi face curte, dacă la asta vă gândiţi, a răspuns iute Diana, amintindu-şi ce ecouri devastatoare avusese ultima ediţie a ziarului care relata despre posibilele ei idile

- .Nu? Hmmm... Şi ce ne puteţi spune despre masa de Crăciun?

- O! a răspuns Diana veselă. Străbăteau acum bulevardul la pas. Am mâncat curcan umplut cu merişoare, sparanghel cu pâine prăjită şi lăptuci cu maioneză, iar mai târziu, budincă cu stafide.

- Nu mă tachina, Diana! M-am referit la oaspeţii pe care i-aţi avut... La unul deosebit, al cărui nume începe cu E....

Diana a zâmbit evazivă. A descoperit cu surprindere că se simţea tentată să-i spună adevărul, deşi nu prea ştia nici ea de ce - poate din dorinţa de a prezenta faptele în adevărata lor lumină, poate pentru că ar fi vrut să înfăţişeze povestea îmbrăcată în propriile ei cuvinte sau poate pentru că îi plăcea pur şi simplu să manipuleze articolele care apăreau în ziare.

- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, a răspuns ea în cele din urmă. El a oftat. Dezamăgirea i se citea pe chip, un lucru cu totul inedit, care i-a accentuat şi mai mult dorinţa de a-i spune adevărul. Dar el nu se uita acum la ea. încerca să-şi aprindă o ţigară, chiar dacă mergea împotriva vântului. Nu mai aveţi subiecte despre care să scrieţi? l-a întrebat Diana, pe un ton compătimitor.

- Ba da, a răspuns el, întâlnindu-i privirea pentru o clipă. A reuşit în cele din urmă să-şi aprindă ţigara şi a scos un norişor de fum. Dar deocamdată nu vreau să le exploatez.

De ce nu?Inima a încetat pentru o clipă să mai bată în pieptul Dianei. Era oare posibil ca Davis Barnard să fie gelos pe ea? Pentru că a aflat că Henry era îndrăgostit de ea, tar povestea lor de dragoste ar putea

să se finalizeze la un moment dat cu o nuntă? Era o idee puţin cam nebunească, Diana trebuia să recunoască asta, dar poate că veştile circulă repede şi de aceea o tot întreba de nuntă. Aceasta ar putea fi, de asemenea, explicaţia prezenţei aproape imperceptibile a lui Henry la petrecerea organizată de familia lui în Ajunul Crăciunului.

- Pentru că amândouă prejudiciază familia Holland şi - după cum bine ştii - nu vreau să fac rău familiei tale prin articolele pe care le scriu. Ajunseseră în East Twentieth Street şi Diana l-a privit, încercând să descifreze mai multe pe chipul lui. Aici trebuiau să se despartă - era aproape de casă. Primul subiect se referă la Elizabeth; de aceea te-am întrebat de ea, a continuat el. Se pare că cineva i-a văzut inelul de logodnă într-o casă de amanet de undeva din Vest, lucru care a dat naştere speculaţiilor potrivit cărora ar fi încă în viaţă.

Diana a simţit cum inima îi bătea cu putere, gata să-i iasă din piept, şi a încercat să râdă cât mai convingător cu putinţă, în ciuda palorii care i s-a aşternut pe chip.

- Cu siguranţă că aş fi aflat prima acest lucru dacă ar fi adevărat, a ripostat ea, fără să ştie dacă replica ei fusese sau nu credibilă.

- Ar fi minunat să fie adevărat, firește..., a spus Davis, pe un ton grav. Deşi casa de amanet nu este un element credibil. Oamenii se întreabă - dacă într-adevăr este în viaţă - prin ce calvar i-a fost dat să treacă. îmi dau seama că ar fi îngrozitor să-ţi faci speranţe că trăieşte ca apoi să descoperi că acest lucru nu este adevărat.

Da. Cei câţiva trecători de pe stradă erau prea înfiguraţi ca să observe ce se întâmpla între o tânără d

efamilie bună şi un ziarist care stăteau în colţul unei străzi de pe Broadway. Diana îşi dorea deodată să fi ajuns acasă. Dar Tiffany produce foarte multe inele, a adăugat ea.

- Sunt doar simple zvonuri. Nimeni nu ştie ceva cu certitudine. Deşi se spune că autorităţile au luat urma celui care a vândut inelul şi l-au arestat, a spus el, făcând apoi o pauză şi analizând-o pe Diana din cap până-n picioare. Cred că ai renunţat de mult la speranţa că ar mai fi în viaţă.

- Şi celălalt subiect? a întrebat Diana, cu teamă. Şi-a făcut însă curaj şi i-a pus întrebarea, căci frigul devenea acum din ce în ce mai pătrunzător, iar neliniştea i se strecura tot mai mult în suflet odată cu fiecare clipă care trecea.

Se temea că - dacă va continua s-o descoasă în legătură cu Elizabeth - nu va mai reuşi să păstreze prea mult secretul.

- Ei, bine, acesta nu e aşa de rău dacă priveşti lucrurile dintr-o anumită perspectivă, deşi unii oameni ar spune că logodna lui Henry Schoonmaker cu Penelope Hayes semnifică în acest moment...

- Poftim?

Diana nu mai avea puterea să simuleze sfiala sau să apeleze la subterfugii. Vederea i s-a înceţoşat şi a reuşit cu greu să nu se sprijine cu mâna de umărul ziaristului. Gramercy se afla doar la câteva blocuri depărtare, dar ea a rămas încremenită acolo, în acel colţ de stradă, cu clădiri înalte şi trafic aglomerat.

- Da, nici eu n-am fost prea încântat. Dar aşa se spune. Sau aşa mi-a spus invidul ăla, Buck, în compania

Diana n-a mai stat să-l asculte. A rupt-o la fugă pc Twentieth Street, clătinându-se. Frigul îi intrase atât de tare în oase, încât abia îşi mai simţea picioarele. Nu-şi mai simţea nici bătăile inimii. Spera doar să ajungă acasă, la sora ei, înainte să izbucnească în plâns.Familia Schoonmaker a organizat, în Ajunul Crăciunului, o petrecere minunată, unde Carolina Broad, moştenitoarea unui afacerist din domeniul metalurgiei cuprului, s-a bupurat.de un succes răsunător. O caracterizează stilul simplu al statelor noastre din Vest, dar frumuseţea.ei naturală a câştigat inimile tuturor domnilor ţineri^ în special pe cei a lui Leland. Bouchard, moştenitorul Unu nperii bancar, pe care alţi tineri celibatari l-au acuzat că i-a umplut prea devreme carneţelul de dans...

Din rubrica „Curtezanul vesel" a *New York Imperial,* marţi, 26 decembrie 1899

40

Carolina nu-şi mai putea cumpăra acum haine din magazine, indiferent cât de elegante ar fi fost acestea, i-a spus Tristan. Trebuia să-şi găsească o croitoreasă, deoarece fetele ca ea nu purtau haine pret-â-porter. Fără îndoială că acest lucru era adevărat, deoarece sfaturile pe care i le dădea Tristan erau în defavoarea lui. La urma urmei, lucra într-un magazin şi pierderea unui client însemna mai puţine vânzări. Dar era abia a doua zi de Crăciun şi era greu să găseşti o croitoreasc bună până după Anul Nou, a avertizat-o el când a venit la magazin ca să cumpere - în contul domnului Longhorn - bluze, fuste, accesorii şi dantelă.înţelegerea dintre ea şi domnul Longhorn îi oferea numai avantaje şi nu presupunea un efort prea mare din partea ei - i-a spus ea lui Tristan. Deşi bătrânul domn nu părea

interesat de amănuntele vieţii ei anterioare, atunci când Carolina menţionase în treacăt, în timpul mesei de Crăciun pe care o luaseră în salonul somptuos al hotelului, că mai are o soră în oraş - a spus că domnişoara Broud ar trebui să facă şi ea cadouri de Crăciun. De aceea, Carolina s-a dus la Lord & Taylor şi a privit tejghelele cu obiecte preţioase fără teamă şi fără o dorinţă nestăvilită, conştientă însă că putea să aibă orice îşi dorea.

-În orice caz, domnişoară Broud, se cunoaşte că cineva are multă grijă de dumneavoastră astăzi...

Carolina s-a răsucit în faţa oglinzii în aşa fel încât aceasta sa-i redea gâtul lung, buzele catifelate, ochii misterioşi şi coafura elegantă.

- Tristan, a spus ea cu o privire languroasă, astăzi voi avea nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poţi acorda.

Tânărul o privea, plimbându-şi mâna pe marginea mesei lustruite din lemn de cireş. Purta o cămaşă şi o vestă maro, iar bărbia moale părea să fi cunoscut tăişul briciului chiar în dimineaţa aceea.

- Astăzi, a răspuns Tristan, nu am alţi clienţi. Tu, iubito, ai dat lovitura! Carolina şi-a aplecat uşor capul într-o parte. Se întreba dacă va încerca s-o mai sărute o dată. Nu trebuia să mai facă aşa ceva, firește - dar sărutul îi trezea senzaţii incitante. Era plăcut ca un bărbat să te atingă în felul acela, o ştia prea bine acum. A mers, nu-i aşa? a continuat el, cu o voce mai joasă, deşi ei nu-i plăcea să-l audă vorbind în public despre asta. Nu credeai că o să meargă... eram convins. Erai atât de speriată în noaptea aceea la hotel. Dar am ştiut cum să-mi joc cartea. Sunt versat. Ştiu când trebuie să fac o mişcare. Carolina a dat uşor din cap. Nu voia să

încurajeze discuţia. Dar înainte de a căuta lucruri de valoare pentru tine... Glasul lui Tristan avea o tonalitate aparte, pe care nu o mai auzise până atunci şi asta a făcut-o să-şi întoarcă privirea spre el. în trecut, m-am împrietenit cu multe doamne din înalta societate şi ori de câte ori aveam o mică datorie de plătit sau vreo cheltuială de făcut, şterpeleam câte ceva de la ele, fără ca nimeni să observe. S-a oprit şi s-a uitat în jur. în spatele lui, vânzătoarele se agitau de colo-colo. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Eu ţi-am luat banii, dar nu ştiam că era tot ce aveai. înainte ca Lina să-şi sondeze sentimentele şi să-şi dea seama dacă era mânioasă, speriată sau recunoscătoare pentru această veste sau dacă mai putea sau nu să aibă încredere în Tristan, el a rânjit feroce ca un lup şi a continuat: Dar vezi ce bine s-au aranjat lucrurile până la urmă? Sper că eşti de acord cu mine că mi-am plătit datoria.

Ca oricare altă domnişoară din elita mondenă, care se confrunta cu o situaţie neplăcută, Carolina se simţea cumplit de stânjenită şi voia să pună capăt discuţiei.

- Să nu mai vorbim despre asta! a spus ea, zâmbind la gândul cumpărăturilor pe care le va face. Hai să vedem ce lucruri frumoase vrea domnul Longhorn să-mi cumpere astăzi!

El nu i-a răspuns imediat, iar ea s-a întrebat dacă nu va continua să readucă trecutul în discuţie. Tristan a schiţat atunci un zâmbet pe sub mustaţa subţire, iar în ochii căprui i-a licărit o sclipire veselă.

- Da, hai să vedem! a spus el, oferindu-i braţul. Ea l-a

acceptat şi au străbătut sala, jucându-şi fiecare rolul la perfecţie

.în timp ce Carolina se apropia de sanctuarul pieselor vestimentare de o eleganţă şi o frumuseţe rar întâlnite, ª început să-şi studieze imaginea în oglinzile fixate în stâlpii care susţineau tavanul înalt şi boltit, cu ornamentele lui clasice şi filigranate albe şi cu candelabrele impresionante. Lumina metalelor preţioase se răsfrân- gea acum asupra ei. Sau a fetelor ca ea. Dar Lina era acum *una dintre ele.* Puteai vedea asta în imaginea reflectată în oglinzile aurite care îi arătau nasul în vânt şi privirea nepăsătoare a ochilor ei frumoşi.

Ştia unde mergeau. Surorile Holland îi spuseră lui Claire, iar Claire îi povestise ei. Tristan o conducea într-una dintre sălile private, unde clienţii privilegiaţi ai magazinului aşteptau confortabil să li se prezinte cele mai frumoase modele. Auzise că aceştia erau serviţi cu dulciuri şi şampanie. Până în dimineaţa aceea, nu îşi imaginase niciodată că va avea parte de acest privilegiu. Acum însă ştia că era una dintre clientele privilegiate.

Exact în clipa în care se pregăteau să intre în liftul cu pereţii mozaicaţi în culori multicolore şi cu săgeţi mari din bronz, care indicau etajele, Carolina a văzut ceva ce i-a tăiat răsuflarea.

- Vai! a şoptit ea, fără ca nimeni s-o audă.

Acolo, printre tejghelele cu cravate, se plimba - de parcă tocmai atunci ajunsese în portul unei ţări străine - Will. Chipeşul Will, cu ochii lui gravi şi cu părul puţin

mai lung, se uita în jur la fel de meticulos ca întotdeauna. Avea pielea arsă de soare şi părea să nu fi dus o viaţă uşoară. Lina a simţit un fior în inimă şi a închis ochii ca să pună stavilă sentimentului care ameninţa s-o copleşească. A încercat apoi să-i redeschidă, dar a descoperit că trebuia să-şi ferească privirea, aşa că şi-a dus mâna la ochi.

Poate ci citise despre ea în ziare. Poate că venise după ea. El nu o văzuse încă, dar Lina şi-a dat seama - dintr-o singură privire - că nu-şi găsise norocul în Vest. Purta aceiaşi pantaloni din serj şi aceeaşi haină neagră, puţin cam largă. Nimic nu părea să indice faptul că viaţa i se schimbase în bine - ea a înţeles asta imediat. Dar îl voia încă. Dorinţa era la fel de puternică.

- Domnişoară Broad! l-a auzit ea pe Tristan spunând.

Lina a dat din cap - pentru el sau pentru ea, nu ştia
sigur. Uşile liftului s-au deschis, iar cumpărătorii şi-au croit drum spre casele de marcat. Şi-a descoperit ochii. I se părea mai uşor să-l privească printre oameni. Şi - deşi simţea că zboară de fericire - a înţeles în câteva clipe că nu putea să urmeze glasul inimii, în ciuda pasiunii ei. Will se afla atât de aproape de ea, dar Lina ajunsese prea departe. Dacă ar vedea-o, şi-ar da seama ce prostie făcuse respingând-o, dar atunci ea trebuia să renunţe la tot ce realizase până atunci şi nu era dispusă să facă aşa ceva. Nu voia să facă nici măcar un pas înapoi.

- Vă simţiţi bine, domnişoară Broad?

- O!... da, a spus ea. S-a urcat în lift, îndepărtându-se de Will şi de vechile pasiuni. Doar o durere trecătoare de cap, a continuat ea.

Când liftierul a închis grilajul metalic, era convinsă că luase decizia corectă. Noua ei prietenă, Penelope Hayes, nu ar fi renunţat la tot de dragul unei iubiri trecute. Ea ar fi ţintit întotdeauna mult mai sus. Doar Elizabeth, împinsă de sentimentalism, ar fi lăsat totul în urmă pentru un vis de mult apus.

- Sunteţi singură că vă simţiţi bine?
-Da.

Şi-a umezit buzele şi a tras adânc aer în piept. S-a gândit la portretul domnului Longhorn când era tânăr, la bărbaţii din înalta societate pe care îi cunoscuse cu două seri în urmă şi la toate lucrurile pe care le merita. S-a gândit la diferenţa dintre sărutările adevărate şi cele fictive. A schiţat atunci un zâmbet vag. Şi-a spus apoi - în timp ce liftul urca, iar ea stătea lângă Tristan, un personaj cu multe feţe - că nu i se părea deloc de bun augur faptul că îl cunoscuse. E adevărat că, fără el, timidă şi tentată cum era să facă prea multe greşeli, n-ar fi reuşit să câştige protecţia domnului Longhorn, dar chiar şi aşa, devenea din ce în ce mai dezagreabil. Trebuia să scape de el, şi-a spus ea, hotărâtă. Va trebui să se poarte încă frumos cu el un timp, dar rolul lui se încheiase.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, dar a continuat să-l privească pe Tristan, spunându-i pe un ton pompos:

- De fapt, mă simt minunat

.

S-a vorbit foarte mult în ultimul timp despre regretata Elizabeth Holland. Mulţi spun că descoperirea recentă a inelului ei de logodnă indică faptul că ea a pierit în mâinile unei bande de hoţi. Dar dacă va fi găsită în viaţă, va trebui să se căsătorească imediat, indiferent de calvarul inimaginabil pe care l-a trăit, probabil, în timpul cât a lipsit din societate.
Din pagina întâi a *New York Times,* miercuri, 27 decembrie 189

9- Dacă cineva cunoaşte vreun motiv pentru care acest bărbat şi această femeie nu trebuie să se căsătorească, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna!

Un murmur de încuviinţare şi de încântare a străbătut camera, devenind apoi evident faptul că nimeni nu avea de gând să se împotrivească. Podeaua era acoperită de un covor de petale albe; ferestrele erau împodobite cu dantelă.

Salonul mai mic din partea de est a casei familiei Holland, deşi încă nemobilat, era locul ideal pentru o nuntă. Au aşezat acolo o canapea mică, pe care se aşezaseră mama lui Elizabeth - încă slăbită după suferinţa ce o ţintuise la pat - şi mătuşa ei, Edith, care nu se oprise din plâns sau din râs toată dimineaţa. În spatele lor, stăteau patru din oamenii lui Snowden, îmbrăcaţi cu vestele lor ponosite din piele şi cămăşi cu guler decolorat. Lângă ferestrele ascunse în spatele draperiilor, se afla Snowden, cu Biblia în mână şi cu o expresie gravă pe chip, luându-şi rolul în serios. În spatele lui Elizabeth, stăteau Diana şi Claire, amândou

ăîmbrăcate în alb şi ţinând în mână câte un buchet de lăcrămioare şi trandafiri albi, pe care cele trei fete le legaseră de dimineaţă cu panglici de culoarea lavandei.

în mijlocul scenei, se afla Elizabeth, care purta o rochie albă, din bumbac, ce i se potrivea de minune, în ciuda faptului că nu fusese croită pentru ea. La gât şi la mâneci era tivită cu dantelă, era strânsă în talie, scoţându-i în evidenţă silueta de care cândva fusese atât de mândră şi avea mânecile bufante şi fusta largă, după modelul clasic al rochiilor de mireasă. Nasturii, extrem de delicaţi, de la mâneci şi de la ceafă, erau acoperiţi cu mătase de culoare crem. Will a ales-o, de vreme ce mama ei i-a interzis lui Elizabeth până să se şi uite pe fereastră. Ea îşi ţinea mâinile întinse, cuprinse în palmele lui Will. El îi evita privirea şi stătea ţeapăn; Elizabeth a înţeles că era emoţionat. Nu-l mai văzuse de foarte mult timp copleşit de emoţii şi acest lucru i-a făcut şi mai mult inima să vibreze. El purta un costum nou, în nuanţe maronii, cu vestă şi guler alb. A rămas aproape fără suflare când l-a văzut îmbrăcat în costum.

- Elizabeth Adora Holland, îţi uneşti destinul cu William Thomas Keller, la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?

Da, a şoptit ea.Avea ochii în lacrimi şi nu-şi putea desprinde privirea de la Will, cu umerii lui laţi şi ochii mari şi albaştri, străjuiţi de gene negre. Printr-o ironie a sorţii - s-a gândit ea - tocmai inelul ei de logodnă îi ajutase să cumpere florile, rochia de mireasă şi costumul de mire, dar era fericită pentru că Will fusese cel care îl vânduse - şi nu doar pentru că ştiuse să negocieze cu proprietarul casei de amanet, obţinând un preţ foarte bun pentru el. Ani mai târziu, când amândoi vor purta amprenta timpului, le vor spune această poveste copiilor lor. Le vor povesti cum un obiect, care cândva fusese

gata să-i despartă, îi ajutase să cumpere cele necesare nunţii lor.

- William Thomas Keller, îţi uneşti destinul cu această femeie, la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?

Pe chip i-a apărut un zâmbet, care i-a rămas pecetluit pe buze şi după ce-a răspuns „Da". A scos atunci verighetele pe care le ţinuse în buzunar. Erau simple, din aur galben, şi făceau parte din bijuteriile de familie. Ei şi le-au pus, unul altuia, pe deget fără prea mult fast.

- Vă declar soţ şi soţie. Poţi să săruţi mireasa, a spus Snowden.

Elizabeth se gândise la acest moment toată dimineaţa cu inima tremurândă. Ţinuse secret atâta amar de vreme relaţia ei cu Will încât i se părea ciudat acum şi puţin înspăimântător să-l sărute în faţa mamei şi a mătuşii sale. Dar nimic nu a fost mai firesc decât sărutul lor. Nici nu şi-a dat seama când sau cum şi-a contopit Will gura cu a ei. Dar când buzele li s-au atins, catifelate şi arzătoare, a înţeles că - în ciuda lucrurilor pe care avea să le lase în urmă - o

aştepta un viitor strălucitor, plin de dorinţe şi de speranţe inimaginabile

.Când cei din jur au început să aplaude, a realizat că vraja se spulberase. A făcut un pas înapoi şi a îmbrăţişat-o pe Diana. Sărmana Diana - părea lipsită de vlagă, încercând, parcă, cu disperare să se agaţe de sora ei! Buclele ei castanii şi strălucitoare cădeau pe umărul lui Elizabeth. Deşi ascultase câteva ore bune povestea amară a trădării lui Henry şi făcuse tot ce i-a stat în putinţă ca s-o convingă de faptul că Penelope a apelat, fără îndoială, la un truc murdar, se simţea uşurală pentru că sora ei nu avea să se mai întâlnească pe ascuns cu el. I-a spus Dianei că era convinsă că Henry o iubea cu adevărat. Dar asta n-o împiedica să se simtă indignată de comportamentul indecent al Dianei, în ciuda faptului că ea însăşi se furişase ani de zile în patul lui Will din şopron. Era convinsă însă că va dormi mult mai liniştită în drum spre California ştiind că sora ei nu va mai risca să fie prinsă în flagrant delict.

Mama ei s-a ridicat în picioare, clătinându-se uşor. Edith, care a rămas încă pe canapeaua din lemn de mahon, îmbrăcată în catifea roşie, o urmărea ca să vadă dacă îşi va menţine echilibrul. A reuşit şi s-a îndreptat spre Elizabeth, pe care a sărutat-o pe obraz. Apoi s-a întors spre Will.

- Te cunosc de mult timp şi te-am apreciat întotdeauna, a spus ea simplu, cu o expresie aspră. Toţi cei prezenţi în camera goală, cu pereţii zugrăviţi în culorile mării, cu tavanul din lemn, boltit, şi cu vazele pline de flori, aşteptau nerăbdători să audă ce avea de zis doamna Holland. Iar răposatul meu soţ te-a simpatizat chiar şi mai mult. Nu aş fi fost de acord niciodată cu nunta voastră dacă lucrurile n-ar fi

stat aşa. Nu voi pretinde, însă, că tu eşti cea mai bună alegere pentru mâna copilei mele, dar ştiu că o vei face fericită şi vei avea grijă de ea.

El a dat din cap în semn de mulţumire, cu o expresie gravă pe chip. Erau singurele cuvinte de laudă pe care le va auzi vreodată din gura mamei lui Elizabeth şi ştia asta prea bine.

_ Vă mulţumesc, doamnă Holland, a răspuns *ρl*, **întinzând** mâna ca să **i**-o strângă.

Elizabeth a văzut-o pe mama ci zâmbind rece şi dând din cap. Ştia că nu-i era deloc uşor să facă asta - numai datorită mătuşii Edith acceptase această ceremonie şi recunoscuse relaţia lor - lucru pentru care Elizabeth îi era extrem de recunoscătoare. Mai târziu, în tren, îi va spune lui Will cât de mult îi datorau lui Edith şi se vor gândi cum să se revanşeze faţă de ea când vor începe să se pună pe picioare.

- Domnule Cairns, vă felicit pentru profesionalismul cu care aţi oficializat această căsătorie, a spus mama ei, cu o voce uşor slugarnică. Suntem norocoşi pentru că ne-aţi onorat cu prezenţa dumneavoastră. Se pare că ne surprindeţi, în fiecare zi, cu talentele dumneavoastră ascunse.

- Mă simt onorat. Dar acum trebuie să mă scuzaţi - am ceva de rezolvat. Sunt convins că doriţi să vă bucuraţi de câteva momente de intimitate. Snowden i-a strâns mâna lui Will şi apoi s-a întors spre Elizabeth, pe care a scrutat-o cu privirea. Trebuia să fie recunoscătoare providenţei care îl trimisese pe Snowden în ajutorul lor, dar şi pentru faptul că acesta îi copleşise cu generozitatea lui. Se simţea legată de el ca de un membru al familiei. Vă felicit pe amândoi, domnule şi doamnă Keller.

Când a plecat din cameră, oamenii lui l-au urmat, lăsându-i din nou singuri pe membrii familiei Holland, scăldaţi în lumina care se infiltra prin perdelele din dantelă. Cele mai multe tablouri dispăruseră de pe pereţi, dar mai erau câteva care înfăţişau zbuciumul mării. Salonul păstra atmosfera pe care Elizabeth şi-o amintea de când era copilă - atmosfera misterioasă a locului unde se întâmplau lucruri obscure, pe care doar adulţii le înţelegeau. Claire s-a dus în bucătărie să pregătească ceaiul şi să aducă câteva prăjituri, iar Elizabeth s-a aşezat pe canapea lângă mama ei.

- Când Snowden se va întoarce la Boston, va face acolo certificatul vostru de căsătorie şi vi-l va trimite în California. Este mai sigur aşa. O, Elizabeth! a şoptit ea, cuprinzând în palme obrajii fiicei sale mai mari. O să-mi fie atât de dor de tine! Dar trebuie să plecaţi în curând. Cu cât vei zăbovi mai mult, cu atât pericolul de a fi descoperiţi este mai mare. Şi asta va însemna sfârşitul familiei noastre, o ştii prea bine.

Elizabeth a încuviinţat din cap şi şi-a stăvilit lacrimile. Ar fi vrut să-i spună mamei sale cât de mult însemna pentru ea faptul că avusese şansa de a se căsători în sânul familiei ei, dar în final, s-a răzgândit. Mai erau doar câteva zile până la sfârşitul anului pe care şi le va petrece în compania celor dragi. Vor mânca împreună şi se vor obişnui cu toţii cu ideea

că acum era doamna Keller. Şi apoi, în ajunul Anului Nou, când - după cum le spusese Snowden - nu exista pericolul ca cineva să-i vadă, pentru că prea puţini oameni alegeau să pornească la drum în ziua aceea - ea şi Will îşi vor face bagajele şi îşi vor lua, pentru a doua oară, rămas-bun de la Gramercy şi adio de la New York

.Anunţul care a apărut în ediţia de astăzi a ziarului *Wortei* potrivit căruia domnişoara Penelope Hayes s-a logodit şi urmează să se căsătorească cu domnul Henrv Schoonmaker este o veste extraordinară. Firește, dacă ţinem seama de zvonurile conform cărora a fost găsit inelul de logodnă pe care tânărul Schoonmaker i l-a dăruit fostei sale logodnice, regretata Elizabeth Hol- land, ne întrebăm ce se va întâmpla dacă va reintra în scenă şi domnişoara căreia îi era destinat acesta...

Din pagina mondenă a *Nev York Nens of tke World Gazette*, miercuri, 27 decembrie 1899

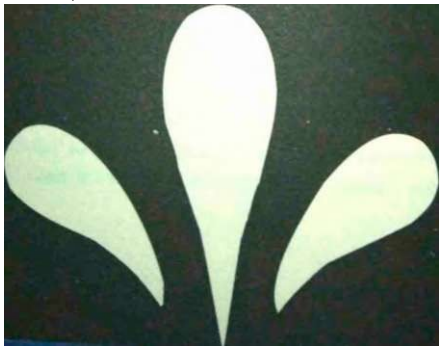

Paşii lui Penelope răsunau pe holurile vilei Hayes în timp ce alerga, ţinându-şi căţeluşul strâns la piept. Se afla atât de aproape de atingerea ţelului ei şi cu toate acestea, forţele destinului păreau să comploteze împotriva ei, îndepărtând-o de acest vis. Umbra ei lunguiaţă cădea pe podeaua placată cu gresie în alb şi negru în timp ce fugea, vegheată de tavanul înalt, cu oglinzi, de la primul etaj al clădirii din Fifth Avenue, nr. 670 - un colos din cărămidă roşie şi calcar, pe care puţini ar numi-o casă şi care ar putea să bage în sperieţi, în zilele ei

vulnerabile, chiar şi o fată atât de stăpână pe sine cum era Penelope. Zvonurile referitoare la întoarcerea lui Elizabeth îi bântuiau nopţile, iar când se trezea, prin faţa ochilor îi apărea o imagine cutremurătoare - Henry şi Diana împreună. Când l-a văzut, în vestibul, pe majordomul englez, s-a dus într-un suflet la el.

- Rathmill! l-a strigat ea. Ştia că venele i se vedeau pregnant prin pielea albă a gâtului, dar nu avea ce să facă în această privinţă. Ochii negri, ca două mărgeluţe,
ai lui Robber. căţeluşul ei Boston terier, scrutau camera **înspăimântaţi.** Unde sunt părinţii mei?

- *Mademoiselle* Penelope, cred că îşi beau ceaiul în sufragerie. Vreţi să...

- Nu, nu, l-a întrerupt Penelope, punând pe neaşteptate căţeluşul în braţele lui Rathmill. Mă duc *eu.* S-a îndepărtat de el, îndreptându-se spre treptele maiestuoase din marmură, care duceau spre sufrageria de la etajul al doilea, unde părinţii ei îşi beau ceaiul într-o atmosferă intimă. S-a oprit pe prima treaptă şi şi-a pus mâna pe balustrada rece. Te rog s-o anunţi pe secretara mamei că vom avea în curând nevoie de ea.

Nimeni nu o ajutase pe Penelope să-şi atingă ţelul, cu excepţia lui Isabelle Schoonmaker, de aceea îşi vărsa acum mânia, în toate direcţiile, fără mustrări de conştiinţă. Rathmill, majordomul, nu i-a fost de nici un folos în această privinţă. înainte de a ajunge în casa familiei Hayes, fusese în slujba câtorva familii nobile engleze şi ştia, aşa cum o ştia şi tânăra stăpână a casei, că aveau nevoie de un majordom englez ca să-i înveţe ce înseamnă rafinamentul. El le arunca întotdeauna priviri dispreţuitoare, pe care mama ei nu le observa, dar care nu-i scăpau lui Penelope.

Isabelle era extrem de entuziasmată de vestea logodnei lor, dar fiecare dar pe care i-l făcea viitoarei nurori şi fiecare dovadă de încântare, manifestată zgomotos, i se păreau lui Penelope o bătaie de joc. Obţinuse ce îşi dorise, călcând peste cadavre, dar nu avea nici măcar un inel care să-i recompenseze strădania. A tras, cu abilitate, iţele pentru binele ei şi al lui Henry, iar el nu era capabil să-i aprecieze eforturile. Nu-i arunca priviri drăgăstoase şi nici nu se omora să-i dea dovezi de iubire. Penelope sesimţea la fel de singură ca întotdeauna şi se întreba care era rostul luptei ci, cu excepţia satisfacerii mândriei sale.

Dar mândria era un factor hotărâtor. Mândria o determina să urce treptele acum, ridicându-şi fusta gri din mătase, asortată cu o bluză neagră, din organza, cu mâneci bufante. A intrat în salonul mic de la etajul al doilea, cu vedere spre bulevard, ca toate camerele în care obişnuiau să-şi petreacă timpul, fără să încerce să-şi ascundă mânia. Părinţii ei stăteau lângă şemineul cu etajeră din majolică, iar fratele ei fuma o ţigară în apropiere, lângă unul dintre păunii imenşi, realizaţi prin *cloisonné**. Toţi trei o priveau cu o expresie tâmpă pe chip.

- Ah! a strigat ea, copleşită de frustrare.

Camera, cu piesele ei de mobilier îmbrăcate în brocart stacojiu, era un loc întunecos, care ar fi trebuit s-o avantajeze pe doamna Hayes, dar nu era deloc aşa. Rochia din muselină, în nuanţe de verde şi alb, tivită cu dantelă neagră, îi scotea în evidenţă corpolenţa, iar panglicile verzi cu care îşi prinsese părul negru nu se potriveau unei persoane de vârsta ei. Ţinuta

* Tehnică de lucrare a emailului, care constă în turnarea acestuia în mici despărţituri sau compartimente metalice, în funcţie de motivul decorativ (n. tr.).

sa ar fi constituit altădată prilej de distracţie pentru fraţii Hayes.

- Ce-ai păţit? a întrebat-o Evelyn Hayes, punând pe masă ceaşca de ceai. Nu te strâmba aşa! O să rămâi cu riduri.

- Am crezut că eşti fericită acum pentru că te-ai logodit cu tânărul Schoonmaker, a spus Richmond Hayes, cu o notă acuzatoare în glas, schimbându-şi poziţia picioarelor.

Nu-l puteai considera un bărbat înalt dacă îl comparai cu cei doi copii ai lui. Trăsăturile feţei erau încadrate de o barbă şi o mustaţă negre, deasupra cărora licăreau doi ochi mici, care nu pierdeau niciodată din vedere interesul posesorului lor.

Penelope s-a prăbuşit pe o canapea crem, cu perne din kilim, lăsându-şi, pierdută, bărbia în pământ. Gray- son s-a întors încet şi şi-a pus mâna pe un paravan din lemn de cireş înainte de a scoate un rotocol de fum.

- Ce vrea Penny? a întrebat-o el pe un ton plin de sarcasm, privind-o aşa cum o făcea când erau copii, iar Penelope căuta sămânţă de scandal.

- Nu vreau să mai stau nici o clipă în casa asta îngro- zitoare, a răbufnit Penelope, lipsită de orice consideraţie dacă ne gândim la banii pe care domnul Hayes îi investise în locul acela. Vă urăsc pe toţi.

- Poftim? a spus fratele ei, cu acelaşi zâmbet ironic pe chip. A mai tras o dată din ţigară, apoi a aruncat-o în foc. Dar noi îţi vrem tot binele din lume.

- Suntem cu toţii atât de mândri de tine, Penelope, pentru partida minunată pe care ai reuşit s-o închei, a spus mama ei, făcându-i cu ochiul fiicei sale şi încercând s-o încurajeze din priviri. înaintea fratelui tău. Speram că se va întoarce purtând nişte titluri nobiliare, dar n-a fost să fie.

Grayson şi-a dat ochii peste cap şi şi-a rezemat braţele de paravan. A oftat şi s-a îndreptat încet, cu un pas elegant, spre canapeaua unde Penelope stătea gârbovită, parcă, de năpaste. Şi-a încrucişat picioarele, cu pantalonii lui în dungi, şi şi-a rezemat cotul pe genunchi. Vesta, dintr-o mătase gri-perlă, era croită la Londra.

Hai, scumpa mea surioară! a implorat-o el pe acelaşi ton sardonic. Spune-ne ce te-ar face fericită!Penelope l-a privit pe fratele ei, a cărui frezăera impecabilă. Ea nu avusese răbdare, în dimineaţa aceea, s-o lase pe servitoare să-i aranjeze părul, motiv pentru care era mai creţ ca de obicei. Nu i-a răspuns imediat, pentru că se lupta, în zadar, să-şi dea la o parte buclele rebele. Apoi, s-a uitat la tatăl ei, care avea întipărită pe chip aceeaşi resemnare pe care o afişa de fiecare dată când trebuia să scrie un cec gras. Penelope s-a simţit deodată calmă - sau, cel puţin, mai calmă decât fusese până atunci.

- Vreau să fac nunta acum.
- Acum? a îngăimat mama ei.

De când Grayson îi spusese că o văzuse pe Elizabeth în tren, o măcina gândul că trebuia să facă ceva - şi încă foarte repede. Nu avea nici o importanţă că Henry nu o iubea pe fosta lui logodnică - dacă aceasta se întorcea la New York, cu toţii se vor întreba dacă nu cumva trebuia să se căsătorească cu ea, chiar dacă acum era logodit cu Penelope. Nunta lor se va amâna, astfel, la infinit, iar ea va fi supusă oprobriului public. Penelope şi-a îndreptat spatele şi şi-a aşezat frumos mâinile în poală. I-a privit pe rând pe toţi membrii familiei sale şi a încercat să afişeze o expresie de modestie. înlocuise furia turbată, ce nu-i dăduse deloc pace în ultimul timp, cu dorinţa de a stârni invidia şi gelozia tuturor.

- înainte de sfârşitul anului.
- Penelope, a intervenit aspru tatăl ei, nu am rezervat un loc şi nici nu am vorbit cu vreun preot. Nu am trimis invitaţiile.
- Dar tu eşti Richmond Hayes! Poţi să găseşti un preot, iar oamenii se vor îngrămădi să vină la nunta *mea.* Oricum, doamna Schoonmaker a spus întotdeauna că putem

pe baza cărora să facă speculaţii cu luni de zile înainte - ca, de exemplu, cine vor fi domnişoarele de onoare şi ce culoare vor avea rochiile lor. Va fi mult mai elegant, nu crezi?

Tatăl ei şi-a studiat pentru o clipă fiica, apoi a ridicat din umeri.

- Dacă asta vrei şi dacă tu crezi că familia Schoonmaker va fi de acord...

- O, da! E perfect! Şi *sunt convinsă* că vor fi de acord. Penelope s-a ridicat în picioare şi a bătut din palme, încântarea se citea acum pe chipul mamei sale - avea câteva bijuterii noi pe care nu apucase încă să le etaleze şi fiica ei ştia asta prea bine. Grayson i-a aruncat surorii sale o privire admirativă. Vă duceţi diseară, nu-i aşa? De fapt, vom merge cu toţii să prezentăm planul familiei Schoonmaker. Iar mâine, eu şi Henry, şi familia lui, vom putea merge în Tuxedo ca să începem pregătirile. În acest fel, vom scăpa de toată tevatura.

Prin tevatură, Penelope se referea la articolele din ziare, unde se comentau pe larg toate nunţile mai mult sau mai puţin importante care aveau loc în societate. Părinţii ei erau foarte sensibili când venea vorba despre imaginea familiei lor şi puteau fi, cu uşurinţă, convinşi să facă tot ce le stătea în putinţă ca să evite criticile ridicole ale societăţii. Dar tevatura la care se gândea, de fapt, Penelope era cea pe care ar fi putut s-o genereze surorile Holland. În momentul în care va reuşi să părăsească oraşul, împreună cu logodnicul ei, atunci va putea să doarmă ceva mai liniştită. Va fi mai aproape de ceea ce i se cuvenea - în faţa societăţii, a publicului şi, în curând, a lui Dumnezeu.ţ/raqă C/ro

Cfi-tiM dara// câ/u/va o ¿e/a/etde/te care eraupra^na/e | ut

n/e/e „ PA^n/ra mireasa mea a<fevadata . (Şft< acum, cast a A/net, f/n/iăr/ăşetc aec/cau sen/inie n/e — aa/ax/j/oa/e ç/uăr ^ /na/ nu/// dec/i/a/an /, ţy&a ca na -6 <tsA> «¿or să mă orext, 4*
da ceea ce voi face tm/ re/atpnă.*
Yî re<M /na câ/u/t/t j/tm că n/t m/~a da/c/e a/es/

U3

Henry nu se simţea atras de priveliştea pe care i-o oferea călătoria cu trenul particular al familiei Schoon- maker, de râurile şi peisajele îngheţate pe lângă care trecea. Nu pleca de bună voie. Pleca silit, aşa cum făcea totul în ultimele zile. Se îmbrăcase mecanic cu un smoching negru cu guler alb şi se pieptănase ca de obicei. Cu aceleaşi mişcări mecanice le-a scris şi prietenilor lui, rugându-i să-i fie cavaleri de onoare şi vânzătorului de la Tiffany, care se ocupase de alegerea verighetelor. Cuvintele care îi stăruiau în minte se repetau ca un refren, îşi spunea de nenumărate ori că gestul lui eroic o va salva pe Diana de la o soartă crudă.

Acum, pentru că trenul se apropia de Tuxedo, pur- tându-l spre un destin nefericit, pe care nu reuşea nici măcar să şi-l imagineze, încerca să compună o scrisoare prin care să-şi explice gestul. Probabil că Diana aflase acum totul. Era subiectul zilei, iar mama ei îl va acuza, fără îndoială, pentru că se logodise atât de repede, fără să ştie cât de dureroasă şi de

umilitoare era vestea pentru cealaltă fiică a sa. Nu suporta ideea că Diana aflase de la altcineva. Ar fi vrut s-o ţină în braţe şi să-i spună că făcuse totul ca s-o protejeze, dar se îndoia că ea şi-ar fi mai fi dorit acest lucru. Nu înfăptuise nici-odată un act de eroism şi descoperea acum că nu-i provoca nici o plăcere.

Concepuse în minte scrisoarea în sute de feluri. îi explicase că mariajul cu Penelope era singura şi cea mai uşoară soluţie prin care îi oferea Dianei o altă şansă - o şansă pe care destinul i-o refuzase lui. La un moment dat, voia să-i spună că nimic nu le va distruge iubirea, ca apoi să-i scrie că o va lăsa în pace ca să-şi poată găsi pe altcineva - un bărbat mult mai demn de dragostea ei. Se înfăţişa în rolul unui salvator curajos, iar Penelope era vrăjitoarea cea rea, dar el nu mai credea de mult în poveşti cu prinţi şi vrăjitoare. Cuvintele nu-şi aveau rostul - nu puteau să explice ce se întâmplase.

Viitoarea lui mireasă venea spre el printre canapelele vagonului, rezemându-se cu mâinile de spătarele acestora ca să-şi menţină echilibrul, dar degajând atâta încredere de sine încât nu părea să aibă nevoie de sprijin. Fusese în celălalt capăt al vagonului împreună cu fetiţele care vor arunca cu petale de trandafir la începutul ceremoniei ca să le arate noul ei inel cu diamant. Purta o haină albă din caşmir, cu guler înalt, şi avea buzele roşii ca seminţele de rodie. Henry a privit-o cum se îndrepta spre el şi a mototolit scrisoarea pe care i-o scria „adevăratei lui mirese", aşa cum îi plăcea să-i spună. Cuvintele erau de prisos.Secţiile de poliţie din oraş primesc ponturi de la persoane anonime care susţin că au văzut-o pe Eliza- beth Holland în diverse locuri: ba într-o măcelărie de pe Ludlow Street, ba pe podul Brooklyn, conducând o birjă prin parc, purtând pantaloni de călărie şi joben. Acest lucru pune şi mai mult sub semnul îndoielii zvo nurile absurde potrivit cărora ea ar fi încă în viaţă.

Din pagina întâi a *New York Imperial,* 31 decembrie 1899

\w ^ara Cîrand Central, domnea o atmosferă de asiatic şi confuzie. Cât vedeai cu ochii, călătorii înfăşuraţi şi împovăraţi de bagaje erau nerăbdători să se îmbarce în trenurile care îi vor purta spre destinaţiile lor. Sala de aşteptare a gării, cu băncile ei lungi şi lustruite» ora înţesată de oameni, iar anunţurile trenurilor întârziate şi planşetele celor care îi aşteptau pe cei dragi ii asurzeau pe Will şi Elizabeth. Nu era deloc o i\ liniştită, cum le spusese Snowden, ci dimpotrivă: bărbaţii care lucrau în oraş se grăbeau să ajungă acum acasă la familiile lor, iar cei care îşi cheltuieseră banii prin taverne înainte de Anul Nou plecau cu coada între picioare. Între timp, petrecăreţii din districtele mărginaşe invadau oraşul. Călătorii amânaseră prea mult clipa despărţirii şi acum trebuiau să se grăbească. Doamna Holland îi avertizase să fie discreţi şi să nu atragă atenţia asupra lor, dar

- Stai pe loc! a auzit ea.Opreşte-te!
- Nu te mişca!

Ea a continuat să fugă până când a auzit împuşcăturile. Erau atât de puternice încât pentru o clipă a crezut că ceva i-a explodat în urechi. Zgomotul era cumplit şi părea să nu se mai sfârşească. Când au încetat, abia mai putea să respire. Toată lumea în jurul ei încremenise. S-a întors din nou, încet de această dată, şi a început să străbată peronul în sens invers, spre locul de unde acum se auzeau ţipete. Nu o mai interesa gluga ce-i căzuse pe spate şi nici să-şi ducă mâna la gura întredeschisă.

Mergea cu paşi mai repezi acum spre locul unde îl atinsese pentru ultima oară pe Will. O nelinişte cumplită a pus stăpânire pe ea. L-a văzut zăcând la pământ, cu cămaşa sfâşiată. Din trupul ciuruit de gloanţe, sângele ţâşnea în toate părţile. Poliţiştii în uniforme albastre erau încă acolo, în spatele unui zid de puşti îndreptate în sus. A simţit mirosul puternic de sânge chiar înainte de a se prăbuşi lângă el. înainte de a fi copleşită de mirosul ameţitor, dar şi de propriile-i lacrimi.

- Will! a îngăimat ea.

Avea ochii închişi, dar i-a deschis, iar ea a citit în ei o teamă cumplită. I-a căutat privirea şi apoi a prins-o de mână. Ştia că a văzut-o, căci teama a dispărut apoi din ochii lui albaştri.

- Te iubesc, a spus el.
- Şi eu te iubesc, i-a răspuns ea.
- Te iubesc, a repetat el, cu aceeaşi hotărâre în glas.

Iar ea a repetat de nenumărate ori „Te iubesc". Nu va şti niciodată de câte ori a spus-o. Părea să fi stat doar câteva secunde lângă el, dar nu era sigură. Nu-i venea

să creadă că totul se întâmpla aievea. îşi amintea doar că îl văzuse închizând din nou ochii, apoi a simţit atingerea mai multor mâini. Rochia îi era îmbibată de sânge şi nu mai avea puterea să spună nimic. S-a lăsat apoi purtată prin mulţime de mâinile acelea aspre. în noianul de oameni ce o înconjurau, şi-a auzit numele - numele de fată - rostit de nenumărate ori.

O întrebau dacă se simţea bine. Voiau să ştie ce-a păţit. Dar privirea i s-a înceţoşat, iar ea s-a

prăbuşit în întuneric.

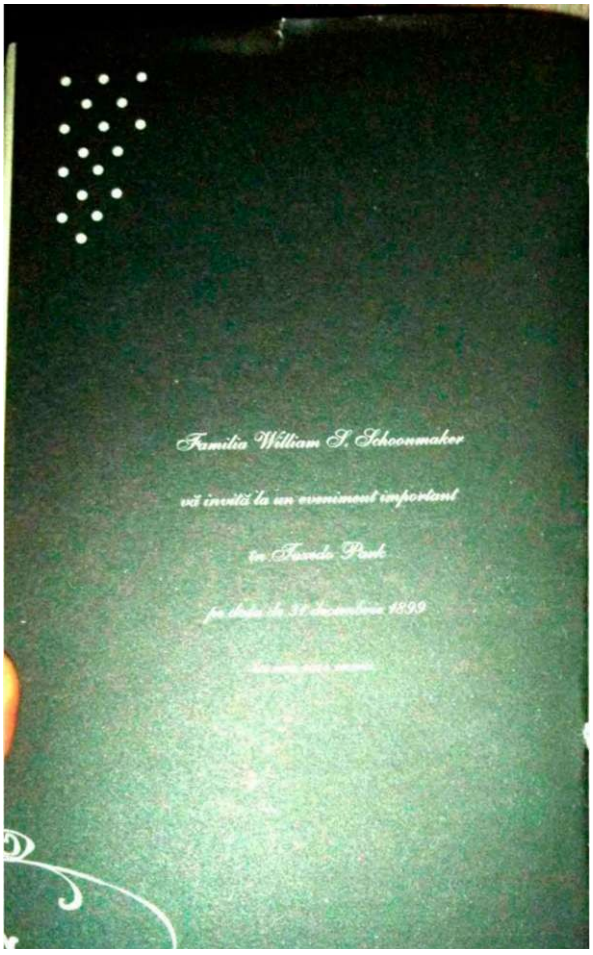
Familia William S. Schoonmaker
vă invită la un eveniment important
în Tuxedo Park
pe data de 31 decembrie 1899

Duminică, Penelope îşi simţea trupul atât de rigid încât abia mai putea să zâmbească. Pregătirile îi răpiseră somnul, iar cu o noapte în urmă dormise doar o oră. în dimineaţa aceea, croitoreasa din New York făcea ultimele retuşuri la rochia de mireasă - o împodobise cu periuţe noi şi dantelă veche; o strâmtase în talie şi îi lungise trena. Domnişoarele de onoare purtau aceleaşi rochii de la nunta Isabellei, uşor modificate. Regreta faptul că nu avusese timp să-şi creeze o rochie la Paris, care să-i pună în valoare trăsăturile, şi că petrecerea de nuntă nu era nici pe departe aşa cum şi-ar fi dorit. Dar nimic din toate astea nu mai conta. Nuntaşii au venit în număr mare, mesele erau aranjate, iar familia Holland lipsea de la cea mai importantă nuntă a anului. „Ultima nuntă grandioasă din anii 1800" - ca să citeze expresia pe care Buck le-o repetase câtorva reporteri. În noul an, şi-a spus Penelope, fluturându-şi genele negre ca tăciunele, va fi doamna Schoonmaker, iar Diana nu va mai reprezenta un pericol pentru ea.

Acum îşi imagina momentul - chiar acolo, în fata ci, privind spre alunii presărat cu petale de trandafir - când totul *sc* va fi sfârşit. Meniul fusese ales, iar sala decorată conform instrucţiunilor stricte date de Buck. Invitaţiile, ce fuseseră trimise pe data de 28 decembrie, printr-un curier special, promiţând elitei newyorkeze o nuntă secretă între doi reprezentanţi de seamă ai societăţii, i-au atras ca un magnet pe membrii acesteia. Petrecuseră cu toţii o săptămână plictisitoare, din cauza sărbătorilor, şi acum aşteptau să treacă Anul Nou ca să călătorească în locuri exotice precum Italia şi Egipt. Nunta aceasta le oferea însă un prilej neaştep-tat de distracţie. Astăzi, aveau să asiste la căsătoria a doi dintre cei mai de vază reprezentanţi ai lor, iar mâine aveau să

fie asaltaţi de cei care nu fuseseră invitaţi ca să le descrie pe larg ceremonia nupţială dintre Schoonmaker şi Hayes.

Cei mai ghinionişti dintre membrii societăţii newyorkeze aveau să petreacă Anul Nou în Lakewood şi Westchester, sperând să primească telegrame care să-i ţină la curent cu evenimentele din Tuxedo. Invitaţii norocoşi se aflau însă aici, în sală, în băncile lor, aşteptând începerea ceremoniei. Penelope era frumos machiată, iar corsetul pe care îl purta îi scotea în evidenţă bustul zvelt. Pe sub rochie purta volane de şifon ivoriu. Dantela îi cădea în valuri pe umeri, iar mânecile cloş, tot din dantelă, îi acopereau braţele albe. îşi pusese flori în păr şi la mâini, iar de boneta albă îşi prinsese voaluri de dantelă de Valenciennes. Se auzeau deja acordurile muzicii. Le-a privit pe domnişoarele de onoare -

verişoa- rele ei şi ale lui Henry,
apoi sărmana Prudie, într-

orochie pastelată, vădit stânjenită, şi, aşa cum îi promisese, Carolina Broad, cu o expresie gravă întipărită pe chip. Părea mai bogată, dar tot nu reuşea să zâmbească. Când totul se va sfârşi, va zâmbi şi ea.

Buck se afla şi el acolo, îmbrăcat într-un costum negru, puţin obosit, după mai multe nopţi albe, jucând rolul de maestru de ceremonii. El se deplasa de colo-colo, cu eleganţa lui caracteristică, în ciuda corpolenţei sale. Le aranjase în şir indian pe domnişoarele de onoare şi aştepta acum să le dea semnalul ca să pornească spre altar. Erau emoţionate - toate, în afară de Prudie - şi aşteptau cu nerăbdare să-şi joace rolul. Penelope nu voia să le întâlnească privirile. Aştepta doar momentul în care ultima dintre ele avea să dispară pe uşă, fiind apoi rândul ei să-şi facă apariţia pe scenă. A ieşit, în cele din urmă, şi cea de a opta şi ultima domnişoară de onoare, iar Penelope a reuşit să respire uşurată. S-a întors spre Buck, iar el a scrutat-o cu privirea, asigurându-se că totul îi venea perfect. I-a acoperit apoi faţa cu voalul, aranjându-i-l cu grijă. S-a relaxat atunci şi a schiţat un zâmbet pentru prima oară în ziua aceea.

- După ziua de astăzi, nici o mireasă nu va mai putea fi considerată frumoasă - ai ridicat prea mult standardele, a spus el.

Ea i-a dăruit atunci un zâmbet generos şi triumfător, pe care ştia însă că nu-l putea afişa pe chip în clipa în care va păşi în sală. Când au răsunat primele acorduri ale muzicii care anunţau intrarea în scenă a miresei, ea avea încă întipărit pe chip zâmbetul triumfător. Buck i-a spus că era timpul să intre în scenă, iar ea s-a supus.Toţi ochii din sală s au întors spre ca. Penelope îi vedea, prin voalul de dantelă, cum o priveau cu gurile căscate şi cu mâinile încleştate la piept. Nu ştia dacă mergea încet sau repede. Nici muzica nu părea s-o mai audă. Drumul până la altar părea să nu se mai sfârşească; ştia însă că va ajunge acolo în curând. Henry stătea încremenit, cu o expresie tristă pe chip, îmbrăcat în fracul lui negru, strălucitor, dar va înţelege destul de repede rostul intrigii ei geniale. îşi va aminti cât de mult se potriveau unul cu celălalt şi va realiza că idila lui cu Diana Holland nu fusese decât o aventură trecătoare. Când a ajuns la altar, a observat câţiva nuntaşi care şi-au întors, inexplicabil, privirile în direcţia de unde venise ea.

înainte ca preotul să înceapă ceremonia, un freamăt a străbătut sala de bal din Tuxedo. A observat că Henry s-a întors de câteva ori spre locul de unde se auzeau şoaptele. Penelope i-a cuprins atunci mâinile într-ale sale. Preotul nu ajunsese încă la pasajul acela, dar gestul i-a trădat nerăbdarea, iar el s-a grăbit să-i facă pe plac şi să încheie slujba mai repede. Inima îi bătea atât de tare în piept, încât Penelope nici n-a observat cât de apatic era Henry, cât de precaut şi de indiferent era.

Penelope nu acordase niciodată prea multă atenţie premoniţiilor, dar a înţeles atunci că numele care stătea pe buzele tuturor era cel al lui Elizabeth Holland. Se întorsese în oraş şi invitaţii se întrebau acum cu toţii dacă Penelope n-ar trebui să afle şi ea vestea înainte de a se căsători cu fostul logodnic al prietenei sale. S-a crispat toată, din cap până în picioare, şi a aşteptat cu nerăbdare momentul în care cei doi miri aveau să facă schimb de verighete. I-a înfruntat atunci în gând pe toţiinvitaţii cârc îşi băgau nasul în treburile ei yi încercau să-i întrerupă nunta. Erau cu toţii nişte laşi, care trăiau respectând un cod perimat, iar ea ştia asta prea bine. Penelope a mizat pe ideea că - dacă avea să ignore freamătul din sală - asistenţa o va imita.

în clipa în care a simţit pe deget atingerea metalului preţios, a spus „Da" şi apoi, fără să mai aştepte răspunsul lui Henry, şi-a dat voalul la o parte şi a făcut un pas spre el. Şi el spusese „Da", fără îndoială, deşi asta nu prea mai avea importanţă. Nimeni nu-şi mai aminteşte toate amănuntele din timpul ceremoniilor nupţiale. Oricum, ce era cu adevărat important era sărutul lor. El i-a răspuns cu aceeaşi răceală; cu toate acestea, atingerea buzelor lui i-a făcut inima să tresalte de emoţie - îl săruta pe Henry, iar Henry era acum soţul ei.

S-au întors atunci cu faţa spre sala împodobită cu buchete uriaşe de flori şi funde de culoarea perlelor. A urmat o tăcere lungă şi apăsătoare. A văzut-o pe secretara mamei sale stând, nervoasă, în spatele sălii, cu mâinile încleştate. Diamantele invitaţilor străluceau ameţitor, iar ochii licăreau curioşi. Atunci, Buck s-a aşezat în faţa secretarei de parcă

46

Trecuse cu mult de miezul nopţii - venise Anul Nou, iar în casa familiei Holland planşetele încetaseră. Femeile stăteau în bucătărie în jurul mesei mari şi ponosite din lemn. Peste tot domnea o liniște apăsătoare. Niciodată nu petrecuseră prea mult timp în bucătărie, dar acum părea cel mai tainic loc în care se puteau ascunde. Era prea puțin probabil ca să le găsească cineva aici. În seara aceea, Diana a văzut-o pentru prima oară pe mama ei pregătind o supă pentru fiica ei mai mare. A insistat de câteva ori pe parcursul nopţii ca Elizabeth să guste din ea, iar Elizabeth a încercat s-o asculte, ducând bolul la gură, fără însă să reuşească să înghită ceva. Diana a privit-o pe sora ei, care se prăbuşise pe masă. Plânsese atât de mult, încât părea imposibil să nu se fi rupt ceva în trupul ei firav.

Tragedia ce se abătuse asupra lor a copleşit-o pe Edith, care s-a retras în camera ei ca să plângă în voie, fără s-o mai vadă nepoatele ei. Diana se simţea pustiită. Nu credea că această pustiire se va mai sfârşi vreodată.

I se părea că tot ce era frumos şi pur în lume dispăruse pentru totdeauna.

- Elizabeth, trebuie să mănânci. Trebuie să încerci să dormi, a spus mama ei.

Dianei i se părea ciudat că mai auzea pe cineva vorbind. Nu ştia de când se aşternuse tăcerea în casa lor - de ore întregi sau poate doar de câteva secunde. Dangătele clopotelor şi zgomotele celor care participaseră la slujba de la miezul nopţii sau ale petrecăreţilor care veneau de la balul ţăranilor unguri din Madison Square Garden încetaseră între timp.

Când poliţiştii au adus-o acasă pe Elizabeth, mândri de fapta lor, Diana a însoţit-o în baie şi a ajutat-o să se spele. Elizabeth nu era în stare să facă nimic singură - nu fusese nici atunci şi nu era nici acum. Părul i se uscase şi - deşi o înveliseră cu o pătură - tremura ca varga. I-a trebuit mult timp până să-i răspundă mamei sale, iar când a făcut-o, a îngăimat un „Nu pot" lipsit de vlagă.

- Elizabeth, a continuat domol mama ei, poate că acum nu poţi, dar mai târziu, trebuie s-o faci. Toată lumea a aflat de întoarcerea ta, dar nimeni nu ştie că l-ai iubit pe Will. Şi nici nu trebuie să afle vreodată. Elizabeth şi-a mişcat încet ochii căprui ca să întâlnească privirea mamei sale. A clipit şi şi-a mişcat buzele uscate, dar nu a spus nimic. Diana ar fi vrut s-o facă pe mama ei să tacă. Ştia prea bine că doamna Holland punea pe primul plan - chiar şi într-o situaţie ca aceasta - poziţia socială. Oamenii cred că ai fost răpită, Elizabeth. Asta cred cu toţii şi nu putem să-i contrazicem. Am suferit prea mult, draga mea. Toţi am suferit. Vom pierde totul dacă se va afla care a fost

relaţia dintre tine şi Will. Dacă se va afla ce-aţi făcut împreună. Ai înţeles?

Elizabeth o privea pierdută pe mama ei. Ea şi-a plimbat, încet, privirea până când a întâlnit-o pe cea a Dia- nei. Surorile s-au uitat, câteva clipe, una la cealaltă, apoi Diana a strâns din buze, descumpănită de simţul atât de practic al mamei lor. Mezina a ridicat din sprâncene şi a clătinat uşor din cap ca să-i dea de înţeles lui Elizabeth că îi împărtăşea suferinţa.

- A înţeles foarte bine, a spus Diana în cele din urmă, vorbind în numele surorii ei, care nu mai era în stare s-o facă singură.

- Bine. Nu-mi place că te oblig să faci asta, draga mea, dar aşa stau lucrurile. Doamna Holland şi-a pus mâinile micuţe pe masă şi s-a ridicat în picioare. Te vom ţine ascunsă un timp, dar apoi va trebui să ieşi în lume. Va trebui să pari fericită pentru că eşti din nou acasă. Este bine că facem parte din elita societăţii - nimeni nu te va întreba prin ce-ai trecut. Dar nici nu trebuie să le dai motive să se întrebe. Diana a privit-o pe sora ei, care părea imună la orice lovitură. Cât de lipsit de importanţă era tot ce li se întâmplase până atunci! şi-a spus Diana. Mama lor şi-a aranjat rochia neagră şi a continuat, oftând: Nu te voi mai obliga să te recăsătoreşti, draga mea Elizabeth. Oricum, Henry Schoonmaker s-a însurat deja cu prietena ta, Penelope Hayes. Ceremonia a avut loc în cel mai mare secret chiar în seara asta. Ce zi ciudată a fost astăzi!

Diana a primit vestea nunţii lui Henry cu o oarecare indiferenţă. Firește, într-o lume despotică şi violentă ca aceasta, Penelope era alegerea potrivită pentru Henry.

Ar fi şocat-o peste măsură dacă cineva i-ar fi spus că nu se căsătorise cu Penelope şi i se părea aproape o bine-cuvântare faptul că totul se terminase atât de repede. A tresărit însă, sperând ca Elizabeth să nu observe. Suferinţa pe care o îndura acum era prea mare ca să se mai gândească şi la inima frântă a Dianei.

- Trebuie să mă duc la culcare, a conchis mama lor brusc, îndreptându-se spre uşă, fără să le mai întâlnească privirile. Diana, ai grijă ca sora ta să nu stea toată noaptea cu ochii pe pereţi! Trebuie s-o convingi cumva să doarmă, a adăugat ea, trecând pragul uşii.

Au auzit apoi scârţâitul treptelor pe care mama lor păşea în timp ce se retrăgea în camera ei. Diana a închis ochii şi a respirat uşurată. Era epuizată, dar nu-şi imagina că ar fi putut să doarmă. Probabil că nici Elizabeth. Când a deschis ochii, a văzut că sora ei o privea cu o expresie nouă pe chip. Diana a clipit şi, văzând că Elizabeth avea chipul imobil, s-a aşezat lângă ea pe banca aspră din lemn şi şi-a pus capul în poala ei. A cuprins-o apoi cu braţele de după talie.

Chipul lui Elizabeth, care mai purta încă amprenta soarelui când a venit la New York, era acum alb ca varul. Părea atât de vlăguită, încât până şi o adiere de vânt ar fi putut s-o doboare. Cuvintele erau de prisos, Diana o ştia prea bine, dar spera că

îmbrăţişarea ei îi va alina puţin suferinţa. A închis ochii şi a strâns-o mai tare în braţe. Au stat un timp aşa, apoi Elizabeth a spus: - L-ai iubit cu adevărat pe Henry? Diana era atât de uimită s-o audă pe sora ei rostind o propoziţie întreagă încât la început nici nu a înţeles ce a întrebat-o. L-ai iubit la fel de mult cum l-am iubit eu pe Will? a continuat ea

.Mezina familiei Holland nu şi-ar fi imaginat vreodată că aceste întrebări sau imaginea lui Henry nu-i vor stârni mânia sau deznădejdea, ci o dorinţă de netăgăduit. Această dorinţă era primul sentiment care i-a făcut inima să tresalte de când aflase de soarta cumplită a lui Will. Ştia că - dacă ar fi existat o cale prin care să-şi aline dorul, chiar cu preţul demnităţii ei - ar fi făcut-o fără să ezite.

Diana a închis ochii şi a încuviinţat din cap, încercând să-şi stăvilească lacrimile.

- Da, a răspuns ea în cele din urmă.

Elizabeth a început să-i mângâie uşor părul Dianei. Aceasta nu se mai simţise niciodată atât de aproape de sora ei.

- Atunci, va trebui să-l aducem înapoi, a şoptit Elizabeth, aplecându-se şi luând-o în braţe pe sora ei.

Afară, lumea era învăluită în tăcere şi întuneric. Pe străzi s-a aşternut un nou strat de zăpadă, dar cartierele din Gramercy, Fifth Avenue, dar şi din zona comercială a oraşului, unde oamenii nu cunoşteau tihna, erau de acum pustii. Venise Anul Nou, dar nimic nu părea mai fantasmagoric.Trebuie să mă consider norocoasă pentru că eu şi cartea mea avem doi redactori: le mulţumesc, aşadar, genialei Sara Shan- dler şi minunatei Farrin Jacobs, care au depus eforturi susţinute pentru a cizela şi stiliza volumele din seria *Lux,* conferindu-le frumuseţe, grandoare şi coerenţă. Le mulţumesc, de asemenea, şi lui Josh Bank şi Les Morgenstein, pentru puterile lor supra-

naturale. Vreau să-mi exprim recunoştinţa faţă de Allison Heiny, Cristina Gilbert, Melissa Dittmar, Kristin Marang şi Jackie Greenberg pentru publicitatea pe care au făcut-o acestei serii. Vreau să le mulţumesc, de asemenea, lui Andrea C. Uva, Alison Donalty, Barb Fitzsimmons şi Ray Shappell - pentru ajutorul lor inestimabil. Mă simt profund îndatorată Norei Pe- lizzari şi lui Lanie Davis, ca şi întregii echipe de la Alloy. Vreau să adresez mulţumirile mele lui Elise Howard, Susan Katz, Kate Jackson şi echipei minunate de la HarperCollins. Le mulţumesc, de asemenea, tuturor bibliotecarilor extraordinari de la New York Historical Society, dar şi lui Ben Turner.